

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The Gentleman
Courtesans*

*Portrait
of a
Lady*

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BİR BAYAN PORTRESİ

Centilmen Fahişeler 1. Kitap

VICTORIA VALE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bir Kadının Portresi Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12 Sonsöz](#)

[Ücretsiz Bonus Kitap!](#)

[The Gentleman Courtesans](#)

[More by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

PORTRAIT OF A LADY ÇALMA LİSTESİ

[Spotify'da dinlemek için buraya tıklayın!](#)

Why Don't We Fall in Love by Amerie
You Are the Reason by Calum Scott
Fall Again by Glenn Lewis
Dru Hill'den *Güzellik*
Find Your Love by Drake
Meant to Be by Stanaj
Into You by Ariana Grande
Fallen by Mya
First by SoMo
Easy by Mac Ayres
Missing You by Case
Ed Sheehan'dan *Öp Beni*
Afraid yazan Amel Larrieux
Sabrina Claudio tarafından *Çok Çok Geç*
Elijah Blake tarafından *Sevgili*
This Feeling by Bernard Flowers
Shut it Down by Drake feat. The-Dream
Janelle Monae'den *Don't Judge Me*

4evermore by Anthony David
Bedroom Wall by BANKS
sobeautiful by Musiq Soulchild
Your Hands by Marsha Ambrosius
Hardest Part by Laura Welsh, John Legend

OceanofPDF.com

PROLOGUE

LONDRA, 1817

T hürmetli Bay Benedict Sterling, misafirleriyle birlikte oturduğu zarif döşenmiş salonda, içkiden gözleri ağırlaşmış bir halde etrafına bakınıyordu.

'Saygıdeğer'; bu unvan, gülünçlüğüyle dudaklarına alaycı bir sırıtış getirmekten asla vazgeçmedi. Miras almaya hazırlandığı vikontluğa ve etrafını saran konağın zenginliğine rağmen onda 'onurlu' hiçbir şey yoktu.

Vicdansızlığı ve düzgün olan her şeyi küçümsemesi tesadüfen değil, tasarlanarak elde edilmişti.

Ahlaksız bir çapkın imajı, yıllarca önemli herkesin önünde haydut gibi davranarak geliştirilmişti.

Bir elinde tuttuğu stiletto'nun ucunu diğer elinin işaret parmağına hafifçe dokundurarak, şöminenin üzerinde asılı duran Vikont Sterling'in portresine baktı. Babası ona bakıyordu, mavi gözleri Benedict'in bu adam hakkında her zaman doğru olduğuna inandığı tek şeyi yansıtıyordu: kalbi yoktu, ruhu yoktu. Belki de bu yüzden Benedict'i defalarca ezmeye çalışmakta ısrar etmişti.

Şaka yapıyorsun ihtiyar, diye düşündü yüksek sesle kıkırdayarak.

Vikont nihayet ölme lütfunda bulunduğunda, en sevmediği oğlu mirasa konacaktı ve yaşlı aptalın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tek gözünü kapatıp bıçağın ucunu baş ve işaret parmaklarıyla kavrayarak nişan aldı ve silahı fırlattı. Silah Vikont'un gözlerinin tam ortasına isabet etti ve diğer yüzlercesinin arasında portrede bir çentik daha açtı. Tabloyu bu kadar belirgin bir şekilde sergilemesinin tek nedeni atış talimiydi.

Odanın çeşitli yerlerine dağılmış, üstü başı perişan haldeki adamlardan sarhoş bir *tezahürat* korosu yükseldi. Dört arkadaşı bir akşam sefahatinden sonra ona eve kadar eşlik etmişti. Boodle'da akşam yemeği, içkiler ve kumarın ardından Kraliyet Tiyatrosu'na geç varmışlardı; tam zamanında çukurdaki koltuklara oturmuşlar ve burada gülünç pandomimi kahkahalarla seyretmişlerdi. Tiyatrodan çıktıklarında, ince ayak bileklerini ve düzgün baldırlarını sergilemek için kaldırdıkları etekleri ve uygunsuz vücutlarıyla mallarını sergileyen Haymarket fahişeleri tarafından yakalanmışlardı. Benedict o zamana kadar oldukça sarhoş olmuştu ve o andan itibaren olanları sadece bölük pörçük hatırlayabiliyordu.

Her nasılsa, beş erkek ve yedi kadın, kendilerini Benedict'in Berkeley Meydanı'ndaki evine götürmek üzere şehrin kalabalık caddelerinden hızla geçen üç kiralık arabaya tıka basa doldurmuştu. Meydanın ortasındaki parkın içinden geçen patikalardan birinde bir ayak yarışı yapılmış, sokak serserileri de onlara tezahürat etmişti. Çok geçmeden, evinin eşiğinden tökezleyerek geçmişler ve gerçek bir cümbüşün yaşandığı bu salona girmişlerdi. Kanyak akmış, purolar yakılmış ve fahişeler paralarını kazanmaya koyulmuşlardı.

Babasının casusları her yerdeydi, hatta Benedict'in evinde bile ve burada yaşananların Vikont'un kulağına gitmesi kadar onu memnun edecek bir şey olamazdı.

"Benny, iyi atış," diye mırıldandı David, her iki dizinde bir kadınla bir koltukta oturduğu yerden. "Tahmin ettiğim kadar sarhoş olamazsın."

Duru mavi gözleri, Yunan annesinden miras kalan zeytin rengi teni ve koyu renk saçlarıyla keskin bir tezat oluşturan diğer adama ters ters baktı. David her zaman kayıtsız bir gülümseme takınırdı ve genellikle hiçbir şeyi ciddiye almamakla suçlanırdı.

"Bana Benny demeyi kesmeni sana defalarca söyledim," diye homurdandı Benedict, dirseğinin dibindeki sehpanın üzerinde duran kristal sürahiye uzanarak. "Ve sandığın kadar sarhoşum, ama yine de senden daha iyi nişan alabiliyorum."

"Bazılarımız... farklı türden başarıları arzuluyor," diye mırıldandı David, fahişelerinden birinin boynunu dişlemek için başını çevirirken.

Kıkırdadı ve David'in kucağında kıvranarak diğer dizini işgal edenle bakış alışverişinde bulundu. Görmezden gelinmek ya da geride bırakılmak istemeyen ikinci fahişe eğilip arkadaşının boynuna yapıştı ve David'in onu kıvranan, nefes nefese bir uyarılma durumuna getirmesine yardım etti.

"Etkileyiciydi," diye mırıldandı Benedict'in üzerine örtülmüş, bacaklarını koltuğa uzatmış boyalı doxy.

İnce parmaklarını soluk sarı saçlarında gezdirdi ve adam elini uzaklaştırma dürtüsüyle savaştı. Kızın pürüzlü yüzü ve cafcacılı kıyafeti ona bir şey ifade etmediği gibi, kızın ona doğru gönderdiği baştan çıkarıcı bakışlar da bir şey ifade etmiyordu. Diğerleri gecenin erken saatlerinde kendi fahişeleriyle o kadar meşgul olmuşlardı ki, onun kızın tadına bakma zahmetine girmediğini fark etmemişlerdi. Kızın kendisine dokunmasına ve yaltaklanmasına izin vermiş ama onu cesaretlendirmek için pek bir şey yapmamıştı.

"Başına ne oldu?" diye sordu, bir parmağını sol şakağındaki yara izinde gezdirerek.

İnce çizgi çoktan iyileşmişti ama varlığını hatırlamak tüm varlığına hayalet acılar gönderiyordu. Sürahidan uzun bir yudum alarak ağzındaki acı tadı paranın satın alabileceği en iyi konyanın zengin tadıyla yıkadı. Ruhlar, ahlaksızlık, aşırılık ve intikam, başka hiçbir yerde bulamayacağı türden bir tatmin sağlıyordu. Bu

anıları bir kenara itip çenesinin çizgisini takip eden fahişeye sıkı bir gülümseme verirken nazik olmayı kolaylaştırdı.

"Küçük bir çocukken ağaçlara tırmanmayı çok severdim. Bir keresinde, devasa bir karaağaca tırmanırken, birbirine yaklaşan iki dalın arasından kaymaya çalışırken sıkışıp kaldım. Kendimi kurtarmak için çabalarken dallardan biri tarafından tırmalandım. Şeytan gibi acıttı ve sanki vurulmuşum gibi kanadı. Yüzümün kenarından akan ve saçlarımı boyayan kanla salona döndüğümde annem baygınlık geçirmişti."

"Ah, seni zavallı aşk," diye mırıldandı fahişe, dudaklarını yara izine bastırmak için eğildi.

"Saçmalık!" diye bağırdı odanın diğer tarafından gelen cılız bir ses.

Benedict başını kaldırdığında Dominick'in yerde oturduğu yerden, sırtını kanepeye dayamış ve elinde yarısı boş bir bardakla ona suçlayıcı bir parmakla baktığını gördü. Koyu kahverengi saçları alnının üzerinden yeşil gözlerine dökülüyor, birkaç günlük kirli sakalları keskin çenesine serpiliyordu. Açılmış bacaklarının arasında Haymarket fahişelerinden biri yatıyordu, elbisesi çıplak bacaklarını göstermek için dizlerinin etrafından yukarı doğru kıvrılmış ve dolgun bir göğsü ortaya çıkarmak için bir omzundan düşmüştü.

"Söylediği tek kelimeye bile inanma, aşkım. O yara izi hakkında ona yüzlerce kez soru sorulmuş olmalı ve her seferinde farklı bir hikaye anlattı. Yalan, sana söylüyorum... hepsi yalan!"

Benedict meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. "Yüz hikâyeden birinin doğru olması gerektiği mantıklı geliyor."

"Hangisi o zaman?" Dominick bir eliyle arkadaşının çıplak göğsünü okşayarak dürttü. "Ağaç dalı... otoban saldırısı... Drury Lane'deki karanlık sokak kavgası mı?"

Benedict kuru bir homurtuyla, "Bunu şimdiye kadar anlayamayacak kadar kalın kafalı olman benim suçum değil," dedi.

"Belki de ağaç dalı hikâyesi doğrudur," diye düşündü Dominick. "Ve geri kalanlar sadece kendinizi gerçekte olduğunuzdan daha ilginç göstermek için uydurulmuş planlardır."

Benedict boştaki elini yumruk yaptı ve Dominick'e anlamlı bir bakış atarak kaldırdı. "*Bunları* nasıl aldığımı hatırlatmama gerek var mı?"

Sesindeki tehditkâr tona ve parmak eklemlerindeki ince, beyaz yara izlerine rağmen -ki bu izler dövüştüğü ve kazandığı birçok boks maçının kanıtıdır- Dominick sadece kıkırdadı. Elbette ikisi de Benedict'in bu tehdidi asla yerine getirmeyeceğini biliyordu. Buradaki adamlar arasında Nick'le en uzun süredir arkadaş olan oydu. Benedict'in kışkırtma olmadan kimseye vurmadığını biliyordu. Ama vurduğu zaman da bir amaca yönelik ve güçlü bir şekilde vururdu; bu becerisi, gizli dövüşlerde daha sert rakipler aramaya başlamadan önce Gentleman Jackson'da ona epey ün kazandırmıştı.

"Ben'in yara iziyle ilgili hikâyeler bir nedenden ötürü kasıtlı olarak belirsizdir," diye önerdi Hugh, göğsünde uyuyan fahişelerden biriyle kanepeye uzandığı yerden. "Gerçek, siz ne olmasını istiyorsanız odur, çünkü sonuçta yara izinin nereden geldiği önemli değildir. Bu konudaki sorularınız sadece onu, siz arapsaçına dönene kadar iplik üstüne iplik örmeye itiyor."

O kadar da felsefi değildi ama Benedict Hugh'u düzeltmeye zahmet etmedi - tırnaklarında boya lekeleri olan ve her zaman meseleleri fazla düşündüğüne güvenilebilecek bir ressam. Dalgalı siyah saçları dağınık bir şekilde başına dökülüyor, koyu renk gözleri çok fazla konyak içmekten ve az uyumaktan buğulanıyordu. Setle eğlenmediği zamanlarda saatlerini resim, çizim ve heykel yaparak geçirirdi... Kraliyet Akademisi'ndeki seanslarında öğrendiklerini uygulamaya koyardı.

"Sorun o değil, Hugh," diye takıldı David, bakışlarını kucağında öpüşmeye ve birbirlerini mıncıklamaya başlayan fahişelerden ayırarak. "Cevap basit, gerçekten. Benedict bir pislik... hikâyenin sonu."

"Ne düşünüyorsun, Aubrey?" Hugh bakışlarını beşinci ve son yol arkadaşlarına çevirerek sordu.

Aubrey ocağın yanında, David'inkine benzeyen bir koltukta oturuyordu, gece kadar koyu teni ateşin ışığında parlıyordu. Gece arkadaşı dizlerinin arasında yere diz çökmüş, başını onun kalçasına yaslamıştı. Uzun boylu ve geniş omuzlu adamın viski kahverengisi gözleri Hugh'ya dikilmiş, dolgun dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"David'in değerlendirmesine katılıyorum. Ben bir pislik."

Adamlar kahkahalara boğuldu, ses odayı doldurdu ve fahişelerin çınlayan kıkırdamalarına karıştı. Vikont'un portresine bakan Benedict dudak büktü. Adam, Benedict'in ailenin kasaba evini Haymarket fahişeleri ve kendisinden aşağı gördüğü türden arkadaşlarıyla doldurarak lekelediğini bilseydi ağzından köpükler saçardı. Bir ressam, bir karaborsacı, ahlaksız bir kumarbaz, çökmekte olan bir malikaneden bir soylu ve o kadar çok borcu olan bir kumarbaz ki, dükkanlar ödeme yapılana kadar ona kredi vermeyi bırakmıştı.

Ama bu adamlar onun arkadaşlarıydı, güvенеbildiği tek insanlardı... ikiyüzlü yılanlarla dolu bir şehirde sevdiği tek insanlardı. Kadehini sessizce onlara ve babasının kimsenin saygısına layık olmadığına dair ısrarına rağmen bulmayı başardığı yoldaşlığa kaldırdı.

Vikont'un, hepsi onunla birlikte ikamet ederken ziyarete gelmesini diledi. Babasının, Benedict'in aile adını lekelemek için ulaştığı derinliklere duyduğu öfkenin onu boğarak öldürmesini umuyordu.

BİR SÜRE SONRA, FAHIŞELER DOLDURULUP GÖNDERİLDİKLERİNDE

Cepleri dolan ve konyaklarının son damlasını da tüketen adamlar salonda kaldılar. Atılmış giysi parçaları gibi gelişigüzel bir şekilde etrafa saçılmış, muhteşem bir eğlence gecesinin ardından gelen ışıltının tadını çıkarıyorlardı.

Benedict, bir ayağını alçak bir masanın üzerine koyarak koltuğuna gömüldü ve gözlerini kapatıp uykunun onu ele geçirmesini bekledi. Oda, yatağını bulmak için ayağa kalkmayı deneyemeyeceği kadar tehlikeli bir şekilde dönüyordu, bu yüzden oturduğu yerde uykusuzluğa boyun eğmekle yetinecekti. Arkadaşları da içki ve ahlaksızlıkla geçen bir gecenin ardından âdetleri olduğu üzere onu takip edeceklerdi. Yarın öğleden sonra gözleri kan çanağına dönmüş bir halde ve aşırı içkinin etkisiyle tökezleyerek meydanı geçip Gunter'in yerine gidecekler ve orada tıpkı kadınlar ve içkiler gibi şekerlemelere de aşırı düşkünlük göstereceklerdi.

Dominick'in sesi sessizliği yararak Benedict'i neredeyse uykunun eşiğinden geri çekti.

"Evet, eski dostlar... Çok memnun olduğumu söylemeliyim ama bu bir süre için sizinle geçirebileceğim son gece olabilir."

Benedict ağır göz kapaklarından birini araladı ve ateşe kederle bakan arkadaşını inceledi.

"O da neydi?" diye mırıldandı, diğer gözünü açmaya zorlayarak.

"Yine mi bu?" diye homurdandı David. "Nick, dramatize etmeye gerek yok."

"Ama var," diye ısrar etti Dominick. "Yıllarca alacaklılarıma ödeme yapmamakla ve harçlığımı kesmekle tehdit ettikten sonra, babam beni tamamen işten çıkardı. Buna inanabiliyor musunuz? Yaşlı cimri bana bir kuruş bile vermiyor."

Bir kontun üçüncü oğlu olan Dominick, savurgan harcamaları ve şans oyunları üzerine oynanan cüretkâr bahislere olan düşkünlüğüyle ün saldı. İçin bu durum kimseyi şaşırtmamıştı. İskambil, Hazard, at yarışları, hatta çeşitli beyefendilerin kulüplerindeki bahis kitapları. Kazanılacak ya da kaybedilecek bir para varsa, Nick neredeyse her zaman kendi bahsini oynarken bulunabilirdi. Kazandığından daha fazlasını kaybetmesi onu caydırmıyordu. Gerçekte, bu onu daha fazla risk almaya ve daha derine inmeye itiyordu, *tek* yapması gerekenin büyük *bir* galibiyet olduğuna kararlıydı.

Aubrey, Dominick'e kuşkululu bir bakış atarak, "Elbette bu, dışarıda geçirdiğimiz akşamlarda bize katılmaktan vazgeçmen gerektiği anlamına gelmiyor," diye araya girdi.

Hugh, bir kolunu kapalı gözlerinin üzerine atarak yattığı yerden, "Fahişesine ödeme yapmaya gücü yetmediğinde elini altınlar için uzatmaya başlayacağı anlamına geliyorsa gelir," diye mırıldandı. "Ona körüğü uzatacak olan bensem şeytanım. Bugünlerde karnımı zor doyuruyorum."

"Son zamanlarda hiç komisyon almadınız mı?" Benedict sordu.

Hugh kolunu kaldırdı ve kederli gözlerle ona baktı. "Tek bir tane bile yok ve son parçamdan elde ettiğim kârı da sonuna kadar harcadım. Çok geçmeden neredeyse Nick kadar kötü durumda olacağım."

Dominick burnunu çekti ve aristokrat çenesini bir santim kaldırdı. "Asla geçimimi sağlamak için *çalışacak* kadar kötü durumda olmam. Gerçekten, Hugh, sen de bir kontun oğlusun. Biraz haysiyetli ol."

"Bir kontun *dördüncü* oğlu," diye homurdandı Hugh.

Aynı anda Aubrey, "Kaşıyacak altı penisi olmayan adam söylüyor bunu," diye mırıldandı.

Dominick Aubrey'e ters ters bakarken, David güldü ve Benedict düşünceli bakışlarla hepsini inceledi. Şimdiye kadar fark etmemişti ama beşi de son zamanlarda maddi sıkıntıya düşmüştü. En kötü durumda olan Nick olabilirdi ama Hugh'nun ailesi, sanatı sadece bir hobi olarak değil bir meslek olarak sürdürme arzusu nedeniyle onu evlatlıktan reddetmişti. Aubrey kumaş ticaretinden elde ettiği azalan gelirle genç yeğenine bakıyordu, bu yüzden zar zor ayakta duruyordu. David, bir unvanın ya da servetin getireceği avantajların hiçbirine sahip olmadan başarısız bir mülkü miras almaya hazırlanıyordu ve Benedict... birkaç kötü yatırım onu kurutana kadar ne yapacağını bildiğinden daha fazla parası vardı. Artık başını suyun üstünde tutabilmek için çıplak muşta ile yaptığı kavgaları kazanıyordu, çünkü tek bir şilin istemek için Vikont'a sürünerek giderse lanetlenirdi. Harçlık almaya hakkı olmasına rağmen hiç istememişti ve babası da hiç teklif etmemişti.

Aubrey, "Yaşamak için çalışmak, borçlular hapishanesinde çürüyerek ölmeye tercih edilir," dedi. "En iyisi kendi paranızı güvence altına almanın bir yolunu bulmanız, hem de hemen."

David kuru bir homurtu çıkardı. "Sorarım size, Nick gibi kendi kravatını bile bağlamak zorunda kalmamış bir adam ne tür bir iş bulabilir?"

Benedict, "Din adamları her zaman vardır," diye espri yaptı.

"Din adamları korkunç derecede sıkıcı," diye düşündü Dominick. "Ölmeyi tercih ederim." "Babana senin için bir komisyon satın alması için yalvarabilirsin," dedi Hugh.
teklif edildi.

Dominick irkildi. "O kırmızı paltolar beni korkunç gösterir. Ayrıca ben iğrenç bir nişancıyım. Süngülerin ilk şakırtısında ölü bir adam olurum."

Aubrey, "Tanrı aşkına, siz asilzadelerin ayakları çok yüksekte," diye mırıldandı. "Burada finansal güvenlik ile yoksulluk arasındaki farktan bahsediyoruz."

"Keşke bir beyefendinin seçenekleri din adamları ya da lanet olası ordu kadar iğrenç olmasaydı," diye karşı çıktı Dominick. "*Ticarete* atılmaktan başka ne var ki?"

"Ben ticaretle uğraşıyorum," dedi

Aubrey. "Bir kontun oğlu değilsin."

"Adam haklı," diye önerdi David. "Keşke kadın olsaydık. O zaman mürebbiyelik ya da refakatçilik gibi meslekleri düşünmek gerekirdi."

Benedict kıkırdadı. "Belki de sana bir elbise dikmeliyiz, gerçi içini dolduracak göğüslerin yok."

Aubrey, "Bir korseyi dolduracak kadar memeleri olsaydı, mürebbiye olmak zorunda kalmazdı," diye alay etti. "Bir erkeği mihraba çekebilirdi ve David'i tanıyorsam, bir kral kadar rahat olurdu."

"Çok doğru," diye cevap verdi David sırtarak. "Ne de olsa bir hanımefendinin standartları olmalı."

"Burada asıl meseleyi gözden kaçırıyoruz," diye söze karıştı Hugh. "Evlilik bile bizim durumumuzdaki erkekler için bir çözüm sunmuyor. Tüm varisler unvanları ve toprakları olan akranları için sınırlarını belirlediler."

David bunun üzerine neşelendi. "Arazim var... ya da babam ayak parmaklarını kaldırdığında olacak."

Dominick homurdandı. "Yerinde olsaydım, sosyete kızlarına miras bırakmaya hazırlandığın o yoksul bok çukuruyla övünmezdim. Hiç toprağınız olmasa da olur."

David yüzünü buruşturdu, Dominick ise sadece güldü. Yine de itiraz etmedi çünkü hepsi Dominick'in sözlerinin doğru olduğunu biliyordu.

Benedict, "David her ne kadar yanlış yönlendirilmiş gibi görünse de, aslında geçerli bir noktaya parmak basıyor," dedi. "Kadınların bize karşı bir üstünlüğü var. Tek yapmaları gereken cazibelerini sergilemek ve bir aptal hayatlarının geri kalanında kendilerine bakması için kandırmak."

"Kesinlikle," diye kabul etti Hugh. "Ve bu sadece bir evlilik meselesi değil. İtibarı sarsılmış ya da çeyizi olmayanlar her zaman bir erkeğin *chere-amie*'si olmaya yönelebilir."

Dominick, "Ve bu süreçte epeyce para kazanacaksın," diye ekledi. "Melissa Barrow hakkındaki son dedikoduları duydunuz mu?"

"Baron Gadsden'in metresi mi?" Benedict, o kadın hakkında duyduğu herhangi bir haber için beynini yoklayarak sordu. "Ölene kadar onu görkemli bir şekilde yaşattı, biliyorum. Kasabada dolaştığı o korkunç arabayı bile o aldı."

"Dört mükemmel uyumlu bölme, pirinç süslemeler ve o gülünç bordo renk," dedi Aubrey. "Gözden kaçıramazsınız, sanırım amaç da bu. Adamın ölene kadar ona aşık olduğu, en saçma isteklerine bile boyun eğdiği söylenir. Kadını bundan yararlandığı için suçlayamazsınız."

"Ama baronun ölümünden *sonra* neler olduğunu duydun mu?" Hugh koltuğunda dik otururken sordu. "Bıraktığı anlaşma onu

Hayatının geri kalanında şehirdeki evinde oturacak ve kendi tuhafıye dükkanını açacak kadar parası olacak. Tasarımları bu sezon çok moda ve birkaç yıl içinde emekli olup hayatının geri kalanının tadını bir prenses tarzında çıkaracağından hiç şüphem yok."

"Çok şanslı bir kadın," diye mırıldandı Dominick. "Sadece o da değil, Clare Woodward'ın bakıcısı onun kendine ait bir tiyatro locası ve aynı elbiseyi iki kez giyemeyeceği kadar geniş bir gardırobu olmasını sağlıyor."

David arkadaşlarına bilmiş bir gülümseme verdi. "Nick, sesin düpedüz kıskanç geliyor. Belki de böyle bir yaşam tarzının tadını çıkarabilmek için bir adamın metresi olabilirsin. Hiç çalışmana gerek yok, sadece kendi içinde derinlere ulaş ve kendi seksinin tadını çıkar."

Benedict yarı yarıya Dominick'in tahmin edilebilir bir öfkeyle tepki vermesini ve hiçbir yoksulluğun onu *buna* sürükleyemeyeceği konusunda ısrar etmesini bekliyordu. Ancak Dominick, David'in gülümsemesine karşılık vererek ve bir kahkaha atarak hepsini şaşırttı.

"Durumum ne kadar vahim olursa olsun, iş o noktaya gelebilir," diye espri yaptı. "Lord Walsingham hakkında ne düşünüyorsun? Gözlerini yeterince kısarsa, neredeyse bir kadın gibi görünebilir."

Dominick, söz konusu Vikont'un züppe tarzını didik didik etmeye başladığında histeriye kapıldılar. Benedict bu adamı Kasaba'da sık sık görmüş ve kendini göstermek için ne kadar gülünç yollara başvurduğuna tanık olmuştu.

Kahkahalar ara sıra duyulan homurtulara dönüştüğünde Dominick içini çekti. "Tüm bunlar şaka olarak söylense de, kurnaz ve girişimci bir kadının kendine bir kralın fidyasını kazanmak için kalçalarını açması gerektiği hala doğru. Çaresiz bir adamın maddi durumunu düzeltmek için fahişe olamaması gerçekten çok kötü."

Benedict bunun üzerine canlandı, ani bir fikir beynine yıldırım düşmüş gibi aklına geldi. Akıl almaz bir şeydi; o kadar saçma, o kadar dahiyane bir fikirdi ki, bunu daha önce düşünmediğine inanamıyordu.

"Ya sen yapabilseydin?" diye teklif etti. "Fahiş olmak yani?"

Dominick kaşlarını çattı ve arkadaşının delirdiğini düşünmüş gibi Benedict'e baktı. "Tanrım, Ben, Lord Walsingham hakkında sadece şaka yapıyordum. Çaresiz ya da değil, ben molly değilim."

Hugh onlara, "Eğer öyle olsaydınız, kendinizi bir fahişe konumunda bulmazdınız," diye hatırlattı. "Ara sokaklarda ve karanlık parklarda birkaç şilin karşılığında erkeklere sakso çekmek size kendi tiyatro locanızı ya da taşrada emekli olmanıza yetecek kadar para kazandırmaz."

David, "En azından bir molly evinde, bir adamın geceleri başını koyabileceği bir yastığı olabilir," dedi. "İnsanın evinden kovulmasına tercih edilebilir; çaresiz bir adam için hiç de korkunç bir ihtimal değil."

"Cehennem gibi," diye tersledi Dominick. "Ben *öyle* biri değilim, asla da olmayacağım.

Çaresiz!"

Benedict dişlerini sıktı, Dominick'in konuyu tamamen kaçırma eğilimine her zamanki gibi sinirlenmişti. "Bahsettiğim şey bu değil, sizi mankafalar."

"Hayır," dedi Aubrey, Benedict'e zeki bir dalgınlıkla bakarak. "Erkeklere hizmet etmekten hiç bahsetmiyor. Ya sen Ben?"

Benedict, fikrinin kadınlar kadar *tonun* erkekleri için de geçerli olabileceğini savunmuş olsa da, bu pozisyonu tartışmak istememiştir.

Ayağa kalkarak ocağın önünde durdu ve ellerini arkasında kavuşturarak onlara baktı.

"Siz aptallar hayal gücünden yoksunsunuz," dedi. "Burada oturmuş, sanki cepleri dolu ve cinsel zevklere düşkün olanlar sadece *beau monde* erkekleri imiş gibi konuşuyoruz. Bu arada Londra, bir fahişenin her arzularını yerine getirmesi için herhangi bir erkek kadar para ödeyebilecek zengin *kadınlarla* dolu."

Aubrey onun bakışlarına karşılık verdi ve gülümseyerek, Benedict'in başından beri bunu kastettiğini bildiğini gösteren küçük bir baş işareti yaptı. "İyi dedin dostum."

Benedict diğerk üç adama, "Bir düşünün," diye yalvardı. "Her sezon gazeteler ve dedikodu değirmeni, kadınların bir skandala ya da başka bir skandala karıştığına dair hikâyelerle dolup taşıyor. Kendilerine has iştahları ve bu iştahlarını tatmin etme yolları var: sosyeteye yeni girmiş bir kadınsa genellikle skandalla ya da yıkımla sonuçlanan ilişkiler, evde kalmış bir kız ya da dulsa dedikodu ve şöhret uyandıran ilişkiler. Peki ya bir erkekle aynı zevklere sahip olabilselerdi - onları yatakta memnun edecek, şehirde onlara eşlik edecek ve genel olarak kaprislerini karşılayacak bir *erkek* fahişenin hizmetlerine?"

"İmkânsız!" David araya girdi. "Böyle bir şeyin bir adamın itibarına nasıl zarar vereceğini biliyor musun? Bir erkeğin kendisini bir metresin tarzında *tutacak* kadar alçaldığı bir kez duyulduğunda alay konusu olur."

Fikir oluşurken bunu zaten düşünmüş olan Benedict sadece sırtıttı. "İşin güzelliğı de burada. Yılda birkaç skandala rağmen, *ton* kadınları erkeklerden çok daha sağduyulu olduklarını kanıtladılar. Özellikle de itibarları söz konusu olduğunda sırlarını saklamakta daha başarılılar. Eğer bunun bir sır olarak kalması gerektiğı anlaşılırsa, bunu gizli tutacaklarına güvenebilirsiniz."

"Haklı biliyorsun," diye ekledi David. "Lanet olası gizemli, ketum yaratıklar, kadınlar."

"Kesinlikle," dedi Aubrey. "Bu fikirde haklılık payı var."

Doğru yapıldığı takdirde bunun ne kadar başarılı olabileceğini düşünürken Benedict'in heyecanı oldukça artmıştı. Üzerinde düşündükçe, tüm para sorunlarının çözümünü bulduğunu daha iyi anlamaya başladı.

"Bu işe doğru açıdan yaklaşırsak, kârlı bir girişim haline gelebilir," dedi onlara. "Tüm para sorunlarınız uzak bir anıdan başka bir şey olmayacaktır."

"Dur bir dakika," dedi Hugh, ona inanmaz bir bakış atarak. "Sadece felsefe yaptığını sanıyordum ama aslında sen... sen

Fahişelik yapmamızı öneriyorsun." "Sen delisin," diye homurdandı David.

"Tamamen delice," diye onayladı Dominick.

Aubrey şimdi ayaktaydı, koyu renk gözleri tanıdık bir ışık alıyordu. Zihni çalışıyor, sorunlarını kafasında evirip çeviriyor ve Benedict'in önerdiği çözüme kilitleniyordu.

"Ama öyle değil," diye karşı çıktı. "Ben *tonun* kadınları konusunda haklı. Eğer onlar da kendi zevkleri ve sağduyuları için para ödeyebilselerdi, öderlerdi. Bir erkek kadar ya da daha fazla para öderler."

"Ve herhangi bir erkek için para ödemeyecekler," diye ekledi Benedict. "Zarafet sahibi, cazibeli ve zeki erkeklerin arkadaşlığı için para ödeyecekler..."

"Beyler!" Hugh onun sözünü kesince araya girdi. "Tanrım, sanırım bir şeylerin peşindesiniz!"

"Öyle," diye kabul etti Aubrey. "Eğer böyle bir girişimde bulunma konusunda ciddiysen, beni de sayabilirsin. Elizabeth için iyi bir eş bulma konusunda nasıl bir yol izleyeceğim konusunda endişeliyim. Birkaç yıl içinde reşit olacak. Böyle bir girişimden elde edeceğim gelirle ona Londra'nın sosyetesine uygun bir çeyiz hazırlayabilirim."

Aubrey'nin yeğenini başarısızlığa uğrayan işinin ihtiyaçlarından daha fazla düşünmesi şaşırtıcı değildi. Kız henüz iki yaşında bir bebekken onun himayesine girmişti ve Aubrey'nin amacı her zaman onun güvenli ve rahat bir geleceğe sahip olmasını sağlamak olmuştu. Ve haklıydı da; fahişe olarak kazanacakları parayla Aubrey sadece işlerini yoluna koymakla kalmayacak, Elizabeth'e o çok istediği geleceği de sağlayabilecekti.

"Babamın malikânemizi yıkımın eşiğinden döndürmesine yardım edebilirim," diye yüksek sesle düşünen David'in gözleri bu fikre nihayet ısınmış gibiydi. "Yıkılmakta olan bir harabeyi miras almak zorunda kalmazdım."

"Hayır," diye güvence verdi Benedict. "Hayır, yapmazsın."

"Kraliyet Akademisi'ne devam ederken karnımı doyurabilirim," dedi Hugh geniş bir sırıtışla. "Para, komisyonlar arasında yaşamam için yeterli olabilir."

"Öyle olacak," diye ısrar etti Benedict. "Bundan emin olacağım."

Hugh şaşkın bir kahkaha atarak ayağa fırladı. "Bunu söylediğime inanmıyorum... ama ben de varım."

"Ben de öyle," dedi David. "Kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

Geriye bir tek Dominick kalmıştı, o da tüm bu olanlardan dolayı hâlâ biraz endişeli görünüyordu. Bakışları tek tek arkadaşlarının üzerindeydi, sanki hepsinin aklını mı kaçırdığını yoksa çok mu içtiklerini anlamaya çalışıyordu.

"Biri öğrenirse bu bir skandal fırtınası olur," dedi. "İşte bu yüzden bunun olmaması için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Olabilir," diye karşı çıktı Aubrey. "Düşünsene Dominick, tüm kumar borçların silinecek, ceplerin babanın parası yerine kendi paranla dolacak; bu her şeyi mümkün kılacak."

Dominick kaşlarını çattı ve bir elini çenesini kaplayan kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Ben mükemmel bir aşığım."

Hugh kuru bir homurtu çıkardı. "Bu iddia bir fahişenin ağzından çıktığında sayılmaz. Sana mükemmel olduğunu söylemesi için para alıyor."

Dominick Hugh'ya kaşlarını çatarak baktı. "Belki de annene fikrini sormalıyım. Hala yakışıklı bir kadın. Sence _."

"Bu cümleyi bitirirsen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim," diye homurdandı Hugh, bir elini yumruk haline getirerek.

"Oh, neşelen biraz, Hugh," dedi David, bir kahkahayı bastırmaya çalışırken omuzları titriyordu. "Dominick annenin ona sahip olamayacağını çok iyi biliyor."

"Belki de hayır," diye kabul etti Dominick. "Ama *tonun* kadınları bunu yapardı."

Aubrey bir kaşını kaldırdı. "Bu bize katılacağın anlamına mı geliyor?"

Dominick'in temkinli ifadesi devam etti ama diğerlerine katılmak için ayağa kalktı. "Hepsini atalım, neden olmasın? David'in de dediği gibi, kaybedecek başka bir şeyimiz yok."

Benedict, planını harekete geçirme beklentisi her şeyin önüne geçtiği için taş gibi ayık hale geldi. Sarhoşluğunu atmak için yatağını bulmak yerine, şimdi huzur içinde plan yapabileceği çalışma odasına kapanmak istiyordu. Bunun babasına burun kıvrmanın bir başka yolu olduğunu düşündükçe içini hınzırca bir tatmin duygusu kapladı. Adamdan para istemek için sürünmek istememişti ve şimdi bu olasılık kesin olarak masadan kalkmıştı. Vikont'un ona paranın nereden geldiğini sormasını ve Benedict'in yöntemlerini açıklamayı reddetmesini bekleyemezdi. Yaşlı adam buna dayanamazdı ve Vikont'u kızdıran her şey Benedict'e sınırsız bir keyif verirdi.

"Bu kadeh kaldırmayı gerektiriyor," dedi ve tükenmiş sürahilerle kaplı büfeye doğru ilerledi.

Konyak ve şeri bitmişti ama her birine yetecek kadar Porto şarabı buldu. Kesme kristal bardaklara beş ölçü doldurup dağıttı, sonra da kendi bardağını kaldırdı.

"Yeni girişimimize. Bize zenginlik getirsin."

"Bize güzel, zengin, doyumsuz kadınlar getirsin," diye ekledi David.

"Dominick'i bir elbise giyip Lord Walsingham'ın gözüne girmek zorunda kalmaktan kurtarabilir," dedi Hugh gülerek.

Gürültülü kahkahalar arasında beş kadeh kaldırıldı ve Benedict portosundan bir yudum aldı. Diğer adamlar hizmet etmeyi umdukları kadınlarla ilgili sohbete dalmışken, Aubrey Benedict'in koluna girip onu kenara çekti.

"Ben, bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu, sesini kimsenin duyamayacağı kadar alçaltarak. "Geri kalanımız bu işle ilgili ayrıntılar konusunda en ufak bir sorun yaşamayacaktır ama sen-"

"Sakin ol," diye araya girdi Benedict. "Hizmet verebileceğim çok... tekil bir müşteri kitlesi olacağını tahmin ediyorum. Tıpkı senin özel hâkimiyet tarzını arzulayanlar olacağı gibi. En çok güvendiğim kişi olarak, bu tür müşterilerle ilgilenmeme yardımcı olacağınıza güvenebileceğimi umuyorum. Sizi temin ederim ki kendi adıma bu görevi fazlasıyla yerine getirebilirim."

Onun ne demek istediğini anlayan Aubrey yavaşça başını salladı. "Anlaşıldı."

Benden ne istiyorsan, yapılmış say."

Sırlarını saklaması konusunda Aubrey'e her zaman güvenebilmişti ve bu da bir istisna olmayacaktı. Dominick'le en uzun süredir arkadaş olan o olmuştu ama Aubrey'le aralarındaki dostluk diğerleriyle olan bağından biraz daha derindi. Zaman zaman diğerlerinden çok daha ciddi oldukları için mi, yoksa tanıdıkları diğer erkeklerden farklı oldukları için bir akrabalık paylaştıkları için mi, Benedict Aubrey'e dünyadaki herkesten daha yakın hissediyordu. Sefahat ve alaycılık perdesinin altında sakladığı gerçeği öğrendikten sonra onu asla küçümsemeyen tek adam olduğunu kanıtladı.

"Pekâlâ o zaman," dedi ve kadehini bir kez daha kaldırdı. "Centilmen Courtesan'lara."

Aubrey gülümseyerek kadehini Benedict'inkiyle tokuşturdu. "Centilmen Fahişelere."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

2 YIL SONRA...

"Sezonun yarısına yaklaşırken, hepimizin Kraliyet Sanat Akademisi'nin her yıl düzenlediği ve Londra'nın gelecek vaat eden en iyi sanatçılarının eserlerinin sergileneceği Yaz Sergisi'ni dört gözle beklediğimizi biliyorum. P Kontu'nun bir oğlunun üst üste üçüncü kez bu sergiye katılacağını duydum. Bu yazar, üçüncü seferin gerçekten bir tılsım olup olmadığını öğrenmek için kesinlikle katılacaktır!"

-The London Gossip, 10 Mart 1819

C Deri ciltli portföyü parmaklarının ucunda kaybeden Hugh ayağa kalktı ve insan anatomisinin çeşitli bölümlerini tasvir eden eskiz koleksiyonunu topladı. Portföyü, kalemelerini ve karakalemmini koyduğu çantasıyla birlikte bir kolunun altına sıkıştırarak, bugünkü derse katılan diğer gençlerle birlikte sınıftan çıktı. Öğrenci arkadaşlarının ifadeleri arasında, hayal kırıklığı ve hüsrancı resmedenlerle çok iyi özdeşleşti. Hocaları, insan vücudunun Tanrı'nın en güzel ve karmaşık tasarımlarından biri olduğunu kanıtladığını, bu yüzden çoğunun onu kâğıda dökmekte başarısız olduğunu söylemişti.

Kendi portföyünde yıllardır ustalaşmaya çalıştığı parçaların resimleri vardı - gözler, burunlar, dudaklar, eller.

Kahrolası eller, diye düşündü kaşlarını çatarak, içinde Kraliyet Sanat Akademisi'nin bulunduğu Somerset House'un girişine doğru koridoru takip ederken.

İnsan elleri, eğitime başladığından beri varlığının baş belasıydı; belki de herhangi bir beceri veya doğrulukla çizilmesi veya boyanması en zor vücut parçalarından biriydi. Dört parmak ve bir başparmak; bu kadar karmaşık olması beklenemezdi. Gözleri bir balık gibi benimsemişti ve bir insanın ruhunun pencerelerine doğru miktarda duygu enjekte etme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Ama eller... geniş ya da ince olabilir, boğumlu eklemlere ya da etli parmaklara sahip olabilir ve gözler gibi aynı ruh hallerini ya da kişilikleri yansıtabilirdi. Gençlerin pürüzsüz elleri ve yaşlıların boğumlu pençeleri, iyi bir hanımefendinin güzel elleri ve çıplak muştalı bir kavgacının nasırlı pençeleri vardı.

Ve eğitmeninin görüşüne göre, Hugh hepsinde ustalaşmada berbat olduğunu kanıtladı.

Bir elini dağınık saçlarının arasında gezdirerek sinirli bir nefes verdi. Samur saç telleri hiçbir zaman olması gerektiği kadar düzgün olmamıştı. -Ama bir bütün olarak kişiliği de öyle değildi. Dağınık saçlar, bol, gelişigüzel giyilmiş kıyafetler, her zaman boya ve kömürle lekelenmiş parmaklar; hepsi görünüşünün alametifarikalarıydı. Yine de bugünlerde giysileri iki yıl önce alabildiğinden çok daha güzeldi. Onlara gerektiği gibi özen göstermemesi ya da en azından bunu yapması için iyi bir uşak tutmaması, Centilmen Courtesan arkadaşlarına göre gülünçten başka bir şey değildi. Ancak Hugh'nun uşaklara, son moda kravat stillerine ya da Byronesse buklelerine ayıracak vakti yoktu. Hele ki günlerinin çoğunu şehirdeki evinde bir önlük giyerek ve tuvallerle, boyalarla ve kimyasallarla çevrili bir şekilde geçirirken.

Sanat onun hayatıydı, tutkusuydu ve böyle bir şey bir adamın zihninin ön saflarında yer aldığında, başka çok az şeye yer kalırdı. Özellikle de kişi sanatı eğitim aldığı ya da hobi olarak uğraştığı bir şey olmaktan öteye taşımak istediğinde. Hugh'un arzusu portre sanatçısı olarak dünyada kendine bir yer edinmekti; bir çift lanet olası eli doğru düzgün çizmeyi öğrenemezse asla başarılı olamayacağı bir şeydi bu.

"Oh, Hugh, işte buradasın."

Hugh başını kaldırdığında bir başka eğitmeninin kendisine doğru yürüdüğünü gördü, buruşuk yüzüne parlak bir gülümseme yayılmıştı. Hector Crosby, Avrupa'nın en saygın portre sanatçılarından biri olmadan önce yurtdışında sanat eğitimi almış ve şimdi günlerini genç erkekleri onun izinden gitmeleri için şekillendirerek geçiriyordu. Birkaç yıl önce Hugh'nun eserlerini ilk kez gören adam, onun eğitimiyle olduğu kadar bir sanatçı olarak başarısıyla da ilgilenmişti. Ders seansları dışında da bilgelik ve cesaret vermek için elinden geleni yaptı; kaç ressamın Crosby'nin dikkatini çekmek için her şeyi yapabileceği düşünüldüğünde bu büyük bir onurdu.

"İyi günler," dedi Hugh, eğitmen durup onunla aynı hizaya gelmek için yön değiştirirken.

"Sanırım Corbett'in dersinden yeni çıktınız," dedi akıl hocası.

Hugh sert bir homurtu çıkardı. "Beni ele veren intihara meyilli yüz ifadem miydi?"

Gri öğleden sonraya adım atmadan hemen önce Crosby kıkırdadı, derin ses fuayenin yüksek tavanlarında yankılandı. Kraliyet Akademisi'nin bulunduğu kuzey kanadının yarısını Kraliyet Cemiyeti'nin bulunduğu diğer yarısından ayıran orta holde durakladılar. Düzgünce tutulmuş bir avlunun ötesinde, Strand uzanıyor, gelip giden araçlarla tıkanıyordu.

"Hadi ama, o kadar da kötü değildir herhalde?"

Hugh, Crosby'ye dönerek kolunun altındaki portföyü aldı ve bugünün alıştırma eskizleri serisine çevirdi. Kitabı çevirerek

Akıl hocası çalışmasını inceleyebilsin diye dudaklarını büzdü. "Ne diyordunuz?"

Crosby izimi inceledi, gr, kırlaşmış kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Hmm..."

Eğitmen, tamamen boktan bir sanat eseriyle karşılaşmadığı sürece, söyleyecek söz bulmakta asla zorlanmazdı.

"Berbatlar," diye homurdandı Hugh, kitabı çekip kapatırken.

Crosby boğazını temizledi. "nceki denemelerinize göre belirgin bir gelişme gösteriyorlar."

"Bunu Corbett'e söyle. Bana, eğer bu kadar iğrenç eller izeceksem, çalışmalarımı fırıncıların resimleriyle sınırlandırmam gerektiğini, böylece znelerimin her zaman eldiven takacağını söyledi."

Yaşlı adam buna gülmek ister gibi baktı, yüzü kızardı ve soluk mavi gözleri parladı... ama kendini tuttu. "Corbett huysuz bir ihtiya. Seni zmesine izin vermemelisin."

"yle," diye kabul etti Hugh. "Ama haklı da olabilir."

"Ellerimde ustalaşmamın yıllarımı aldığını bilmenizi isterim. Eller, belki de bir insanın vücudunda doğru şekilde kullanması en zor kısımdır. Umutsuzluğa kapılmayın, ne kadar küçük olursa olsun her gelişme doğru yönde atılmış bir adımdır. Her zaman olduğu gibi, bir sanatçının eğitiminin asla tamamlanmadığını hatırlatırım. Benim gibi ileri yaşlardaki bir adam bile hala bir sanat ğrencisi sayılabilir. Gerçek sanatçılık zaman, pratik ve sabır ister. Eğer benim görüşüm bir şey ifade ediyorsa, bence sen öğretme ayrıcalığına sahip olduğu en umut verici öğrencilerden birisin."

Nankr bir hdk gibi göründüğünü fark ettiğinde Hugh suçluluk duygusuna kapıldı. Beş yıl önce Strand'de durmuş Somerset House'a bakarken Akademi'ye ye seçilmek için doğru bağlantılara sahip olmayı diliyordu. Üç yıl önce açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçıydı.

sırf karnını doyurabilmek için öğleden sonraları her biri iki peni karşılığında halk evi müşterilerini çizdi.

Artık sadece cepleri dolu ve karnı tok olmakla kalmıyor, eğitimi onu en büyük hayaline doğru istikrarlı bir şekilde ilerletiyordu. Crosby gibi bir adamın vesayeti altında, başarılı bir ressam olarak dünyaya açılmaya hazırlanıyordu.

"Bana kalırsa senin fikrin her şey için önemli."

Crosby elini Hugh'nun omzuna koydu ve gülümsedi. "Yaşlı bir adamı pohpohluyorsun. Şimdi söyle bakalım, Yaz Sergisi için yaptığın resim nasıl gidiyor?"

Hugh yaklaşan etkinliği hatırlatan bir iniltiyi bastırdı. Her yaz Somerset House, eğitmenler ve sanatçılardan oluşan bir jüri tarafından seçilen eserleri görmek için sabırsızlanan ziyaretçilerle dolup taşardı. Amacı en umut verici öğrencilerin çalışmalarını sergilemekti ve pek çok sanatçının kariyeri bu sergiye katılarak ilerlemişti. Yine de, Hugh'un eserini gönderdiği her yıl reddedilmişti; bu gerçek onu Noel öncesinden beri bu yılki eseri için endişelendiriyordu.

"Sanırım yeterince iyi," diye çekindi. "Teslimata uygun olduğundan emin olmak için acele etmiyorum."

Crosby başını salladı ama yüz ifadesinden Hugh'nun sahte güvenini anladığı anlaşılıyordu. "Çok iyi. Belki de uğrayıp bir göz atmamı istersiniz? Bu yılki çalışmalarınızın sergilendiğini görmek istiyorum, ama her şey dört dörtlük olmalı. Benim oyum sadece bir yere kadar."

"Bana sunabileceğiniz her türlü yardım için minnettar olurum. Eğer bu akşam boşsanız, belki akşam yemeğine gelebilirsiniz? Sonra size üzerinde çalıştığım şeyi gösteririm."

İyi bir yemeği asla geri çevirmeyen Crosby yuvarlak karnını sıvazladı ve sırıttı. "Çok memnun olurum. Bu akşam sekiz gibi görüşelim mi?"

"Mükemmel," diye yanıtladı Hugh. "O zamana kadar."

İki adamın yolları ayrıldı, Crosby içeri girdi ve Hugh avluya doğru ilerledi. Öğleden sonra güneşinin ışığını gizleyen kasvetli gri bulutlar Hugh'nun umutsuz ruh halini daha da artırıyordu. Eve dönüp kendini eve kapatmaktan başka bir şey istemiyordu; böylece elleriyle çizim yapabilecek ya da sergi için yaptığı resim üzerinde birkaç saat çalışabilecekti. Ancak, Benedict'in o sabah gönderdiği mesaj ceketinin cebinde sıcak sıcak yanıyor, günün geri kalanında kendini eve kapatmadan önce en azından bir yere uğraması gerektiğini hatırlatıyordu.

Artık bundan kaçınılamazdı. Önceki bakıcısı kısa süre önce anlaşmalarını bozmuştu, bu yüzden arkadaşı ve Centilmen Fahişeler'in kurucusu başka birini bulma zamanının geldiği konusunda ısrar ediyordu. Hugh son birkaç yıldır kazancını oldukça iyi idare ettiği için para sıkıntısı çekmiyordu. Derin cepleri olan *tonun* hanımlarına metreslik yapma fikri ilk başta gülünç görünmüştü, biraz eğlence, birkaç kahkaha ve bir iki komik hikâye için iyi bir şey olmalıydı. Ancak, Benedict'in Centilmen Fahişelerin kendileri için gerçekten geçerli bir gelir kaynağı olabileceği yönündeki iddiası doğru çıkmıştı.

Müşteri kabul etmeye başladıklarından bu yana geçen iki yıl içinde Hugh üç güzel kadınla birlikte olmuş, onların arkadaşlığından ve yatağında çoğu zaman sıcak ve istekli bir kadın olmasından büyük keyif almıştı. İlk sevgilisi onun için bir şehir evi kiralamıştı, böylece bekâr lojmanından taşınabilecek ve kendi şık Mayfair adresine daha yakın oturabilecekti. Benedict pazarlık yeteneğiyle, ikinci bakıcısını, ilkinin onunla işi bittikten sonra kirayı ödemeye devam etmeye ikna etmişti. Üçüncü bakıcı da onun bıraktığı yerden devam ederek Hugh'un evde rahatça kalabilmesini sağlamıştı.

İlk altı ay içinde birikmiş borçlarını ödeyecek, konağındaki bir odayı zanaatını icra edebileceği malzemelerle dolduracak, deliksiz ve kendisine göre dikilmiş yeni giysiler satın alacak, bir fayton ve çift temin edecek kadar para kazanmıştı. Artık satışın ne kadar süreceği konusunda endişelenmiyordu.

Ŗu ya da bu tablonun ona yetmesi gerekiyordu ve Ŗimdi ailesine mal olan hayalinin peŖinde koŖarken göreceli bir rahatlık içinde yaŖıyordu.

Babasının onunla iliŖkisini kesmesi Hugh'yu caydırmaya yetmemiŖti. Harçlığı bittiğinde ve birikimlerini tükettiğinde bile. KardeŖleri ve eŖleri de Kont'un yolundan giderek onu herkesin içinde doğrudan kesip evlerine kabul etmediklerinde bile. Babası ona bir ültimatom verdiğinde bile: aileye geri dönmesine izin verilmesi karŖılıđında hayallerini bir kenara bırakması.

Yedi yaŖında at ve ağaç resimleri çizen bir ocuk olduğundan beri Hugh'un tek istediği bir sanatçı olmaktı. Resim yapma, çizme ve hatta heykel yapma arzusu, siyah saçları ve gözleri kadar kendisinin bir parçasıydı; su, yemek ve hava kadar sağlığı için gerekiyordu. Kendini sanatı aracılığıyla ifade edemediği sürece bir hiti. Bir kontun oğlu olmanın getirdiği lüks ve tembellik hayatından vazgeçmek, mutlu yaŖamak için feda etmesi gereken Ŗeyse, yle olsun.

Centilmen Kibarlar ona istediği gibi yaŖama özgürlüğü vermiŖ ve bu süreçte beŖ parasız bir dilenci olarak yaŖamasını engellemiŖti. Bunun için her zaman minnettar kalacaktı.

Yine de, hiç kimse olmasa bile, tüm bu olanlardan bıkmaya baŖladıđını kendisine itiraf etmek zorundaydı. FahiŖe arkadaŖları bilseler onunla alay eder, zengin kadınlarla yatmaktan nasıl bıkabileceğini sorarlardı. Ama baŖka birine bağımlı olmak hiç istemediği bir Ŗeydi. Babasına sürünerek geri dönmektense ölmeyi tercih ederdi ve bakıcılarının cömertliğine güvenmeyi sadece biraz daha az aŖađılayıcı buluyordu.

BaŖlangıta, ilk Yaz Sergisi için bir resim hazırlarken kendisini açlıktan kurtaracak tek bir bakıcıya ihtiyaı olacağını dŖnerek Benedict'in teklifini kabul etmiŖti. Ancak jüri alıŖmasını reddetmiŖ ve Hugh'un gözünü bir sonraki yılki etkinliğe dikmekten baŖka yapacak bir Ŗeyi kalmamıŖtı. Hugh'u harekete geçiren tek Ŗey, eserinin Yaz Sergisi'nde sergilenmesi gerektiğine olan inancıydı.

Eğer resimlerinden biri önemli kişilerin gözünden kaçmazsa, onların kendisi için oturmak isteyeceklerinden emindi. İhtiyacı olan tek şey nüfuzlu bir kişinin portresini yaptırmasıydı, gerisi gelirdi.

Ancak ikinci yılında bir kez daha reddedildi ve başını suyun üstünde tutabilmek için kendini bir anlaşımdan diğerine geçerken buldu. Pes etmeyi reddetmiş ve bu yılın *onun* yılı olacağını iliklerine kadar hissetmişti. Crosby'nin tavsiyesine uyarak resmini o güne kadar yaptığı en iyi iş haline getirecek ve sergiye kabul ettirecekti. Sonra da portrelerinden elde ettiği kazançla geçimini sağlayabilen bir sanatçı olacaktı. Kendisine çocuk verecek bir eşe destek olacak kadar kazanacaktı; kendi ailesini kuracak, böylece ebeveynlerinin ve kardeşlerinin yokluğunun içinde bıraktığı boşluğu unutabilecekti.

Ama iyi yetiştirilmiş hiçbir kadın para için bedenini ve cinsel yeteneklerini satan bir adama bağlanmazdı, Hugh da bunu istemezdi. Umutsuz bir romantik olabilirdi ama Hugh her zaman evlendiği kadını seveceğini hayal etmişti. Ona tapacak ve ikisi de yaşadığı sürece başka bir sevgili istemeyecekti. Bu da fahişe olarak kalmanın onun için uygun bir seçenek olmadığı anlamına geliyordu.

Otuzuncu yaşına yaklaşırken, kendini bu tür bir geleceği giderek daha fazla isterken buldu. Söz konusu gelecekle arasında duran tek şey kanlı bir tablo ve bu tablonun sergide sergilenip sergilenmeyeceğine karar verecek olan turgid yaşlı adamların onayıydı.

Bu yıl o yıl olacaktı... ve bu yeni kaleci onun sonuncusu olacaktı

BAYAN EVELYN COBURN ARABASINDAN İNDİ, ELLERİNİ BİRBİRİNE KENETLEDİ. Titremelerini durdurmak için ellerini birleştirdi. Endişesinin ortaya çıkmasına izin veremezdi. O sadece Londra'nın en önde gelen modacılarından birini kiraladığı arkadaşıyla ziyaret eden genç bir kadındı. Diğer müşterilerin arasına karışmışlardı.

Cavendish Meydanı'ndan gelip gidiyorlardı. Bazıları yürüyor, arkalarından kahverengi kâğıtlara sarılı paketler taşıyan uşaklar geliyor, bazıları da arabalarına ya da faytonlarına binip iniyorlardı. Patience ve kendisi dışında hiç kimse terzi dükkânına yaptıkları ziyaretin gerçek amacını bilmiyordu ve Patience doğal davrandığı sürece de kimse bilmeyecekti. Ne de olsa, dükkânın arka odalarından birinde sunulan gizli hizmetlere dair fısıltılar sadece fısıltıdan ibaretti. Sadece sunulan hizmeti deneyimlemiş olan kadınlar gerçeği biliyordu ve bir grup olarak bu konuda son derece ketum davrandıklarını kanıtladılar. Bir izleyiciyi güvence altına almak için, bir arkadaş tarafından yönlendirilmek ve çok özel bir dizi talimata uymak gerekiyordu. Bu talimatlara harfiyen uyulmaması, ilgili kişilerin sahte bir cehalet göstermesine ve çok özel bir müşteri kitlesine dahil olmayı reddetmesine neden oluyordu.

İş o noktaya gelemezdi. Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

Vitrindeki yansımasını gören Evelyn, her zamankinden daha solgun görüldüğünü, porselen teninin hayaletimsi bir solgunluğa büründüğünü düşündü. Saçlarının koyu maun renginin bonesinin sınırlarından dışarı taşması durumu daha da kötüleştiriyordu, tıpkı arkadaşının neşeli, pembe yanaklı yüzü gibi. Patience, Evelyn'den birkaç yaş büyük olmasına rağmen bir çocuk gibi görünüyordu, kız gibi yüzü alına serpilmiş birkaç altın bukle ve kendi bonesinin yumuşak pembesiyle çerçevelenmişti. Arkadaşı bir sirk çadırına girecekmiş gibi görünürken, Evelyn onun yakında bir cellatla karşılaşacakmış gibi görüldüğünü hissetti.

Madam Hershaw'ın kapısı açıldı ve iki genç sosyete kızı, peşlerinde asık suratlı bir başhemşire olduğu halde hızla dışarı çıktılar. Evelyn geçmelerine izin vermek için kenara çekildi. Patience bir kolunu onunkine dolayarak geniş bir sırtış attı, ancak Evelyn gülümsemeye karşılık vermeyi imkansız buldu. Kusacakmış gibi hissediyor, midesindekileri yürüyüş yolunun her tarafına döküyordu.

"Gelin hanımefendi," diye mırıldandı Patience, onu nazikçe çekiştirerek. "Sizi içeri alalım."

Evelyn korku dolu sersemliğinden sıyrıldı ve bacaklarını hareket ettirmeye zorladı. Sokakta yün toplayarak dikilirse dikkatleri üzerine çekeceğinden emindi; bu da kendisini daha da sefil hissetmesine neden olacaktı. Doğduğundan beri acı verici bir şekilde utangaçtı, annesinin dediğine göre, bir kız çocuğu olarak küçülen bir menekşeye sahip olmaktan asla vazgeçmemiştir. Beş yirmi yaşına kadar bekâr kalmasının ve Madam Hershaw'a yaptığı bu ziyaretin el değmeden ölmek istemiyorsa gerekli olmasının nedeni buydu. Diğer hanımlara bahşedilmiş gibi görünen kurnazlıklara ya da istediği şeyin peşinden geleneksel yollarla gidecek cesarete sahip değildi. *Ton*'un erkekleri onu bir saksı bitkisi gibi kolayca görmezden geliyor, bu da onları müstakbel kocalar olarak düşünmesini çok zorlaştırıyordu. Bu gidişle asla evlenemeyecek, evlilik yatağının sırlarını asla öğrenemeyecekti.

Geriye bir tek bu kalmıştı; bayılıp kusarak ya da dilsiz kalarak kendini rezil etmemesini umarken, dükkâna girip gizli bir dinleyici istemek.

İçeri girdiklerinde uzun, yavaş bir nefes aldı ve kendilerini duvarları kaplayan bembeyaz ipeğe karşı canlı tonlarda göze çarpan kumaş parçaları ile çevrili buldular. Bir kadın çeşitli kurdeleleri inceliyor, bir tezgâhtar kızın yardımıyla onları seçtiği kumaşa tutuyordu. Bir diğeri yükseltilmiş bir platformun üzerinde dururken, bir asistan çökmekte olan bordo satenden bir kreasyonu kıvırmaya çalışıyordu.

"İyi günler!" diye cıvıldadı siyahlar giymiş, ağarmış saçlarını başının üzerinde etkili bir topuz haline getirmiş yaşlı bir kadın. "Mütevazı işletmeme hoş geldiniz. Ben Madam Hershaw."

Evelyn'den daha uzun boyluydu, incecik bir gövdesi ve pirinç çerçeveli gözlüklerinin ardından onlara bakan iri gözleri vardı. Gözlerindeki keskinlik

Yüz hatları, sıkı düğümün cildini de gerginleştirdiğini, elmacık kemiklerinin ve çenesinin açılarını öne çıkardığını gösteriyordu.

Evelyn zorla gülümsedi, modiste hitap ederken hâlâ Patience'a tutunuyordu. "İyi günler. Ben Bayan Coburn, bu da arkadaşım Bayan Berney."

Kadın başını eğdi ve bir elini yakındaki bir masanın üzerinde duran birkaç kumaş parçasına doğru uzattı. "Bu güzel, el işlemeli muslinden yapılmış sabahlık ilginizi çeker mi? Hindistan'dan yeni geldi; bulunabilecek en yüksek kalite. Bu Belçika dantelini de mutlaka incelemelisiniz. Çok güzel, değil mi?"

Evelyn saygılı, eldivenli parmaklarını modistin incelemesi için kaldırdığı dantellerin üzerinde gezdirdi. Arka odaya girmek istiyorsa söylemesi gereken kelimeleri ararken dili ağzında kalın ve ağırlaşmıştı. Kadının bakışlarından kaçınarak elini çekti ve etrafına bakındı. Diğer müşteriler ona aldırış etmiyor, asistanlar işleriyle meşguldü. Tamamen güvendeydi, her zaman olduğu kadar görünmezdi. Kimse ona aldırış etmemişti ve şimdi bunun rahatlığını yaşıyordu.

"Teşekkür ederim Madam, ama ben biraz daha farklı bir şey umuyordum. Akşam giymek için bir şey."

Modacı başını salladı, danteli bir kenara bıraktı ve onu odanın diğer ucuna götürmek için kolundan tuttu. "Ama tabii ki. Söylesene canım, bunu operada mı giyeceksin, yoksa bir akşam yemeğinde ya da bir baloda mı?"

Evelyn omzunun üzerinden umutsuzca Patience'a baktı, o da başıyla onu cesaretlendirdi. Arkadaşı, Evelyn'in haftalardır bunu düşündüğünü söylemesinin ardından onu buraya gelmeye ikna etmişti. Patience bir fikre kapıldığında, kemiğe sarılmış bir köpek gibi olur ve Evelyn'in şimdi geri adım atmasına izin vermezdi. Ancak, bunu yapmak ve doğru kelimeleri söylemek Evelyn'in kendisine kalmıştı.

"Gördüğünüz gibi, etkilemek istediğim özel bir beyefendi var," dedi, sesi alçak ve gergindi.

Modacı onu duymak için yaklaştı, bakışlarını yakalamaya çalışıyor gibiydi. Evelyn konuşmaya devam ederken yüzü alev alev yanıyordu, sonunda başlamıştı ve kelimeler ağzından dökülmeye başlamıştı.

"Londra'daki hiçbir kadının sahip olmadığı kadar cüretkâr olmalı. Onu giydiğimde kendimi dünyanın en büyüleyici kadını gibi hissetmek istiyorum."

Şimdi terzinin bakışlarıyla karşılaştı ve yaşlı kadının gözlerinde keskin bir parıltıyla onu incelediğini, dudaklarını büzdüğünü gördü. Terzi, Evelyn'i doğru duyduğundan emin olmak istercesine onu incelerken aralarına sessizlik çöktü.

Evelyn omuzlarını dikleştirdi ve Madam Hershaw'ın bakışlarıyla karşılaştı, geri adım atmamaya kararlıydı. Başardı. Kadının buraya kesinlikle bir elbise diktirmek için gelmediğini bilmesini sağlayan kodu söylemişti. Arkadaşı Samantha, ne yapacağını bilmesi için ona özel talimatlar vermişti. Şimdi kelimeleri çıkarmayı başardığına göre, endişesi biraz olsun azalmıştı.

"Malzeme mi?" diye sordu modist, kelime dudaklarından sert ve kaba bir şekilde döküldü.

"Saten," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Madam Hershaw gözlerini kıstı. "Renk?"

"Kırmızı."

Ev sahibi sormaya fırsat bulamadan Evelyn eldiveninin içine sıkıştırdığı ince kartviziti çıkardı. Terleyen avucuna değdiği için biraz nemli görünüyordu ama yüzeyindeki amblemden şaşmak mümkün değildi. Samantha, Evelyn'e bunu Madam Hershaw'dan başka kimseye göstermemesini ve bundan kimseye bahsetmemesini tembihlemişti.

Beyaz kartın üzerine GC harfleri basılmıştı ve etrafı belirgin bir şekilde erkeksi girdap desenleriyle çevriliydi. Üzerinde ne bir isim ne de alıcısına bunun ne için olduğunu söyleyecek başka bir işaret vardı. Bunun nedeni, sadece *bilenlerin* onu deşifre edebilecek veya kullanabilecek olmasıydı. Birinin varlığı olmadan

ya da Evelyn'in az önce söylediği sözler, kartın hiçbir işe yaramadığını kanıtladı.

Modacı kartı kabul etti, parlak gülümsemesi bir kez daha ortaya çıktı. "Elimde tam aradığınız şey var ama sadece belirli müşteriler için. Zevk sahibi bir kadın olduğunuzu ve bu tür talepler için arka tarafta sakladığım seçkin kumaşları takdir edeceğinizi söyleyebilirim. Gelin."

Kadın, Evelyn'i gerçekten aradığı şeyi bulacağı gizli arka odalara açıldığını düşündüğü bir kapıya doğru yönlendirdi. Patience'a son bir kez bakarken kalbi çılgınca çarpıyor, boğazı daralıyordu.

"Sizi burada bekleyeceğim hanımefendi," dedi arkadaşı gizemli bir sırıtışla. "Belki kanarya rengi balo elbiseniz için yeni süslemeler bulurum."

Madam Hershaw onu karanlık bir koridora götürdü, kolundan hafifçe tuttu ve loş ışıklı üç odadan birine doğru yönlendirdi.

"Tam zamanında geldiniz," dedi modacı. "Bugünkü randevuları almayı neredeyse bitirdi."

Evelyn 'onun' kim olduğunu sorma zahmetine girmede. Tüm bunlar o kadar sessiz tutulmuştu ki, kendisine sadece en önemli ayrıntıların söyleneceğini düşündü. Gizlilik son derece önemliydi, sadece arka odaya götürülen bayanlar için değil, aynı zamanda bu eşsiz hizmeti sunanlar için de.

Madam Hershaw kapıyı açıp Evelyn'e içeri girmesini işaret ederek, "İçeri girin, birazdan yanınızda olacak," dedi.

İtaat etti ve kendini beklediğinden çok daha farklı bir odada buldu. Burada bulunma nedenlerini düşündüğünde, geneleve aitmiş gibi görünen bir odaya gireceğini düşünmüştü. Bunun yerine, pembe ve altın rengi ipeklerle dekore edilmiş, pirinç armatürlerle yumuşak bir aydınlatma sağlanan bir alanda duruyordu. Meşe bir masanın önünde, güneş ışığını kapatan perdelerle uyumlu pembe ve altın çizgili şam kumaşıyla döşenmiş bir çift koltuk vardı. Birinde pelüş, pembe bir kanepe oturuyordu.

Köşede bir çay servisinin yanı sıra sıra sıra kristal sürahi ve bardakların bulunduğu bir büfe duruyordu.

Kanepe ve sandalyeler rahat görünüyordu ama Evelyn oturmaya davet edilmediği için modistin onu bıraktığı kapının yanında kaldı.

Onu karşılamaya gelen bu adam kimdi? Samantha'nın ona söylediği tek şey dinleyici bulma konusunda nasıl bir yol izleyeceğiydi. Ne beklemesi ya da deneyimlemesi gerektiğine dair başka bir açıklama yapılmamıştı. Bu adam onun sevgilisi mi olacaktı? Muhtemelen dünyevi bir adamdı, baştan çıkarma konusunda yetenekliydi - daha azını beklemezdi.

Yüce Tanrım. Böyle bir adam muhtemelen hemen işe koyulmak isteyecektir. Hatta aralarındaki anlaşmayı uygunsuz bir şekilde mühürlemeyi bile düşünebilirdi. Koyu renk saçlı bir serserinin bu odaya dalıp elbisesini yırttığını, onu koltuğa fırlattığını ve... hayal ettikçe midesi korkuyla çalkalanıyordu.

"Oh, sakın ol, seni ahmak," diye mırıldandı kendi kendine.

Aşırı aktif hayal gücü onu en saçma yerlere götürüyordu. Elbette bu şekilde olmayacaktı. Bu sadece bir ön görüşmeydi ve arkadaşı ona tüm anlaşmanın ve şartlarının kontrolünün tamamen kendisinde olacağına dair güvence vermişti. Ne de olsa bu girişimin temel amacı kadınların istek ve ihtiyaçlarını karşılamaktı.

Dengeli ve rahat kalma kararlılığına rağmen, kapı tokmağı döndüğünde neredeyse bir mil havaya sıçradı. Tam bir adam içeri girerken döndü, emin adımlarının her birinden güven ve komut yayılıyordu. Biraz geri çekildi, sonra kendini tuttu, omurgasını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Bu adam muhtemelen her türden kadınla ilgileniyordu - ne hakkında olduklarını bilen ve böyle bir toplantıya coşku ve heyecanla katılacak türden. Bunu kendisi için istese de, Evelyn ne yapacağını ya da söyleyeceğini, ne bekleyeceğini bilememe hissinden nefret ediyordu.

Ve bu odada onunla birlikte duran adam... Tanrım, canavar gibi bir adamdı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, Korint tarzı bir iskeleti vardı.

ceketini giydi. Asi sarı saçları başının iki yanına dağınık bir şekilde dökülüyor, favorileri çenesine doğru uzanıyordu. Sanki o sabah tıraş olmuş gibi görünüyordu ama yüzündeki kıllar çoktan isyan etmeye başlamış, yüzünün alt yarısı boyunca koyu sarı bir gölge bırakmıştı. Soluk mavi gözleri hiçbir şeyi açıkta bırakmadan doğrudan ona bakıyor gibiydi. Derinlerde parıldayan soğukluktan ürperdi, sert açılar ve eğimlerden oluşan bir yüz tarafından daha da vurgulandı. İtiraf etmeliydi ki oldukça yakışıklı bir yüzdü, her ne kadar gözlerinin içine bakmak onu tedirgin etse de. Burnunun köprüsünde sanki bir ya da iki kez kırılmış gibi hafif bir şişlik vardı ama bu onu daha da tehlikeli gösteriyordu.

Böyle bir adamın nasıl olup da böyle bir işe girdiğini anlayabiliyordu. Londra'nın dört bir yanındaki kadınlar, o gözleri kendilerine diktiğinde kızarıyor ve burnunu nasıl kırmış olabileceği hakkında fısıldaşıyor olmalıydı.

Ancak Evelyn ona bakarken bile bayılacakmış gibi hissediyordu.

Ancak bunu yapabilecek miydi?

"İyi günler," dedi derin, çakıllı bir sesle. "Bayan Coburn
Bu mu?"

Elini uzattı ve ona rahat bir gülümseme verdi; bu hareket onu değiştirdi. Yüzü daha cana yakın ve daha az korkutucu bir hal almıştı. Elini onun elinin içine koydu, adam elini dudaklarına götürüp eldivenli parmak eklemlerine bir öpücük kondurduğunda kaskatı kesildi.

"E-evet," diye kekeledi.

"Lütfen oturun," diyerek elini bıraktı ve büfeye doğru ilerledi. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Çay, belki? Yoksa biraz daha sert bir şey mi istersiniz? Bende şeri var ve-"

"Sherry harika olurdu," diye düşünmeden ağzından kaçırdı.

Evet, cesaretini güçlendirecek bir şey tam ona göre idi. Sürahilerin arasından şeri seçti ve temiz bir bardak doldurdu. Eli öylesine titriyordu ki, ikram edilen içkiyi kabul edemeyeceğinden korktu.

Titreyen sağ elini kendi eliyle kavrayarak sakinleştirdi, ardından şeri doldurdu.

"Rahatına bak. Bana Ben diyebilirsin."

řimdiden ilk isimler mi? Kendisine herhangi bir erkekten řok daha yakın olabileceđi dűřünüldűđünde bunun uygun olduđunu dűřündü. Yutkunarak gülümsemeye řalıřtı ama ađzının iřbirliđi yapmadıđını fark etti.

"Ben," diye tekrarladı, bardağı dudaklarına götürerek. "O zaman bana Evelyn demelisin."

"Tanıştığımıza memnun oldum Evelyn," dedi masanın etrafında dönerken.

şarabından bir yudum aldıktan sonra ona bakan iki koltuktan birine doğru ilerledi. Koltuğa oturup bir yudum daha aldı, bakışları odanın içinde geziniyordu.

"Gergin olduğunuzu görebiliyorum," dedi. "Gergin olmanıza gerek yok. Bu sadece bir ön görüşme; ihtiyaçlarınızın neler olduğunu belirlemem için bir fırsat."

'İhtiyaçlarından' bahsedilince yüzü daha da kızardı. Böyle şeyleri utanmadan dűřünmesi řok zordu. Bunları yüksek sesle *söylemesini* nasıl bekliyordu?

"Madam Hershaw bana kartlarımızdan birini taşıdığınızı söyledi. Bunu nasıl buldunuz?"

"Bir arkadaş," demeyi başardı. "Bayan Morton."

"Ah, evet, Samantha. Harika bir kadın. Sanırım size nasıl şalıştığını anlatmıştır?"

"Elbette. Yakın zamanda babamdan kalan bir mirasa kondum. Masrafları ve diğer harcamaları karşılamaya yetecek kadar param var."

"Güzel. Varsayımlarda bulunmayı sevmem Evelyn, bu yüzden sorduğum için beni bağışla ama hiç tecrüben var mı? Konu erkekler olduğunda yani."

Bunun için daha fazla şeri gerekiyordu. Kadehinde kalanın neredeyse tamamını içerken yüzünü buruşturdu ama sonra devam etti. Bu konuda konuşabilirdi, değil mi? Eğer

Bir sevgili bulmayı başaracaksa, felç edici bir suskunluğa kapılmadan bu konulardan bahsetmeyi öğrenmeliydi.

"Önemli bir şey olmadı," diye yanıtladı. "Birkaç saniyeden fazla sürmeyen birkaç iffetli öpücük."

Evelyn'in dili tutulmadan bir erkeğin gözlerinin içine zar zor bakabildiği bir ortamda ancak bu kadar olabilirdi. Çok zavallıydı, onu baştan çıkarması için birine *para ödemesi* gerekiyordu, çünkü başka hiçbir erkek kendi arzularını temel almazdı.

Ben ellerini masanın üzerinde kavuşturarak ona güven verici bir gülümseme verdi. Ben'in gözlerinde hiç eğlence görmemişti, bu da onu rahatlatmıştı. Belki de onun herhangi bir deneyime sahip olmasını beklemiyordu.

"Bu çok doğru," dedi. "Bana bir sevgilide ne tür özellikler istediğinizi söyleyebilir misiniz? Eğer ideal erkeğinizi düşünebilseydiniz, nasıl biri olurdu?"

Bu soru onu şaşkına çevirdi, yanaklarının ısınmasına ve boğazının arkasında safranın yükselmesine neden oldu. Böyle bir soruya cevap vermek zorunda kalmaktansa neredeyse yerin yarılp onu yutmasını tercih ederdi.

Böyle bir şey sorulacağı aklına gelmemişti ama kendini sakinleşmeye zorladığında Evelyn bunun mantıklı olduğunu düşündü. Eğer parasının karşılığını almak istiyorsa, adam onun ihtiyaçlarını bilmek isteyecekti.

"Şey," diye başladı, gözlerini şarabına dikerek. "Elbette yakışıklı olmasını isterim. Büyüleyici... nazik... kibar..."

Son kelimeyi boğuk bir şekilde söyledi, kızlığını teslim etmeyi düşündükçe sinirleri onu titretiyordu. Bunu yapmaya karar vermesinin nedeni de buydu; beş yirmi yaşına kadar doğru dürüst öpülmemişti. Bakire olarak ölmek gibi bir arzusu yoktu.

Sesini yeniden bulduğunda "Romantik," diye ekledi. "Ben de onun romantik olmasını isterim."

Aklına, yeni bir **soyadı**, korunma, barınma gibi avantajlar olmaksızın, bir koca için gereken tüm nitelikleri saydığı geldi,

çocuklar ve aşk. Ama evlilik artık kaçınılmaz bir şey gibi görünmüyordu. Hatta artık mümkün bile gelmiyordu. Öyleyse neden yatak odasının zevkleri de dahil olmak üzere evliliğin beraberinde getirdiği tüm yan şeylerin tadını çıkarmasındı ki?

Sandalyesinde kambur duran Benedict, kollarını göğsünde kavuşturmuş, konuşmadan önce dalgın bir ifadeyle onu inceliyordu.

"Tam aradığınız adam bende. İhtiyaçlarınızın her birini karşılıyor ve sizin gibi kadınlarla arası çok iyi."

"Dandik, el değmemiş ev kadınlarını kastediyorsun," diye homurdandı.

Ağzından çıkmasına izin verdiği şey karşısında şok olmuş bir halde gözlerini kocaman açarak ona baktı. Belli ki şeri doğrudan kafasına gitmişti.

Ben kıkırdadı. "Yakınlaşmaya başlarken sabır ve nezaket isteyen kadınlar. Kendine bu kadar yüklenme Evelyn. Buraya gelip Centilmen Fahişelerin hizmetlerinden yararlanmak isteyen kadınların çoğu deneyimsiz ve meseleleri kendi ellerine alacak kadar meraklı. Sizi temin ederim ki Hugh ihtiyacınız olan her şeye sahip ve yeni bir anlaşma arayışında."

Hugh. Adamın adını bilmek, Ben'in sevgilisi olacak adam olmadığına dair bir rahatlamayla birlikte ona huzur verdi. Görünüşü hoş olabilirdi ama adam düpedüz dehşet vericiydi. Bu Hugh'nun, onu yatağa attığında ne yapacağını bilerek gelmesini beklemeyeceğini bilmek de iyi bir şeydi. Bildiği az şey bir yüksüğün içine sığabilirdi, bu yüzden ne hakkında olduğunu bilmesi iyi bir şeydi.

Ben masasındaki çekmeceyi açıp bir belge çıkararak, "Aylık maaşın yanı sıra Mayfair'deki evinin kirasının da bakıcısı tarafından karşılanmasını istiyor," diye devam etti. "Umarım bu çok fazla sorun olmaz."

Kendisine bırakılan mirası düşününce -yaşamaya yetecek kadarını ve sahip olabileceği herhangi bir çocuğa miras bırakabileceği daha fazlasını, ki bu pek olası değildi- maliyetin çok az olacağını biliyordu. A

Kız kurusu olabilirdi ama büyükbabasının ileri görüşlülüğü sayesinde artık son derece varlıklı bir kızdı. Babası kendi parasını yönetme konusunda berbat biriydi, bu yüzden efendisi torunlarının refahını kendi başına gördü - ona ve kız kardeşlerine, reşit olmadan önce evlenemedikleri takdirde mirasa dönüşecek çeyizleri miras bıraktı. Üç torunu arasında evlenmeyi başaramayan tek kişi Evelyn'di ve bu yüzden çeyizi artık tamamen onun olmuştu.

Parayı nasıl harcayacağına karar verirken, tutku ve romantizmin nasıl bir his olduğunu keşfetmekten daha iyi bir kullanım düşünemiyordu. Felaketle sonuçlanan açılışı ve onu takip eden Mevsimler boyunca her ikisini de çok az deneyimlemişti ve bunu asla öğrenemeyeceğini düşünmüştü. Şimdi, sadece kadın ve erkek arasındaki arzunun sırlarını keşfetmekle kalmayıp, Hugh'un böyle bir düzenlemeye uygun olması koşuluyla, dilediği kadar uzun süre bunun tadını çıkarmaya da hazırdı.

"Hiç de değil," diye güvence verdi.

Ben belgeyi masanın üzerinden ona doğru itti, sonra bir hokka açtı ve ona bir kalem uzattı. "O halde geriye kalan tek şey, Hugh'nun ödeneğinin miktarını, kirasını ve küçük ev personelinin maliyetini belirleyen bu anlaşmayı okumak ve imzalamak, ayrıca buluşmamızı ve anlaşmanızı gizli tutacağınıza dair söz vermek. Hugh ya da ajansıyla olan bağlantınızın gerçek mahiyetini kimsenin bilmemesinin ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Hayır, yapmadı. Londra'daki pek çok kadının çöküşüne tanık olmuştu; dedikodu ve gıybetin kısır döngüsü en popüler kadınları bile mahvediyordu. Eğer uygunsuz bir işe karıştığına dair söylentiler yayılırsa, ailesi onu evlatlıktan reddederdi. Her zaman olduğu gibi ne kadar silik ve dışlanmış biri olsa da, bu durum, bir erkeği fahişelik yapması için tuttuğunu öğrenen birinin karşılaşacağı inceleme ve küçümseme ile kıyaslanamazdı.

Konuřmalar, kınamalar, *bakışlar*. Bu dűřűnce boğazında mide bulantısı yarattı ama onu geri itti. O kadar uzun süre risk almadan, sessiz ve uysal kalarak yaşamıştı ki... ve bu ona ne kazandırmıştı? şimdiye kadar acı bir hayal kırıklığı ve asla tatmin olmama duygusuyla dolu bir hayat. Hayatta daha fazlası vardı, mutlaka olmalıydı ve uzanıp biraz zevk alacak ve hayatı boyunca değerini bileceği bir deneyim yaşayacaktı. O artık bir kadındı, ailesinin emirlerine boyun eğmek zorunda olmayan bir kadın. Ona hükmedecek ya da onu kontrol edecek bir kocası yoktu ve hiçbir zaman da olmayacağından emindi.

Böylece, nihayet kendi koşullarının kontrolűnü eline alabilecek, yalnızca kendisi için bir şeyler yapabilecek bir konuma gelmişti. Bu yeni bir hayatın ilk adımı olabilirdi, istediğini yapabileceği ve yaşadığı onca hayal kırıklığından sonra bir çeşit mutluluk bulabileceği bir hayatın. Bundan sonra ne olacağı ya da geleceğinin neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. şimdilik, bu sıçramayı yapmaktan, yasak olanın tadına bakmasına izin vermekten memnundu.

"Bu bir sorun olmayacak," diyerek kalemi kabul etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

"Bu öğleden sonra, yeni satın alınmış pelerinler, maskeler ve tüyler kadar sıradan ve meyve sepetleri kadar belirsiz süslemelerle çeşitli dükkanlardan gelip giden en az bir düzine genç bayan gördüm. Bir başka Vauxhall Gardens Maskeli Balosu'nun yaklaştığına dair kesin bir işaret."
-The London Gossip, 10 Mart 1819

"**H**" "Tam zamanında geldin," dedi Benedict, Hugh arkadaşının salonuna girerken. "Eve yeni geldim.

Madam Hershaw'dan yeni bakıcınızla buluştuğum yere."

Somerset House'dan buraya tam da bu amaçla gelmiş olsa da, Hugh gelir gelmez bu konuyla yüzleşmek istemediğini fark etti. Zihni bir yıl daha sergiye seçilememenin sonuçlarıyla dolup taşmıştı.

"Son zamanlarda berbat bir ev sahibi oldun," diye homurdanarak büfeye doğru ilerledi. "Doğrudan iş konuşmaya başlamadan önce bir içki ikram edebilirsin."

Benedict koltuğa yayılırken kravatını gevşetti. "Genç ve güzel bir kadınla yatmak için para almanız ne büyük bir deneme."

Hugh kendine bir kadeh konyak doldururken gözlerini devirdi. "Öyle mi? Güzel, yani."

İlk yudumunu alırken gözlerini Benedict'e dikti ve arkadaşının bakışlarındaki eğlence pırıltısını fark etti.

"Benim tipim değil ama sanırım güzel bir tülbent parçası."

Hugh homurdanarak en yakındaki koltuğa oturdu. "Yoluna çıkan neredeyse her kadın için bunu söylüyorsun."

"Kontesimi gördünüz mü?"

Vardı ve diğer tüm centilmen fahişeler gibi Hugh da arkadaşını kıskanıyordu. Dul Langford Kontesi büyük bir servete sahip büyüleyici bir güzeldi. Kuzguni siyah saçları, parlak mavi gözleri ve bir savaş gemisini batırabilecek göğüsleriyle Londra'nın en çok aranan gözde kadınlarından biriydi. Yaşı biraz ilerlemiş bir dul olmasına rağmen, güzelliği ve serveti hala erkeklerin dikkatini çekmek için kendilerini parçalamalarına neden oluyordu. Ne yazık ki onlar için özgürlüğünün tadını çıkarıyor ve yıllardır evlilik ilmiğinden kaçıyor.

O yılların her birinde, Benedict'i görkemli bir şekilde sevgilisi olarak tutmayı uygun görmüştü - bu şehir evinin kirasını üstlenmiş, bir araba ve ekiple mews'i doldurmuş, Benedict'in sade tarzına hala uyan son moda kıyafetlerle onu dışarı çıkarmış ve onu değerli bir aygır gibi Londra'nın her yerinde sergilemişti. Tüm dünyanın *onu* elinde tuttuğunu sanması umurunda değildi, çünkü ikisi de -ve ajanslarındaki diğer adamlar- gerçeği biliyorlardı. Ve Hugh, Benedict'in bu anlaşmayı bedavaya kabul etmiş olabileceğinden şüpheleniyordu, eğer bu kamu meselesi babasını kızdırmaktan başka bir işe yaramıyorsa.

Küçük girişimlerinin başlangıcından beri kadından kadına kaçan diğer fahişelerin aksine, Benedict bir sevgili kapıp onu elinde tutma şansına sahip olmuştu. Bu da boş zamanlarını diğer centilmen fahişelerle ilgilenerek geçirebileceği anlamına geliyordu; ilk başladıklarından bu yana sayıları ona ulaşmıştı. Görünüşe göre, bu tür düzenlemeleri kabul edecek kadar çaresiz ya da yoksul olanlar sadece ilk beş adam değildi.

"Doğru bir noktaya değindin," diye homurdandı Hugh brendi yudumları arasında. "Şanslı piç kurusu."

"Celeste beni meşgul ediyor, ama en iyi fahişemin kendisini rahat ettirecek şişman cepli bir hanımefendiden yoksun kalmamasını sağlayacak kadar değil."

Hugh dudaklarını büzdü. "*En iyi* fahişen mi? Gerçekten mi? Senden daha mı iyi?" Benedict kıkırdayarak, "Benden çok daha iyi," dedi. "Yine de, sakın

Celeste'e bunu söylediğimi söyle yoksa onu sana kaptırabilirim."

"David'den daha mı iyi?" Hugh çenesini sıvazlayarak yüksek sesle düşündü. "O düşesle kuzeni arasında onun için çıkan açık artırma savaşını unuttun mu?"

Benedict alay etti. "David yaptığı işte kesinlikle çok iyi. Kadınlar onun güzel ağzına bayılıyor ve o da onlara ağzını kullanabileceği tüm yararlı yolları göstermeyi seviyor. Nick'in de ağzı iyi laf yapıyor ama onların hoşuna giden ağzından çıkan pislikler. Aubrey... onun eşsiz zevklerinin nasıl daha cesur kadınlara hitap ettiğini bilirsiniz. Hepinizin yetenekleri var, bu doğru. Ama sen, evet, sen en iyisisin."

Merakına yenik düştü ve Hugh sandalyesinde dik oturdu. "Nasıl yani?"

Benedict ona kendini beğenmiş bir sırıtışla baktı, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi ve bir kolunu koltuğun arkasına dayadı. "Çünkü bekçilerinizi aşka inandırırıyorsunuz. Ve konu adil seks olduğunda, asıl mesele de bu değil mi zaten?"

Hugh kıpırdamadan durdu, sürahisini dudaklarına götürdü. "Meselenin tamamen *para* olduğunu sanıyordum."

"Bizim için belki. Ama onlar için... kadınlar bizden farklıdır, Hugh. Metresi olan bir erkek, kendisini becerecek, şakalarına gülecek ve karısının yaptığı gibi canını sıkıp dırdır etmeyecek birini ister. Ama bir kadın, metresinden kendi dünyasındaki erkeklerin istediği her şeyi ister."

ona vermeyecektir. Şefkat, dinleyen bir kulak, romantizm ve tabii ki onu becerecek biri."

Buna birlikte güldüler, Hugh bir süre sonra sakinleşerek içkisinden bir yudum daha aldı.

"Nick ve David işin sevişme kısmında çok ama çok iyiler. Aubrey iyi bir dinleyicidir. Benim de... kendi yararına kullanmayı bildiğim bazı yeteneklerim var. Ama sizde hepsi var. Bakıcılarınızın her birinin kendi yöntemleriyle size sırlıslıkla aşık olduğuna inanıyorum."

Aklı ona Benedict'in bunu bir iltifat olarak söylediği için gurur duyması gerektiğini söylese de, Hugh'nun kalbi buna dayanamadı. Ancak, son iki yıldır bir fahişe olarak yaptığı düzenlemeleri düşününce, kaçınılmaz bir gerçeği fark etmekten kendini alamadı.

Hiçbirini sevmemişti.

Onları kesinlikle yeterince sevmiştir; insan en azından sevgilisinden hoşlanmayı ve onun daha iyi özelliklerini yüzeye çıkarmayı öğrenmeden bu işte çalışamazdı. Onlara ilgi ve şefkat göstermiş, kendilerini güzel hissetmelerini sağlamış ve onları becermişti -sonuncusu hariç, o da müstakbel kocası için kızlık zarının bozulmamasında ısrar etmişti. Onun kurallarına tereddüt etmeden uymuş, onu memnun etmenin yollarını düşünmüş, bir baronla evlenmek için anlaşmalarını bozana kadar onu mutlu etmişti. David ya da Nick onu baştan çıkarıp bekâretini bozabilir ve bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlayabilirdi. Belki de Benedict'in kastettiği buydu; bakıcılarına gösterdiği ilgi ve özen nedeniyle en iyisiydi.

Yine de aşk hakkındaki bu yorum, içinde bir yere yerleşmiş ve onu son derece rahatsız etmişti.

"Hiç kimseyi kandırmak istemedim," diye mırıldandı, gözlerini odanın diğer ucuna ve ateşe dikerek.

"Elbette hayır," diye yanıtladı Benedict. "Öyle olduğunu kim söyledi?" "Sen! Bununla başka ne demek istiyor olabilirsin?"

Benedict ses tonunu yumuşatarak, "Sadece bakıcına sevildiğini hissettirmenin bu işin yolu olduğunu," dedi. "Ve sen bunu o aptal Norton'un aksine kendini kaybetmeden başardın."

Hugh, Benedict'i kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını bildiği için kahkahasını bastırdı. Gentlemen Courtesans'ı kurduktan kısa bir süre sonra, Benedict başka erkekleri de gruba dahil etme fikrini ortaya atmıştı. Sundukları hizmet türüne olan talep tahmin ettiklerinden çok daha fazlaydı. Aralarına katılanlar arasında Edward Norton da vardı ve bakıcısına aşık olmadan önce bir ay boyunca onlarla birlikte olmuştu. Benedict'in dehşetine rağmen, adam safları bozmuş ve onu Devon'a götürüp evlilik mutluluğu içinde yaşamaya başlamadan önce onunla evlenmişti.

Benedict onun yerine geçecek başka bir adam bulmuş olsa da, böyle bir şeyin kabul edilemez olduğunu söylemekten asla vazgeçmedi. Onlar bir çöpçatanlık servisi değil, bir fahişe acentesiydi ve Benedict sağladığı her anlaşma için küçük bir yüzde alıyordu. Bir cariye'nin kaybı onun kâr hanesini etkiliyordu ve liderleri için hiçbir şey bundan daha önemli değildi. Neyse ki, bir cariye'nin aşka ve evliliğe kurban gitmesi tekil bir olaydı, ve diğer erkekler işlerini birbirine karıştırmadan yaptılar. Kendilerini.

"Benim odak noktam işim ve yaklaşan sergi," diye güvence verdi Hugh. "Şimdi bana yeni bakıcımdan bahset."

"Adı Bayan Evelyn Coburn ve size çok uygun olduğunu hemen fark ettim. Genç ama çok da genç değil -beş yirmi yaşlarında olduğunu söylemişti sanırım. Utangaç bir kız ama onu kabuğundan çıkarmakta hiç zorlanmayacaksınız."

Hayır, yapmazdı. Bir kadının savunmasını nazikçe aşma yeteneği, Benedict'in neredeyse her zaman bakireleri ona vermesinin nedenlerinden biriydi. Hayatı boyunca sanatında mükemmellik için çabalamış olan Hugh, iffetli, erdemli kadınları baştan çıkarma konusunda bir yetenek geliştirmeyi asla düşünmezdi.

Benedict ceketinin cebinden bir kâğıt çıkararak, "İşte," dedi. "Bu onun adresi. Sözleşme imzalandı ve yakında sizinle buluşmayı bekliyor."

Hugh gazeteyi aldı ve açtığında kendi evinden kısa bir yürüyüş mesafesinde bir adres buldu. Bu kesinlikle uygun olurdu.

"Çok iyi. Teşekkür ederim, Ben."

Arkadaşı omuz silkti ve umursamaz bir el salladı. "Hepsi görev sırasında oldu. Şimdi izin verirsiniz. Celeste bir saat içinde beni bekliyor, o yüzden akşam yemeği için kendimi hazırlasam iyi olacak."

Hugh içkisini bitirip ayağa kalktı ve Evelyn'in adresini kendi göğüs cebine tıktırdı. Onunla en iyi nasıl başlayacağını düşünecek, sonra da Crosby ile buluşacaktı. Akıl hocasının sergi için hazırladığı eser hakkında ne düşüneceği konusunda bu kadar endişeliyken başka hiçbir şeye odaklanamazdı.

Benedict, Hugh salonun kapısından geçip konağın ana girişine çıkmadan hemen önce, "Yeni aşkınla sana bol şans," dedi.

Bir uşak onun için ön kapıyı açtı ve Hugh eve doğru yola koyuldu. Crosby'nin ziyaretinden önce sadece birkaç saati vardı ve adam gelmeden önce tablosu üzerinde biraz daha çalışmak istiyordu.

REGINA SULAK ARAZIDE KOŞUYORDU, BEYAZ PARMAKLARI KENARLARI SIKIYORDU

Çıplak ayakları sisli bozkırda attığı her hızlı adımda bataklığa gömülürken pelerini birbirine dolanıyordu. İliklerine kadar üşüyordu, pelerininin altında ince bir gecelikten başka bir şey yoktu ama giyinmeye, kaçmaktan başka bir şey düşünmeye zaman yoktu. Bu, Faremoor Kalesi'nden, iki haftadan uzun bir süredir tutsak tutulduğu o karanlık, soğuk mezardan kurtulmak için tek şansı olabilirdi. Kalbi göğsüne çarpıyor, soğuk, karanlık ve soğuktan titreyen kalbi aklına geldikçe boğazı daralıyordu.

Baron Redgrave'in gözleri. Adam ve atalarından kalma köhne şatosu lanetlenmişti ama Regina bu lanetin onun ölümüne sebep olmayacağına kararlıydı. Onun kendisini ele geçirmesine izin vermemeliydi... kaçmalıydı.

Keskin bir çığlık atarak öne doğru savruldu, ayağı yabani bir çalıya takılmıştı. Donmuş elleri düşüşünü engellemeye pek yardımcı olmadı ve çamurlu zemine düştü, pelerini ve kombinezonu artık sıırılsıklamdı. Adam geliyordu. Onu duyabiliyordu, ayak sesleri toprağın üzerinde ağırlaşıyor, nefes nefese kalışı ve homurtuları hayal gücünü kaba tüylerle kaplı, dişleri ve pençeleri olan vahşi bir canavar düşüncesiyle dolduruyordu. Ama onu kovalayan sadece barondur, ona sahip olmaya kararlı görünen o çılgın adamdı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, bir bebek gibi sürünüyor ve hıçkırıyordu, elleri bataklığa gömülmüştü, sıcak gözyaşları peşinden geliyordu. Tam o sırada bir el ayak bileğine dolandı ve dudaklarının arasından bir çaresizlik çığlığı dökülmesine neden oldu. Regina yeri tırmalıyor, keskin feryatları sisin içinde kaybolmak üzere yükseliyordu. Baron onu kendisine doğru, Faremoor'a, karanlığa ve kesin ölüme doğru sürüklemeye başladığında kimse duyamazdı ve bu yüzden kimse onu kurtaramazdı...

"Böldüğüm için özür dilerim, bayan."

Evelyn, tüy kalemi kâğıdın üzerinde hareketsiz kalıp hızla büyüyen bir mürekkep lekesi bıraktığında bir yemini bastırdı. Yazı masasından başını kaldırdığında kapıda bekleyen uşak Joseph'i gördü. Evelyn, evin arka tarafındaki küçük avluya bakan sabah odasında, her gün saatlerini en sevdiği eğlence olan Gotik romanlar yazarak geçiriyordu. *Çılgın Baron* üzerindeki çalışmasına o kadar dalmıştı ki Joseph'in içeri girdiğini duymamıştı. Regina kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, uşak ona yarım düzine kez seslenmiş olabilirdi. Regina'nın kötü adam Redgrave'den üçüncü kaçış girişiminde bulunduğu sırada sözünü kestiği için adama kızmak istedi ama uşağa sakın bir gülümsemeyle işaret etmekle yetindi

girmek için. Küçük ev personeli, yalnızca acil bir durum söz konusuysa yazı yazarken onu rahatsız etmeyi bilirdi.

"Ne oldu, Joseph?"

"Bu mektup biraz önce size ulaştı. Odanıza gönderdiğimde, Patience hemen size getirmem için ısrar etti. Hemen okumak isteyeceğinizi söyledi."

Evelyn kaşlarını çatarak zarfı aldı ve kimden gelmiş olabileceğini merak etti. Londra'da çok az arkadaşı vardı ve masasının çekmecesinde duran ailesinden gelen mektuplara henüz yanıt vermemişti. Ona Centilmen Kibarlar'dan bahseden Samantha, hasta büyükannesine bakmak için şehri terk etmişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve masasına geri dönerken uşağı kovdu.

Sandalyesine geri gömüldükten sonra zarfı yırtarak açtı ve gelişigüzel bir karalamayla yazılmış kısa bir not buldu. Neredeyse okunaksız olmasına rağmen, Evelyn ellerinin titremesine neden olan kelimeleri seçebildi.

Evelyn,

Yarın akşam Vauxhall'da düzenlenecek olan maskeli baloda bana eşlik etme şerefini vererseniz onur duyarım. Gizlice buluşup birbirimizi tanımaya başlamanız için iyi bir etkinlik gibi görünüyor. Ev sahibinin evinden girin ve Büyük Yürüyüş Yolu'nu takip ederek Cascade'e gidin. Saat dokuzda sizi orada bekleyeceğim. Lütfen kıyafetinizin detaylarını gönderin ki maskeli kızlardan hangisinin siz olduğunu bileyim.

Sizinle tanışmak için

sabırsızlanıyorum. Hugh

İmzanın altında yazan adresi gözden geçirirken ağzı açık kaldı, titreyen ellerini kontrol etmeye çalışırken kâğıt avucunun içinde kırıştı ve başarısız oldu. Not, yeni işe aldığı kızdan gelmişti.

Evelyn'in Benedict'in şartlarını kabul etmesinden sadece birkaç saat sonra, ama Evelyn bu kadar hızlı hareket etmeyi beklemiyordu.

Başını kaldırıp baktığında Patience'ın kapı aralığında durduğunu gördü, muzip bir gülümseme ağzını genişletiyordu. Arkadaşı düpedüz hoppa görünüyordu, otuz yaşından çok daha genç görünüyordu.

"Ondan, değil mi?" diye cıvıladı, odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Evet," diye mırıldandı Evelyn, notu uzattı ve sandalyesine yığıldı.

Patience notu okurken, sarsılan sinirlerini yatıştırmayı umarak birkaç derin nefes aldı. Ne düşünüyordu ki? Bu adam ona kur yapmak için işe alınmamıştı... kızlığını almak ve onu yatak odasının zevklerine başlatmak için işe alınmıştı. Onun yanında çıplak kalacak, kendisine dokunmasına ve öpmesine izin verecek ve...

"Oh, bu çok romantik!" Patience ciyakladı, heyecanlı bir çocuk gibi ellerini çırttı ve bu sırada notayı neredeyse parçaladı.

Evelyn içini çekti. "O zaman neden hasta olacaktım gibi hissediyorum?"

Patience buruşturulmuş notu masanın üzerine bıraktı ve kenarına tüneyerek Evelyn'in omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Sadece biraz endişelisin, hepsi bu. Onunla tanıştıktan sonra geçecektir."

Bir keresinde onunla tanıştım ve kızlığımı bozmaya başladı.

Bir elini kabaran karnına bastırdı. "Vauxhall maskeli balolarında ne tür ahlaksız olayların yaşandığını biliyor musun?"

Patience muzip bir sırıtışla, "Onun bu fikrini daha iyi yapan da bu," diye cevap verdi. "Süslü kıyafetler anonimlik özgürlüğü sunar, böylece sosyal nezaket gibi şeyler hakkında endişelenmenize gerek kalmaz."

Bu Evelyn'i hiç rahatlatmamıştı, onu utançtan ve küçümsenmekten kurtaran şey sosyal incelikler olduğunda değil. Saygınlığın sis perdesinin ardında, fark edilmeyen bir duvar çiçeğine dönüşmüştü; ilk sezonundan sonra beyefendilerin teklifleri ya da skandalın sonuçları hakkında endişelenmesine gerek kalmamıştı. Hiçbir erkek göremediği bir kadına kur yapmazdı ve hiçbir

Evelyn'li uzun zamandır kimse görmemişti. Görünmezliğinden memnun, romantizme ve her şeyi tüketen aşka duyduğu gizli özlemi içeren Gotik romanlar yazan bir kız kurusu olarak günlerini geçirmekten mutluydu. Hiçbir zaman böyle bir bağlılığa ilham verecek türden bir kadın olmamıştı, bu yüzden zihninde yaşayan karakterler aracılığıyla vekaleten yaşadığı bir hayatla yetinmişti.

Şimdi, en azından tutkuyu deneyimleme şansı vardı ama bu fikir çok ama çok gerçek ve düpedüz dehşet verici hale gelmişti.

"Kimse sizin kim olduğunuzu bilmeyecek," diye devam etti Patience. "Ve sizi temin ederim ki diğer eğlence düşkünleri kendi skandallarıyla o kadar meşgul olacaklar ki, kimse size ve Hugh'a en ufak bir ilgi göstermeyecek."

Evelyn bir Vauxhall maskeli balosuna hiç katılmamıştı ama orada olup bitenlere dair hikâyelere yabancı değildi. Akan şarap ve içkiler, maskelerle birlikte katılımcıların çekingenliğini azaltıyor ve her türlü sefahate izin veriliyordu. Aydınlatmanın neredeyse hiç olmadığı yerlerde gerçekleşen yasadışı toplantıların hikâyelerini hatırladıkça yüzü ısınıyordu.

Hugh'nun onu, sonunda mahvolacağı o karanlık yollardan birine sürüklemek isteyebileceğini tahmin edebiliyordu.

Hayır, o böyle düşünmezdi. 'Mahvolmak', evlenme ve el değmemiş bir kocaya gitme hayalleri kurduğunu ima ediyordu. Uzun zaman önce asla evlenemeyeceği gerçeğini kabullenmişti, çünkü bir koca edinmek için kur yapmak gerekiyordu. Ve Evelyn kendini hasta hissetmeden bir yabancıyla sohbet etmeyi pek beceremezdi, ayrıca en popüler sosyete kızlarına gösterilen ilgiden de hoşlanmazdı.

Bu bir yıkım olmayacaktı; bu bir uyanış, çökmekte olan ve heyecan verici bir şey olacaktı. Kimsenin ondan yapmasını beklemeyeceği türden bir şey, ki tam da bu yüzden iyi bir fikirdi. Asla gerçekten 'mahvolmayacaktı', çünkü kimse bunu bilmeyecekti.

"Sanırım haklısın, Patience. Sadece biraz gerginim ve onunla tanıştıktan sonra bunun geçeceği kesin. Ve belki de maskeli balonun gizemi bu durumu daha da güzelleştirebilir."

Patience ayağa fırladı. "İşte ruh bu! İşler nasıl gidiyor?
Deli Baron mu?"

Evelyn, Patience ile masasının arasına dalarak diğer kadının az önce üzerinde çalıştığı pasajı görmesini engelledi. "Arada birkaç kesinti dışında iyi gidiyor."

Patience boynunu bükerek Evelyn'in bedeninin oluşturduğu bariyerin ötesindeki sayfaları görmeye çalıştı. "Oh, lütfen, sadece bir göz at."

Evelyn bir elini sayfanın üzerine koydu ve başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Kuralı biliyorsun, Patience. Bitene ve mükemmel olana kadar okumana izin yok."

Patience geri çekildi ama Evelyn'e kaşlarını çatarak baktı. "Peki, tamam. Ama acele edin! *Hain Vikont'u* çok beğendim."

Bu Evelyn'in yüzüne küçük bir gülümseme getirdi. Çalışmaları konusunda ketumdu - kısmen çok iyi olmadıkları korkusundan, kısmen de birilerinin hobisini bayağı bulacağı endişesinden. Ama şimdiye kadar beş roman yazmıştı ve Patience bunların her birine bayılmıştı. Ama Patience çoğu şeyi severdi ve memnun edilmesi gülünç derecede kolaydı. Evelyn başka birinin onun eserlerini okumasından çok utanırdı.

"Adı Sabır olan bir kadın için bu nitelikte şok edici bir eksiklik sergiliyorsunuz," diye espri yaptı.

Patience güldü. "Annem de aynı şeyi söylerdi. Bu kadar oylanmak yeter. Maskeli balo için bir çeşit topluluk oluşturmalıyız."

Evelyn keskin bir nefes aldı, farkındalık onu bir anda yıkadı. "Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim! Bu kadar kısa bir sürede bir şey yaptırmak imkansız olacak, ve ben sahibim kesinlikle hiçbir şey bu olur

böyle bir etkinlik için uygun. *Kostümcüler* de muhtemelen mümkün olan en kötü seçimler dışında her şeyi elemişlerdir."

Patience onun koluna girdi ve onu salonun kapısına doğru itmeye başladı. "O halde kaybedecek zamanımız yok. Merak etmeyin hanımefendi, yarın akşama kadar bir tanrıça gibi görünmenizi sağlayacağız, daha azına razı olamam."

Bu arada Evelyn, Hugh'yla ilk kez yüz yüze geldiğinde mükemmel bir aptal gibi görünmemeye seve seve razı olacaktı.

John'un arabayı göndermesini, sargılarını ve şapkalarını getirmesini beklerken Patience'ın onu giriş salonuna çekmesine izin verdi. Gerginliğine rağmen, Patience'tan yayılan heyecanın bir kısmı Evelyn'i avucunun içine almış gibiydi. Yirmi beş yıl boyunca o kadar kibar ve düzgün davranmıştı ki *ton* halkı onun varlığından bile haberdar olmamıştı. İki ablası olan bir baronun kızı olarak, ortaya çıktığında zaten sosyal merdivenin biraz altında duruyordu. Daha da kötüsü, geleneksel olarak güzel olmasalar da, başarılı evlilikler yapacak kadar çekici ve esprili olma konusunda mükemmel olan kız kardeşleri tarafından gölgede bırakılmak çok kolaydı. Bu arada, sosyal ortamlarda dilini düğümleyen kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu.

Ama bu... bunu yapabiliirdi. *Ton*'un kısıtlamaları altında çalışmak zorunda kalmadan, bunu kendi yöntemiyle, kendi şartlarıyla yapabiliirdi. Hugh'yla tanışabilir ve harika vakit geçirebilirdi. Gecenin sonunda onu yatağa götürmesine ve kızlığını bozmasına izin verebilirdi. Yasadışı bir ilişkiye girebilir ve hayatında hiçbir şeyden zevk almadığı şekilde her uygunsuz anın tadını çıkarabilirdi.

Patience'la birlikte Joseph'e eşlik etmesi için yola çıktıklarında, Evelyn çekincelerini bir kenara itmek için elinden geleni yaptı. Sözleşme imzalanmıştı ve Hugh artık istediği sürece onun olacaktı. Artık geri dönüş yoktu.

"HMMM," DIYE MIRILDANDI CROSBY, KOLLARINI GÖĞSÜNÜN ÜZERİNDE KAVUŞTURMUŞ, BİR ELİ

gümüş favorilerini çekiştirmek için kaldırdı. Önündeki şövalenin üzerinde duran ve Hugh'nun atölyesinin dağınık iç mekânıyla çevrili tuvali inceledi. Pigmentlerin ve terebentinin zararlı kokusu etraflarını sarmıştı; sadece sanatçıların hoşuna giden bir kokuydu bu.

Akıl hocasının dudaklarını büzerek tabloyu incelemesini izlerken içini bir korku kapladı. Hugh nefesini tuttu, adamın değerlendirmesini bozmaya cesaret edemiyordu. Crosby söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşacaktı, daha önce değil. Bakışlarını diğer adamdan ayırmaya zorlayarak tuvali inceledi ve onu akıl hocasının görmesi gerektiği gibi görmeye çalıştı.

Esere *Erdem ve Ahlaksızlık* adını vermişti ve Evelyn'i az önce davet ettiği gibi bir zevk bahçesi maskeli balosunun tablosunu temsil ediyordu. Bu fikri geçen ilkbaharda böyle bir etkinliğe katılırken, etrafında gerçekleşen sefahati izlerken edinmişti. Kostümlü şeytanlar ve goblinler, zengin kostümlü lordlar ve leydilerin arasına serpiştirilmiş sahnede geziniyordu. Karanlık ve çökmüştü, *le bon ton*'u gerçek haliyle tasvir ediyordu, skandal ince bir nezaket ve görgü perdesinin hemen altında saklanıyordu.

"Hmmm," diye mırıldandı Crosby bir kez daha başını eğerek.

Hugh'nun avuçları ter içinde kaldı, diğer adamın yüzü düşünceleri hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Haftalardır tuvalin başında köle gibi çalışıyordu, zaman ayırıyor ve en ufak ayrıntılara bile dikkat ediyordu - bir hanımefendinin eteklerindeki volanlar, bir lordun özenle düzenlenmiş bukleleri, uygun havayı oluşturmak için hem ortaya çıkan hem de gizlenen gölgeler ve ışık. Crosby'nin tablodan nefret ettiği ortaya çıkarsa, bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Sergiye iki aydan az bir süre kalmışken, Hugh her şeye yeniden başlayabileceğinden emin değildi. Bu fikir ona ilham vermiş ve yaz sergisi için mükemmel bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Sonunda Crosby kollarını indirdi ve boğazını temizleyerek daha dik durdu. Hugh gerildi, nemli avuç içleri ve daralmış boğazıyla

herkesten çok saygı duyduğu adamın son çalışması hakkında ne düşündüğünü duydu. "Formuna sadık kalarak, keskin bir renk, gölge ve ışık ve hareket. Eser neredeyse hareket halinde gibi görünüyor, sanki öznelere tuvalden fırlamaya hazırmış gibi."

Crosby'nin sesinin ağırlığı olmasaydı, bu övgü onu mutlu edecekti. Hugh bu tonu iyi biliyordu. Bu, adamın egosunu ezecek bir eleştiri yapmadan önce iltifat ettiği anlamına geliyordu. Bunun, tuvalin tamamını pencereden sokağa fırlatmak istemesine neden olacak bir şey değil de, düzeltebileceği bir şey olması için dua etti.

"Ama?" diye dürtükledi.

Crosby iç çekerek ona doğru döndü. "Bunda temelde yanlış bir şey yok. Teknik prensiplere hakimiyetinizin yanı sıra yeteneğinizi de gösteriyor. Avrupa'daki herhangi bir galeriye asılabilir."

Hugh sabırsızlığını bastırmakta başarılı olamadı. "Ama?"

Crosby sonunda, "Ama... kopuk bir his veriyor," dedi. "Siz, bu tablonun izleyicisi, ondan uzaksınız... siz bir seyircisiniz."

Hugh tuvale dönüp baktı ve kaşlarını çatı. Eserin kendi adına herhangi bir bağılıktan yoksun olduğunu düşünmemişti. Doğrusu, ikiyüzlülüğe, *sosyete* mensuplarının kendi saflarından atılmadan her türlü yakışksız davranışta bulunabilmelerine duyduğu *küçümsemeyi* anlatıyordu. Ama Tanrı, bir adamın sanatçı olmak, ticarete atılmak ya da ayrıcalıklı hayatında faydalı bir şeyler yapmak gibi 'kötü *ton*' olarak kabul edilen istekleri olmasını yasaklamıştı. Görünüşe göre bu, onu dışlamak için yeterince iyi bir nedendi. Hayır, o artık böyle bir dünyanın parçası değildi ve aslında olmak da istemiyordu.

"Duygudan yoksun olduğunu mu söylüyorsun?" diye dürttü.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Buna baktığımda, sahneyle ya da sahnedeki insanlarla olan bağlantınız hakkında hiçbir fikir edinemiyorum. Örneğin bu kadın

."

Hugh'un parçanın ortasına yerleştirdiği kadını işaret etti. Bir lordun kollarında, pürüzlü dudaklarını gülümseyerek germiş dans eden bu kadın, Yunan tanrıçalarını andıran göz kamaştırıcı beyaz bir elbise giymiş ve yüzünün üst yarısını örten gümüş bir yarı maske takmıştı. Gözleri, sanki şenlikten sarhoş olmuş, maskeli balonun cazibesiyle hipnotize olmuş ve gölgelerde pusuya yatmış, gözlerini ona dikmiş gobline aldırış etmiyormuş gibi parlıyordu.

"Çok güzel, tam bir sosyete kızı," diye devam etti Crosby. "Ama sizin bakış açınız onu benim ulaşamayacağım bir yere koyuyor. Ona sempati duyamıyorum, çünkü onu tanımıyorum. Onu sevemem ya da ondan nefret edemem, çünkü bana onun güzelliğinin altında yatanlar hakkında hiçbir şey söylemediniz. Ve belki de onun kibri kasıtlıdır, ancak bu resimdeki her yüzün tasviri bana yüzeysel bir görüşten fazlasını vermiyor."

Hugh dudağını ısırarak Crosby'nin haklı olduğunu kendi gözleriyle gördü. *Ton'a* olan mesafesi artık onu bir izleyiciden başka bir şey yapmıyordu ve bu sahne de bunu kanıtlıyordu.

"Lanet olsun," diye inledi, bir elini yorgun yüzünde gezdirirken.

Crosby kıkırdadı ve onun omzunu sıktı. "Çok zorlanmamaya çalış. Sizi çok önemsemeseydim, bu kadar dürüst olmazdım."

"Biliyorum ve bunun için size teşekkür ediyorum."

"Bunun değerli bir eser olmadığını ya da sergiye seçilecek kadar iyi olmadığını söylemiyorum. Gerçekten de en iyi çalışmalarınızdan bazıları. Ancak, eserlerinde dokunaklılık eksikliği fark ettim ve bu, diğerlerinin önüne geçmen için ihtiyacın olan tek şey. Eğer bir portre sanatçısı olacaksanız, bir insanın gerçeğini tuvalde yakalamayı öğrenmeli, sadece yüzünü ve şeklini değil, ruhunu da resmetmelisiniz."

Hugh, Crosby'ye bunu yapabileceğine, özellikle de canlı bir denekle çalışabileceğine dair güvence vermek istedi. Ama iş buna geldiğinde bunun hiçbir anlamı olmayacaktı.

resim ya da sergi. Bu özel parçaya hayat katmayı bile başaramadıysa bunun hiçbir anlamı yoktu.

Crosby ona, "Her şey bitmiş değil," diye güvence verdi. "Sergiye kadar aylarınız var, bu resme iyiden, teknik açıdan mükemmelden daha fazlasını vermek için ne yapabileceğinizi düşünmek için yeterince zamanınız var. İçinde kişisel bir şey bul... seninle konuşan şeyi bul ve tüm dünyanın görmesi için onu bu tuvale koy."

Bakışları atölyesinde, pigment ve keten tohumu yağı kaplarında, kullanılmayı bekleyen yeni yıkanmış fırçalarda dolaşırken Hugh'yu kararlılık sardı. Hemen bu resme geri dönmek, onu doğru yapana kadar üzerinde çalışmak istiyordu. Bir yılı daha tanınmayan, görülmeyen ve değersiz bir sanat öğrencisi olarak geçirmeyecekti. Ölse bile mükemmel resmi yapacak ve bu resim hayatının akışını sonsuza dek değiştirecekti.

Ancak Crosby'nin sözleri bir süre düşünmesini gerektiriyordu, bu yüzden neyin eksik olduğunu bulana kadar *Erdem ve Ahlaksızlık*'a bir daha dokunmayacaktı. O zamana kadar başka resimler ve eskizler üzerinde çalışacaktı.

Ve sanki üç yaşında kanlı bir çocuk yapmış gibi görünen elli çift el daha çiz, diye ekledi kendi kendine.

Şimdiye kadar, *Erdem ve Ahlaksızlık*'taki insanlar İncil'deki hırsızlara benziyordu, tüm ön kolları kel kütüklerle bitiyordu. O lanetli eller eklenecek son ayrıntıydı. Belki de bu, nasıl ilerleyeceğini düşünürken üzerinde çalışabileceği bir şeydi.

"Geldiğiniz ve dürüstlüğünüz için çok teşekkür ederim."

Crosby yuvarlak karnını okşadı ve gülümsedi. "Akşam yemeği çok güzeldi. Sabahtan beri bir şey yemedim, biliyorsun. Sanat ve öğretmenlik beni tüketmeye başladığında, başka pek az şey düşünebiliyorum."

Kendisine düşünmek için zaman ayırması gerektiğini söyledikten sonra bile resim yapmak için yanıp tutuşan Hugh için de aynısı geçerliydi. Şimdilik, dikkatini dağıtacak başka bir yol bulacaktı. Yarın gece, Evelyn'in oyalayıcılığının tadını çıkaracak ve onun fahişesi olacak kadar ondan hoşlanacağını umacaktı.

bir sınavdan çok bir zevk olacaktı. Eğer kız onun sonuncusu olacaksa, bu deneyimin her ikisi için de keyifli olmasını isterdi.

Çünkü resmi sergide sergilendikten sonra, başka bir bakıcı tutması için hiçbir neden kalmayacaktı, saten ve ipeklere bürünmüş yüksek maaşlı bir fahişe gibi davranmaya devam etmesi için hiçbir neden kalmayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

"Bu gece Vauxhall Gardens'ta düzenlenecek olan maskeli balo oldukça eğlenceli geçeceğe benziyor. Bu yazarın önümüzdeki haftalarda bu gazetenin sayfalarını dolduracak kadar müstehcen olaylara tanık olacağından şüpheleniyorum!"

-The London Gossip, 11 Mart 1819

Evelyn, mal sahibinin evinden geçerek Vauxhall Bahçeleri'nin girişine yaklaştıklarında Patience'ın kolunu tuttu. Arkadaşına yapıştı, titriyordu ve dönüp kaçmamak için mücadele ediyordu; bacakları onu Thames Nehri kıyısına kadar taşıyabildiği kadar hızlı koşuyordu, orada karşılaştığı ilk tekneye atlayacak ve tekrar karşıya geçirilmek için yalvaracaktı. Belki de sadece çürümüş sulara dalıp yüzecekti. ıslak, nefes nefese ve deli gibi hıçkırarak eve doğru yürüdü.

Ama arkasını dönerse, bu akşam onlara eşlik eden Joseph'in yolunu kestiğini görecekti. Evelyn maskeli baloya tek başlarına katılmalarının güvenli olmadığı konusunda ısrar ettiğinde Patience pek itiraz etmemişti - bahçelere girdiklerinde adab-ı muaşeret ne kadar kolay bir şekilde bir kenara bırakılsa da. Bu partiler sırasında cinayet, soygun ve her türlü suçun işlendiğine dair korkunç hikâyeler duymuştu

Ama Joseph'in varlığı ve domino taşının altına gizlediği tabancası onu rahatlatmıştı.

Gerçi Hugh ile tanıştıktan sonra Evelyn, iki hizmetçinin balonun tadını çıkarmak için uzaklaşacağını ve onu kısa süre sonra sevgilisi olacak adamla yalnız bırakacağını düşündü. Joseph ve Patience arasında gidip gelen yüklü bakışlara bakılırsa, gecenin bir vakti karanlık yollarda kaybolacaklarına bahse girebilirdi. İkili, filizlenmekte olan aşklarını ondan saklamaya çalışmıştı ama Evelyn kör değildi. Bakışlar, Joseph'in gülümsemeleri ve Patience'ın kıkırdamaları... hepsi gecenin sonunda tam teşekküllü bir ilişkiye dönüşebilecek bir şeye işaret ediyordu. Joseph, Patience'tan birkaç santim daha uzun boyuyla, koyu renk saçları Patience'ın sarı buklelerine tezat oluşturacak şekilde sevimli bir çift oluşturuyordu.

Joseph, Patience'ın ince bileklerinin yanı sıra göğüslerinin bir kısmını da açıkta bırakan kostümüne özel bir ilgi duyuyor gibiydi. Londra'da fantezi kıyafet ve maske stoku tamamen tükenmemiş tek alışkanlık deposunu bulmayı başarmışlardı. Ne var ki, çok az şey bulabildikleri için iki kadın da artık arasında bulabildiklerinin en iyisiyle yetinmek zorunda kalmıştı. Uşağın kıyafeti yeterince basitti; kapüşonlu domino taşı ve maskeden oluşan tipik üniforması onu tatmin etmeye yetmişti. Kukuletasının ve maskesinin karanlığı mavi gözlerinin parlak ve net bir şekilde öne çıkmasını sağladığından oldukça şık görünüyordu.

Patience bir Dresden çoban kızı gibi giyinmişti, beli sert, bordo brokar bir korsenin altında sıkıca kıvrılmıştı ve kalçalarına hacimli bir eteğin altına giydiği panniers tarafından ek hacim verilmişti. Pembe saten iç etek, başka bir gecede uygun olacağından daha kısa düşüyordu ve etek ucunda beyaz bir kombinezonun firfırları görünüyordu. Evelyn saç maşasıyla şakaklarında sosis gibi kabarık bukleler yaratmasına yardım etmişti; bu bukleler başının üzerinde duran, kulağına şuh bir pembe kurdeleyle bağlanmış, tuhaf derecede büyük bonenin arkasından görünüyordu. Elinde, ucunda daha fazla pembe kurdele ve bir küme çiçekle süslenmiş bir asa tutuyordu.

küçük çiçekler. Bir yarı maske yüzünün üst yarısını gizliyor, Patience'ın sert dudakları maskenin altında daha dolgun ve belirgin görünüyordu.

Çok sevimli görünüyordu ve aynadaki yansımasına bakarak dakikalarca kıkırdamıştı. Daha Vauxhall'a varmamışlardı ki Patience bunun hayatında yaşadığı en eğlenceli şey olduğunu söyledi.

Evelyn şalını vücuduna daha sıkı sararken kaşlarını çattı ve keşke Patience'ı çoban kız olarak katılmasına izin vermesi için ikna edebilseydim diye düşündü. İki kadının boyları ve bedenleri birbirine benziyordu ve geriye sadece iki kostüm kalmıştı. Biri çoban kız, diğeri de Evelyn'in sadece bakarken bile yüzünü kızartan, tamamen skandal bir Grek tanrıçası kıyafeti idi.

Patience, Evelyn'in çoban kızı kılığında Hugh'yla buluşmasına izin vermeyecekti.

"Tanrıça, cariyenizle bir ara vermek için çok daha uygun," diye ısrar etmişti arkadaşı. "Seni gördüğünde nasıl mest olacağını bir düşünsene! Seni yere serip orada ırzına geçmek isteyecektir."

Sorun da tam olarak buydu ama endişelerini yüksek sesle dile getirdiğinde Patience onu başından savmıştı. Evelyn uygunsuz elbisesinin ve ince bir kombinezondan başka bir iç çamaşırı giymemesinin Hugh'u onun deneyimli bir baştan çıkarıcı olduğunu düşünerek yanıltabileceğinden endişelenirken, Patience ona Hugh'un daha iyi bileceğini hatırlattı. Endişelenecek bir şey yoktu ve Patience'a göre Evelyn kesinlikle büyüleyici görünüyordu.

Böylece, Evelyn süslü elbisesini giymiş ve Patience'ın saçını şekillendirmesine izin vermiş, ancak en azından mütevazılığının bir kısmını korumak için ısrar etmişti. Patience omuzlarına örttüğü şalın bu etkiyi tamamen bozduğunu ileri sürmüş, ancak Evelyn şal olmadan evden çıkmayı reddetmişti.

Ev sahibinin evinden geçerken, kumaşın dünya ile elbisenin dayanıksız korsajından oldukça uygunsuz bir şekilde dökülen göğüsleri arasında sunduğu kalkanla rahatladı.

"Oh, sabırsızlanıyorum!" Açık kapılardan bahçeler görünürken, mzık, kahkaha ve sohbet sesleri havada süzülürken Patience cıvıladı.

Evelyn yutkundu ve arkadaşının koluna daha sıkı sarıldı, kalbi boğazına kaçmış gibi grndğu için cevap veremedi. Ama sonra, Büyük Yürüyüş Yolu'ndaki bahçelere girdiklerinde ve kendilerini tamamen başka bir dünya gibi hissettiren bir yerde bulduklarında korkusu hızla huşu içinde eridi.

Binlerce cam fenerin yumuşak, tuhaf ışığı bahçeleri aydınlatıyor, geceyi sihirli bir dokunuşla öpüyordu. Ağaçlardan sarkıyor, yüksek elektrik direklerinin tepesinden görünüyor ve uzaktaki çeşitli taş kemerler ve dikilitaşların içinden parıldıyorlardı. Sol taraflarında, devasa rotunda kendi lambalarının ışığıyla alacalı renklerde parlıyor, bahar çiçeklerinin süslemesini şenlikli bir gösteriyle güçlendiriyordu.

Sağ taraflarındaki açık hava tapınağında, zarif kemerlerle çevrili bir st odada oturan bir orkestra, tepeden sarkan büyük bir avizeyle aydınlatılıyordu. Altlarında, kostümlü eğlence düşkünleri, hiçbir balo salonunda asla izin verilmeyecek vahşi bir neşeyle dans ediyor, kahkahaları müziğin her notasını noktalıyordu.

Daha fazla fener yürüyüş yolunu aydınlatarak bahçelerin derinliklerine giden yolu gösteriyor, burada daha da fazla ışık geceyi çok sayıda yıldız gibi süslüyordu.

Patience heyecandan ciyak ciyak bağırıyor, her küçük şey için -ışıklar, kostümler, mzık- haykırıyordu. Evelyn'in ağzı kalabalığın arasında dolaşan göstericileri gördüğünde açık kaldı: renkli kıyafetler ve Venedik maskeleri içinde hokkabazlar, bir ip üzerinde hassas bir şekilde dengede duran bir ip cambazı

İki büyük ağacın arasında, birbirlerinin omuzlarına tırmanan ve havada birlikte takla atan akrobatlar. Isı ve ışık yüzlerinin hemen önünde patladı ve Evelyn inledi, Joseph'e karşı gelene kadar geri çekildi, onu ayakta tutan tek şey onun tutuşuydu.

Bir elini göğsüne bastıran Evelyn gözlerini kırptırarak etrafına bakındı ve birdenbire ortaya çıkıp gözden kaybolan ateş topunun kaynağını aradı. Orta Doğu tarzında giyinmiş, sarıklı ve mücevherli maskeli bir adam ateş püskürüyor ve bir elinde tuttuğu meşaleden büyük küreler patlatıyordu. Adam sırtarak başıyla onu selamladıktan sonra yoluna devam etti, kalabalığın arasından bir yol açtı ve seyircileri memnun edecek şekilde numarasını tekrarladı.

"Nereye bakacağımı bilemiyorum," diye haykırdı Patience, gözleri maskesinin arkasında gezinirken.

Evelyn mırıldanarak onayladı, onlar Büyük Yürüyüş'e devam ederken kendi bakışları da manzarayı seyretmek için dolaşıyordu. Hugh onunla bu yolun hemen aşağısındaki Cascade'de buluşmasını söylemişti. Yürüyüş yolunu tıkayan çok sayıda ceset ve her fırsatta gözlerine çarpan bir dizi eğlence nedeniyle yavaş ilerleyecekti.

Patience bir kez daha onun koluna girdi ve çeşitli güzel, ironik ve düpedüz gülünç kostümleri işaret ederken güldü. Dansçılar denizi arasında bir rahibe, büyük, sarı bir muz gibi giyinmiş bir adamın kollarında sallanırken, arrack punch yudumları arasında kahkahalarla çığlık atıyordu. Siyah pelerinli bir cadı, bir arkadaşını selamlamak için döndüğünde bir ağaç perisinin kafasının yan tarafına çarpan uzun, ince burunlu bir maske takıyordu. Gül ağacı gibi giyinmiş, yüzlerce sahte çiçeği elbisesini kaplamış ve ayrıntılı bir saç süsü oluşturmuş bir kadın, arı gibi giyinmiş bir adamın kollarında dans etti, uzun siyah iğnesi arkasında çırpındı.

"Oh, bakın, Bayan!" Patience, yemek kutularının bulunduğu sütunun yanında duran bir kadını işaret ederek bağırdı. "Çok güzel değil mi? Ne yapıyorsun

Sanırım bu onun kaderinde var?"

Evelyn kadının neredeyse şeffaf beyaz tül elbisesini inceledi; elbisenin alt kısmına yeşil çimenler gibi görünmesi için sahte çimler dikilmişti. Saçları soluk sarı bir perde halinde sırtından aşağıya sarkıyor, üzerine de küçük şeffaf kristallerle kaplı bir duvak takıyordu. Etrafı, beyaz bir maskenin arkasından kıkırdayıp flört ederken dikkatini çekmek ve elinde tutmak için mücadele eden erkeklerle çevriliydi.

Esprili ama baştan çıkarıcı kostümün ne anlatmak istediğini anlayınca gülümsedi.

"Sanırım o sabah çiği," dedi Evelyn. "Çimenleri örtüyor." "Evet, öyle," diye onayladı Patience. "Çok zekice."

Uzun yemek kutularının önünden geçtiler, içeridekiler şampanya kadehleriyle kadeh kaldırıyorlardı, sesleri sadece duruma ve yere uygun görünen bir şekilde yükseliyordu.

Yol boyunca birkaç kez durup manzarayı seyrettiler.

-Çeşmeler, Antik Roma'yı taklit eden insan yapımı kalıntılar, içinde lamba ışığında incelenecek sanat eserlerinin sergilendiği küçük pavyonlar. İnsanlar içkilerini yudumlayıp sohbet ederken, hâlâ üniversitede okuyacak kadar genç bir grup adam çakıllı yolda sendeleyerek ilerliyor, bir yandan birbirlerine çarpıp itişip kakışıyor, bir yandan da "The Lusty Young Smith "in detone bir yorumuyla dinleyenlere serenat yapıyordu. İçlerinden biri geniş bir gülümsemeyle Patience'a seslenerek kostümünün ne kadar güzel olduğunu ve çoban kızlara karşı her zaman bir yakınlık duyduğunu söyledi. Patience, Evelyn'i yanına çekmeden önce adama şakacı bir reverans yapmakla yetindi. Evelyn'in Hugh ile buluşmaya geç kalmaması konusunda kararlı görünüyordu ve Cascade'e varmak üzereydiler.

Daha yoğun ağaçlık bir alana girdiklerinde Evelyn'in kalbi çarpmaya başladı. Hâlâ iyi aydınlatılmış olsa da, müzik hâlâ geceye yayılıyor olsa da, arkalarında gerçekleşen eğlenceden daha uzak duruyordu. Süslü kıyafetleriyle eğlenenlere ya da bahçelerin güzelliğine zorlukla konsantre olabiliyordu

etrafını sarıyordu; gerçek ana gittikçe yaklaştıklarında değil. Elleri uyuştı, şalının kumaşı işe yaramaz parmaklarından sarkmaya başladı.

Büyük bir perdenin önünde toplanan insan kalabalığı varış noktalarına ulaştıklarını gösteriyordu: henüz başlamamış olan Cascade gösterisi. Hangisinin Hugh olabileceğini anlamaya çalışırken bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyor, bir beyefendiye takılıyordu. Ona maskeli baloya davetini kabul ettiğine dair kısa bir not ve kostümünün bir tarifini göndermişti. Ancak Hugh geri dönüş yapmamıştı, bu yüzden ne araması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Fahişesi uzun boylu muydu yoksa kısa mı? Koyu saçlı mıydı yoksa çekik başlı mı? En azından süslü kıyafetinin nelerden oluştuğunu söyleyebilirdi.

Gözlerin ağırlığını üzerinde hissettiğinde, tedirginlik onu neredeyse bir kriz haline getirmişti. Evelyn kaskatı kesildi ve başını çevirdi, onu hissedebileceği kadar dikkatle izleyen kişiyi arıyordu.

Onu bulduğunda Sabır'ı daha sıkı kavradı. Adam bakışlarıyla buluşup hiç tereddüt etmeden onu tutarken göğsü tuttuğu nefesten sızladı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendisini aydınlatan bir düzine lambanın ışığında bir ağaca yaslanmıştı. Kalabalığın arasından sıyrıldığında, bir Macar süvarisinin zengin giysileri içinde oldukça etkileyici bir görüntü oluşturunuyordu.

Kısa siyah ceketini geniş omuzlarını sarıyor ve belini inceltiyordu; pantolon ve Hessian çizimleri ise bacaklarını sarıyordu. Takım elbisenin tamamı, özenli düğümlerle sonlanan desenlerde dönen zengin altın örgülerle zenginleştirildi. Parlayan altın düğmeler ceketin önünü iki dikey sıra halinde kaplıyordu. Altın bir zincirle yerinde tutulan uyumlu bir pelerin sağ omzunu örtüyordu. Siyah bir maske gözlerini ve burnunu kapatırken, uzun siyah tüyleri olan silindirik bir şapka başının üzerinde rakik bir açıyla duruyordu. Sol kalçasındaki kılıfta dekoratif bir kılıç asılıydı.

"Bayan... bu o olabilir mi?"

Evelyn gözlerini ondan kaçıramadı ama Patience'a yavaşça başını salladı. Bu o *olmalıydı*. Erkeklerin genelde fark ettiği türden bir kadın değildi. Onu bu kadar dikkatle izlemesi, tanışmaya geldiği kişinin o olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

"Çok gösterişli görünüyor," diye bağırdı Patience, Evelyn'i itip kakarak, zorlukla kontrol altına aldığı heyecanıyla zıplarken. İnsan bu gece yasak bir ilişkiye başlayan kişinin *kendisi* olduğunu sanabilirdi.

Evelyn, Patience'ın bu mesafeden Hugh'un ne kadar yakışıklı olabileceğini söyleyemeyeceğini iddia etmek istedi. Gözleri şaşkınlıktaydı, burnunda çıban olabiliyordu ya da iki yerine tek kaşı olabiliyordu. Ama sonra kendi kendine aptallık ettiğini söyledi. Elbette yakışıklıydı, mesleği olan fahişelik bunu gerektiriyordu. Ve çok *da* şıktı.

Bir elini kılıcının kabzasına dayamış olan adam çimenlerin üzerinden onlara doğru ilerlerken kalbi iki kat hızlı atıyordu. Karnı sıkıştı. Ölüm baygınlığı geçirecekmiş gibi hissetti.

Sonunda sesini bulabildi, ama kaba bir fısıltıyla, "Yüce Tanrım, bu tarafa geliyor," diye bağırdı.

HUGH, KADIN OLDUĞUNDAN EMİN OLDUĞU KADINA YAKLAŞIRKEN ACELE ETMEDİ.

Evelyn. Notunda maskeli baloya tanrıça Diana kılığında katılacağı yazıyordu. Bu tür alışkanlıklar *tonlar* arasında kesinlikle moda olsa da ve burada tanrıça gibi giyinen tek kişinin o olamayacağını bilse de, Hugh onun olması gerektiğinden emindi. Benedict'in tarifine uyan sadece lambaların ışığında seçebildiği koyu renk saçları değildi. Yaklaştıkça gözlerindeki dehşet dolu ifadeyi de fark etti.

İlk bakışta onun baştan çıkarıcı bir kadın olduğu düşünülebilirdi; seçtiği kıyafet hem skandal hem de cüretkârdı. Diana'yı bir avcının aksine ay tanrıçası olarak tasvir etmeyi seçmişti, ince beyaz bir elbise içinde

hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Göğsüne yapışıyor, düşük yakası kremi, soluk tenini bolca sergiliyor, kalçalarının ve bacaklarının etrafından ipek bir perde gibi akıyordu. Geniş kolları üzerine tam oturmadağı izlenimi veriyordu, hareket ettiğinde kollarından biri omzundan kayıyordu. Benedict'in onun hakkındaki değerlendirmesine haklılık kazandıran bir alçakgönüllülük gösterisiyle hızla geri çekip bir şal kullandığında küçük bir kıkırdamaya engel olamadı. Masumdu, el değmemiştii ve -eğer yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla- son derece utangaçtı.

Yaklaşarak onu tepeden tırnağa süzdü ve onunla yatmanın pek de zor olmayacağına karar verdi. Çok güzeldi, koyu samur saçları, şüphesiz göklerdeki yıldızları sembolize etmek için aralara serpiştirilmiş minik tohum incileriyle tuhaf bir saç modeli oluşturmuştu. Beyaz bir maske ondan çok şey saklıyordu ama bir düğme burun ve bir çift biçimli pembe dudak seçebiliyordu. Açıkta kalan cildine bir çeşit gümüşü pudra sürülmüşü, bu da onu sanki üzerine yıldız tozu serpilmiş gibi gösteriyordu.

Bakışları kadının dekoltesine kilitlenip onu tuttuğunda, eğer bu kadın onun son bekçisi olacaksa, bunu yapabileceğine karar verdi.

Gerçekten çok iyi iş çıkarırdı.

Adam önünde durup en güzel, çekici gülümsemesini gösterdiğinde ağzı açık kaldı. Hugh onu rahatlatmak istemişti ama adamın yakınlığı işleri daha da kötüleştirmişti. Bu sırada Evelyn'in yanında duran Dresdenli çoban kız ona bilmiş bilmiş sırıtıyor, gözleri muziplikle parlıyordu. Siyah domino giymiş bir adam ona dikkatle baktı ama hiçbir şey söylemedi, iki kadın için sessiz bir koruma görevi gördü.

"Sanırım Evelyn," dedi Evelyn öylece durup ona bakarken.

Aralarında resmiyete gerek yoktu, hele de bu kadının yatak arkadaşı olmak için işe alınmışken. En iyisi hoşbeşi bir an önce geçiştirip bir tür yakınlık kurmaktı.

Çoban kız Evelyn'i ileri doğru itti ve Evelyn bir eliyle şalını göğsünde sıkıca kavrarken diğer elini ona uzattı.

"Evet," diye mırıldandı. "Ve sen de..."

Sesini saran titrek gerginlik olmasaydı, sesi yumuşak ve tatlı olabilirdi.

"Hugh Radcliffe, hizmetinizdeyim," diye mırıldandı ve parmak eklemlerini öpmek için elini kaldırdı.

Eldiven giymiyordu ve o da giymiyordu, parmaklarının onunkilere ilk dokunuşu sıcak ve şaşırtıcı derecede hoştu. Öpücükten sonra doğrulurken, bir an için ellerine bakmaktan kendini alamadı. Uzun, zarif parmaklarıyla çok güzellerdi - eskiz çalışması için mükemmel konular oluşturacak türden eller. Bu da ona, onları çizmeye ya da boyamaya kalkışırsa muhtemelen her şeyi berbat edeceğini hatırlattı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Radcliffe," dedi, sesi biraz sertliğini kaybetmişti.

Bay Radcliffe. Görünüşe göre, bu sefer formaliteleri aceleye getirmeyeceğiz.

"Bu onur tamamen bana ait," diye cevap verdi, elini gevşek bir şekilde tutmaya devam ederek.

Parmakları adamın avucunda titrese de, uzaklaşmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Zavallı şey dönüp kaçmaya hazır görünüyordu.

"Tam zamanında geldiniz," dedi, ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. "Cascade'in performansına hiç tanık oldunuz mu? Bu gerçekten harika bir şey."

Bakışları, her gece sadece birkaç kez açılan cazibe merkezinin üzerindeki kapalı perdeye kaydı. "Hayır, gördüğümü söyleyemem."

"Eminim hoşuna gidecektir," dedi biraz daha yaklaşarak.

Yasemin, misk ve portakal çiçeği olabileceğini düşündüğü hoş bir buket olan kokusunu algıladı. İri, koyu kahverengi gözlerini onunkilerle buluşturdu ve kendini sakinleştirmek istercesine yavaş bir nefes aldı. Bu arada, onun

Vücudu tahmin edilebilir bir niyetle tepki verdi, bakışları göğüs dekoltesinin kışkırtıcı görüntüsünü gizlemek için şalı kullandığı yere düştüğünde siki kıpırdandı.

"Peki o zaman," diye cıvıladı çoban kız. "Siz ikiniz Çağlayan'ın tadını çıkarın, ben de Joseph'le birlikte başka bir eğlence bulmaya gideyim. Gel Joseph."

Evelyn arkadaşına panik içinde bir bakış attı ama diğer kadın fark etmemiş gibi davranarak bir kolunu domino taşındaki adamın koluna doladı.

"Bizim için endişelenmeyin hanımefendi," dedi kadın. "Joseph ve ben evin yolunu bulacağız ve eminim Bay Radcliffe sizi orada sağ salim görmekten mutluluk duyacaktır. Değil mi, Bay Radcliffe?"

Hugh onun sesindeki hevesi fark edince bir kahkaha attı. Bariz endişesine rağmen Evelyn'in bu akşamdan keyif alması konusunda kararlı görünüyordu.

"Elbette," dedi, çoğunlukla Evelyn'e. "Benim yanımda tamamen güvende."

"Düşündüğüm gibi," dedi çoban kız kararlı bir baş hareketiyle. "İyi Akşam."

"Güle güle, Patience," diye yanıtladı Evelyn, maskesinin yarıklarından çoban kıza sert bir bakış atarak.

Patience, kırmızı dudaklarını bölen hınzır bir gülümsemeyle Joseph'i sürüklemekle yetindi. Çift, Karanlık Yürüyüş'te gözden kayboldu ve Joseph'i Evelyn'le birlikte eğlence kalabalığının arasında olabildiğince yalnız bıraktı. Joseph, Evelyn'in elini kolunun kıvrımına sokup onu az önce altında durduğu ağaca doğru yönlendirirken kimse onlara en ufak bir ilgi göstermedi. Kalabalıktan biraz uzakta olan bu yer, gösteri başlamadan önce konuşmaları için onlara birkaç dakika sunacaktı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi ağacın altında durduklarında. "İlk kez halk içinde buluşmanın en iyisi olacağını düşündüm ve Vauxhall'da hoşuma gitmeyen bir maskeli baloya hiç katılmadım."

"Daha önce hiç katılmadım," diye itiraf etti, nereye bakacağına karar vermeye çalışırken bakışları dalgalanıyordu.

Sonunda bakışları adamın göğsüne ve ceketini süsleyen gösterişli altın örgüye takıldı.

"Şu ana kadar ne düşünüyorsun?" diye sordu bir omzunu ağaca yaslayarak.

Başını kaldırıp üzerlerinde asılı duran fenerlere baktı, parmakları şalının üzerinde gevşedi. Giysi, gümüşü tenini bir anlığına görmesini sağlayacak şekilde açıldı. Şimdiye kadar gördüğü en öpülesi ten parçasıydı. Ama şu anda dudaklarını oraya bastırırsa, Hugh onun kollarında bayılabileceğini hayal etti.

"Bahçeler geceleri tüm ışıklar ve müzikle birlikte nefes kesici oluyor," diye yanıtladı.

"Evet," diye yanıtladı. "Gerçekten tarif edilemeyecek türden bir şey. İnsan kendi gözleriyle görmeli. Cascade'i gördükten sonra belki biraz daha yürüyebiliriz, böylece geri kalanını da görebilirsiniz. Çin tapınağını çok beğendim ve Güney Grand Walk boyunca uzanan zafer kemerleri de oldukça güzel. Eğer uygunsanız, belki boş bir akşam yemeği kutusu bulabiliriz?"

Dudağını ısırdı, parmakları şalıyla oynarken sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "Açlıktan öldüğümü itiraf etmeliyim. Bu gece gelmeden önce yemek yiyemeyecek kadar gergindim. Benedict'in size daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı söylediğini biliyorum. Aslına bakarsanız, bunu duyan birinin buna asla inanmayacağından eminim."

Başka bir kadınla olsa, ona dokunmak için uzanabilirdi - yanağını okşayabilir, çenesini tutabilir, elini tutabilirdi. Bu tür şeyler geçmişte hep işine yaramıştı ama Evelyn'in buna pek hazır olmadığını görebiliyordu. Ama az önce hiç duraksamadan üç cümleyi bir araya getirmişti, bu yüzden şimdilik onu konuşturmaya devam edecekti.

"Endişelenmenize gerek yok," diye onu temin etti. "Bu anlaşma tamamen senin ne istediğine bağlı. Senin her isteğin benim için emirdir, Evelyn."

Bir an şaşırmış gibiydi, sanki adamın onu bahçelerin karanlık bir köşesine götürüp ırzına geçmesini bekliyordu.

"Ben... teşekkür ederim," diye kekeledi.

Kendisini işe almasına neyin sebep olduğunu sormak için ağzını açmıştı ki, perdenin kalkmak üzere olduğunu işaret eden zil sesiyle sözü kesildi.

"Vakit geldi," dedi elini tutarak. "Gel, biraz daha yaklaşalım."

Adam onu perdeye doğru geri götürüp onları gizlenmiş Cascade'e yaklaştırmak için direnmedi. Vauxhall Bahçeleri'nde en sevdiği şey buydu ve buraya her gelişinde gösteriyi izlemeyi ihmal etmezdi. Yol boyunca, elinde dolu şampanya flütleri taşıyan bir tepsiyle kalabalığın arasından ilerleyen bir garsonu selamladı. İki kadeh satın aldı, birini Evelyn'e uzattı ve onu daha da yakına yönlendirmeden önce, daha yakından bakmak için eğilen vücut sürüsünün arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. İçkinin onu biraz gevşetmek için uzun bir yol kat edeceğini umuyordu. Anlaşmalarının iyi gitmesi bu gece eğlenip eğlenmemesine bağlı olabilirdi ve işleri ilerletmesi gerekiyordu. Onun yanında kendini rahat hissettiğinde gerisi çorap söküğü gibi gelecektir.

Onu kalabalığın ön tarafına, önlerinde duran insanların arkasını görebileceği bir yere yaklaştırmayı başardı, perde çağlayanı ortaya çıkarmak için ayrılmadan hemen önce. Akan suyun sesi, sahneyi aydınlatan hızlı bir ışık parıltısıyla birlikte onları karşıladı. Evelyn şampanya kadehini dudaklarına götürürken durakladı, gözleri hayretle açılmıştı. Kaskad yerine onu izledi, ne bekleyeceğini bilmek için yeterince kez görmüştü. Ancak şimdi, Evelyn'in verdiği tepkiyle hem eğlendiğini hem de büyülendiğini fark etti; gözleri parıltıyor ve dudakları sessiz bir şaşkınlıkla bakarken aralanıyordu.

Boyanmış kır manzaraları, üzerlerinde parlayan lambaların gizli ışıltısıyla gerçek gibi görünüyordu; yuvarlanan tepeler ve uzaktaki ağaçlar, bir

köprü, bir değirmencinin evi ve ön planda bir su değirmeni, hepsi mekanik bir şelale için fon olarak çalışıyor. Suyun aşağıya doğru bir eğim üzerinde aktığı görülürken, arka plandaki hareketlilik at arabalarının ve at sırtındaki askerlerin düzenli aralıklarla köprü üzerinde ileri geri hareket etmesini tasvir ediyordu. Işık parlamaları gök gürültüsü patlamalarından önce geliyor, fırtına efektleri çağılayan ve yuvarlanan suyun gürültüsüne eşlik ederek her şeyin çok gerçekçi görünmesini sağlıyordu.

"Muhteşem," diye mırıldandı Evelyn, sesi çoğunlukla kalabalığın sevinç çığlıkları ve haykırışlarıyla boğuldu. Ona biraz daha yaklaştı ama gözlerini şelaleden ayırmadı. "Nasıl çalışıyor?"

Cevap vermek için eğildiğinde kızın kokusunu bir kez daha aldı, bir tutam saçı yanağını gıdıklıyordu. "Kaskad, kemer sıralarına tutturulmuş teneke levhalardan oluşuyor. Elbette onları göremezsiniz, çünkü bu işin büyüsunü bozar ama boyalı sahnenin arkasında çalışan bir ekip var. Cascade'in akan su gibi hareket etmesini sağlayan mekanizmayı çalıştırıyor, ışıkları manipüle ediyor ve sesleri üretiyorlar. Size söyledim, bu gerçekten de harika bir şey."

Başını çevirip ona baktı, adamın ne kadar yakınında durduğunu hafife almış gibiydi. Dudakları birbirine değdi, burnunun ucu adaminkine çarptı. Keskin bir nefes aldı ve kalabalığın izin verdiği ölçüde irkilerek uzaklaştı. Etraflarında yanan lambaların ışığında, kızın yanaklarına yayılan kızarıklığı görebiliyor, öpüşmelerine yakın tepki verirken nefesinin yanağına çarpışını hissedebiliyordu.

Birden o öpücüğü düşünebileceğinden çok daha fazla istedi. Eğer onu dehşet içinde bahçeye doğru koşturmasaydı, bunu yapabilirdi. Ensesinden kavrayıp onu kendine çekebilir, ağzını onunkinin üzerine tam o anda ve orada yerleştirebilirdi.

Onunla işleri ağırdan almak tahmin ettiğinden daha zor olacaktı.

Bakışlarını hızla Cascade'e geri çevirdi ve şampanyasından büyük bir yudum aldı. "Gözlerimi alamıyorum... oldukça nefes kesici."

Tekrar kızın elini tuttu ve biraz sıktı, bu hareketin hiç değilse onu rahatlatmasını umuyordu. "Kalabilir ve istediğin kadar izleyebiliriz; gösteri on dakika sürecek."

Evet, onlar kaldı için İzle ve GÖZLÜK ise Yudumlarken Şampanyalarını yudumluyorlardı, etraflarındaki diğer insanlar gelip giderken bile. Hugh onun elini tutarken biraz gevşediğini hissetti, ilk t u t t u ğ u zamanki kadar sert değildi. Perde kapandığında kadın şampanyasını bitirmişti ve az önceki gariplikten kurtulmuş görünüyordu. Adamın koluna girdi ve seyirciler başka eğlenceler aramak üzere dağılmaya başladıklarında onu artık sessiz olan Cascade'den uzaklaştırmasına izin verdi. Evelyn'in endişesine tekrar yenik düşmesine fırsat vermeden, onu hızla zafer taklarının olduğu yöndeki Orta Haç Yürüyüşü'ne doğru götürdü ve yol boyunca onlar için daha fazla şampanya tedarik etti. Evelyn biraz gevşemişti, eli onun kolunda ağırlaşmıştı, yürüyüşü daha zarifti. Sırtında daha önce fark ettiği sertlik.

Şöyle bir baktı ve onu ikinci kadeh şampanyasını yudumlarken ve etrafındaki manzaraları incelerken buldu - oraya buraya inşa edilmiş yıkık dökük sahte kalıntılar, renkli fenerler, elleri kenetlenmiş ve sesleri fısıltıya indirgenmiş çeşitli patikalardan kayan aşık çiftler. Bakışlarını kızın öpülmek için yalvaran, pembeleşmiş ve parıldayan ağzına dikti. Bir an önce bu kadar yaklaştığından beri, kendini tekrar denemek, onu gerçekten öpmek için istekli buldu. Bir yanı bunun onu rahatlatacağını ve ilk yakınlaşma eylemini aradan çıkaracağını düşünüyordu. Ama derinlerde bir yerde, bunun sadece bu olmadığını fark etmeyi de ihmal edemedi. Onu gerçekten öpmek *istiyordu* ve bu sadece onu memnun etmek artık onun işi olduğu için değildi. Hugh onun tadının nasıl olduğunu, o güzel dudakların onunkilere karşı nasıl hissettireceğini, mükemmel açıyı ve doğru miktarda baskıyı bulduğunda çıkaracağı sesleri bilmek istiyordu.

Bunu o kadar çok istiyordu ki, Evelyn'in ışıkların aydınlattığı güzelliklerinin tadını çıkarabilmesi için kemerlerin altından geçerlerken, kendini mükemmel anı ve ortamı belirlemeye çalışırken, plan yaparken buldu. Mesele sadece onu öpmek değil, aynı zamanda şöhretine uygun bir şekilde unutulmaz kılmaktı. Benedict'e romantizm istediğini söylemişti ve o da bunu yerine getirmek zorundaydı. Kesinlikle mükemmel olmalıydı.

Sakin bir tempoda yürürlerken, "Bana kendinden biraz daha bahset," diye ikna etti. "Ne olursa."

Rahip kılığına girmiş bir sarhoşun yanlarından hızla geçip gürültülü bir öğürmeyle çalıların arasına düşmesine izin vermek için durakladılar. Hugh irkilerek onu biraz daha hızlı ilerletti ve nahoş manzaradan uzaklaştırdı.

"Şey... Beş yirmi yaşına yeni girdim," diye başladı. "Sen kaç yaşındasın?"

"Dokuz yirmi," diye cevap verdi sırtarak. "Kesinlikle çok eski."

Kadın homurdandı. "Erkek olduğun zaman değil. Benim yaşımda bekâr bir kadın olmayı dene. Görünüşe bakılırsa, ben kesinlikle eskimişim."

Kemerlerden birinin altında durakladı, pembe bir fenerin ışıltısı Evelyn'in tenini ısıtıyordu. Bu kez, ona dokunma dürtüsüne direnmedi, parmak eklemlerini yanağından çenesinin çizgisine doğru takip etti. Evelyn ölü gibi hareketsiz kaldı ama geri çekilmedi, gülümserken bakışları onunkilere kilitlendi.

"Sende eskimiş bir şey yok," diye mırıldandı, kelimeler dilinden o kadar kolay dökülüyordu ki gülünçtü.

Bu konuda iyiydi, kadınları övgü yağmuruna tutuyor ve onları ellerinde yumuşak, esnek bir kile dönüştürüyordu. Ama bu gece denemesine bile gerek kalmadığını fark etti. Belki de bahçelerin ortamından ya da yeni biriyle en baştan başlamanın verdiği yenilikten kaynaklanıyordu. Her neyse, kendini düşünmeden hareket ederken, çaba sarf etmeden konuşurken buldu ve bu aslında bir değişiklik için zevkliydi. Para için yapılacak bir şey değildi ama

Sadece yapmak istediği bir Şeydi. Yeni bir Şeyin getirdiği yenilik gibi bunun da geċeceđinden emindi ama Şimdilik tadını çıkarmayı tercih etti.

Parmak uçlarını aşağıya, kadının titreyen nabzının üzerinden köprücük kemiğine doğru kaydırđı. Şalı dirseklerinden sarkacak Şekilde düşmüştü ve o ana kadar bunu fark etmemiş gibiydi. Pırıl pırıl teni yeniden sergileniyor, onu çağırıyor, dokunulması ve öpülmesi için yalvarıyordu. Bir parmağının ucuyla elbisesinin yakasında gezinerek teninde tüyler diken diken olurken kadın bir nefes aldı ve tuttu.

Titredi ama kıpırdamadan durdu, adam elbisesinin çıplak bıraktığı teni keŐfederken ona baktı, omzuna ve bir koluna kadar takip etti. Kolundan adamın parmak uçlarına doğru yayılan bir ürperti onu sarstı.

Çok duyarlı. Daha ona dokunmamıŐtı bile ama Şimdiden canlanmaya başlamıştı, vücudu onunla yatmanın nasıl bir Şey olabileceğinin vaadiyle adeta titreşiyordu.

Hugh onu becermenin bir deneme olmayacağına dair daha önceki değerlendirmesini tekrar gözden geçirdi ve tamamen yanıldığına karar verdi. Bu kadınla yatmak mutlak bir zevk olacaktı.

"Kardeşler mi?" diye ağzından kaçırdı.

Bir eli kadının omzundayken donakaldı. Elbisesinin kolu tekrar dŐmŐŐ, bir gŐŐnn baştan çıkarıcı st kısmı ortaya çıkmıştı. Kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorlayarak gözlerini kırpıŐtırdı.

"Pardon?"

"Kardeşler," diye tekrarladı kolunu tekrar yerine çekerek. "Senin hiç var mı? Benim iki ablam var."

Doğru ya. Konuşuyor olmaları gerekiyordu. Ona bir kez daha kolunu uzatarak yolda rehberlik etmeye devam etti. Ailesi, onu kendi saflarından nasıl attıkları göz önüne alındığında, konuşmaktan hoŐlandıđı bir konu değildi, ama hayatının rahatsız edici kısımlarını bilmesine gerek yoktu. Burada bulunma nedeni bu değildi.

"Üç erkek ve iki kız kardeş," diye yanıtladı. "En küçük kardeş benim, iki kız kardeşim de arkamda."

"Ben de en küçükleriyim," dedi. "Bir sürü yeğenim var. Kardeşlerinizin çocuğu var mı?"

Kardeşlerinin ya da kız kardeşinin çocuklarından herhangi birini görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırladıkça göğsü ağrıyordu. Yengesi Elinor her an doğum yapabilirdi ve küçük kız kardeşi Priscilla'nın da hamile olduğunu sadece ikinci el dedikodulardan biliyordu. Kimse ona bu haberi verme zahmetine bile girmemişti.

"Altısı," dedi, umutsuzca dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu.

Ailesinin kendisinden uzaklaşmak için elinden geleni yaptığını ona söylemek zorunda kalmamak için her şeyi yapardı.

Kemer sırasının sonuna gelmişlerdi, sol taraflarında Karanlık Yürüyüş'e doğru giden bir patika vardı. Konuşması bitmişti ve hiçbir şeyin havayı bozmasını istemiyordu, bu yüzden biraz daha hızlı hareket ederek onu kalabalıktan uzaklaştırdı ve daha تنها bir bölgeye doğru itti.

"Bay Radcliffe!" diye bağırdı, onun hızlanan adımlarına ayak uydurmak için koşar adımlarla. "Nereye gidiyoruz?"

Biraz yavaşladı ama tatsız düşüncelerden kaçmaya ve daha zevkli bir oyalanma aramaya kararlıydı. Geceyi en azından onu öpmeden bitiremezdi ve onun da bunu herkesin görebileceği bir yerde yapmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

"Mükemmel bir yer arıyorum," diye mırıldandı, lambaların yerini ay ışığının almasına izin verdiği karanlık patikadan aşağı dönerken.

Burada ve orada, yasadışı karşılaşmalar için mahremiyet arayan diğerlerinin gölgelerinin hareket ettiğini fark etti.

"Ne için mükemmel bir yer?" diye sordu, sesi biraz soluksuz çıkıyordu.

Onu sarmaşıkların istila ettiği, yıkık dökük sütunlarla çevrili küçük bir kuytuya çekti. Soluk bir ay ışığı çemberi yetersiz bir aydınlatma sağlıyordu.

ağaçların arasından geçerek sahte harabeyi yıkıyordu. Yakınlarda bir taş bank bulunca, onu bir amaç uğruna banka doğru yönlendirdi. Bir bacağını bankın üzerine atıp yere çöktü, sonra onu hafifçe çekti. Kadın irkilerek adamın kalçalarına düştü ve dengesini sağlamak için ona tutunmak zorunda kaldı.

Onu yerine oturtuktan sonra uzanıp şapkasını çıkardı ve bir kenara koydu, sonra da onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Bunun için mükemmel bir yer," dedi maskeyi gevşetip düşmesine izin verirken ve yüzünü ortaya çıkarırken. "Sanırım burada yeterince güvendedeyiz."

Evelyn etrafına bakındı, sonunda onu medeni bir arkadaşlıktan ne kadar uzaklaştırdığını fark etmiş gibiydi. Elleri kucağında duruyordu ve Evelyn ellerinin nasıl titremeye başladığını fark ettiği anda ellerini birbirine kenetledi.

"Sakin ol," diye ısrar etti ve onun maskesini çıkarmak için uzandı. "Artık sadece ikimiz varız ve yüzünü görmek istiyorum."

Adam maskesini çözüp, elmacık kemiklerinin eğimlerini, geniş, geyik gözlerinin setini ve samur kaşlarının kemerini ortaya çıkaracak şekilde çekip çıkarırken kadın sakinliğini korudu. Kadının çehresinin tüm etkisi onu bir an için suskun bıraktı, bu yüzden sessizce onu inceledi. Baktığı yüz, kadının kendi çekingenliğiyle tamamen uyuşmuyordu. Çoğunlukla ağzının yapısında ve gözlerinin genişliğinde bir masumiyet vardı. Ama kirpiklerinin koyu renk yelpazesi, elmacık kemiklerinin ve çenesinin eğimi, hepsi bir arada büyüleyici bir yaratıkta erdem ve baştan çıkarıcıydı. Aslında bir tuval için mükemmeldi. Gözlerini tam olarak oturtmak için çalıştığını, porselen tenini yakalamak için ihtiyaç duyacağı pigment kombinasyonunu hayal edebiliyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı başparmağını kızın alt dudağının kenarında gezdirirken.

Nefesini bıraktı ve adamın kucağında biraz rahatladı. "Ve sen... sen çok yakışıklısın. Ama sanırım bunu biliyor olmalısın."

Bunun üzerine sırttı ve bir elini kızın sırtının alt kısmına dayadı. "Bu şaşırtıcı gelebilir ama iltifat yağmuruna tutulmak her zaman

fahiş olmanın getirdiği bir şey. İltifat etmem gerekiyordu.
...coşkuyla ve sık sık."

Onu daha da sevimli kılan bir hareketle burnunu kırıştırdı. "Bundan çok fazla hoşlanacağımı sanmıyorum. Aşırı ilgiden hoşlanmam."

Kıkırdadı, yavaş daireler çizerek sırtını okşadı, onu fark etmediği bir şekilde dokunuşuna alıştırdı. "İlgime alışmak zorunda kalacaksın. Bu işin böyle yürümesi gerekiyor, biliyorsun. Ama her şey sözlü dalkavukluktan ibaret olmak zorunda değil. Sen bana ne tür bir ilgi *istediğini* söyle, ben de bunu yerine getireyim."

Bakışlarını indirdi, belli ki onun sözlerindeki imayı sezmişti.
Masum olabilirdi ama cahil değildi.

"Sanırım... Sanırım beni öpmeni... istiyorum."

Onun utangaçlığını bu kadar çekici bulmaması gerekirdi ama bulmuştu. Fahişelik yaptığı diğer kadınların aksine, bu kadının vücudunda cilveli bir kemik bile yoktu ve bunu tuhaf bir şekilde ferahlatıcı buldu.

Yüzünü kavrayarak başını eğdi, böylece tekrar gözlerinin içine baktı ve başparmağını yanağında dolaştırdı. "Hiç öpüldün mü, Evelyn?"

Başını iki yana salladı. "Hayır... evet... sayılır."

Kaşlarını çattı. "Kesin olarak bilmiyor musun?"

Gülümsemesi gergin ve belirsizdi. "Şey... sadece iki öpücük vardı ve çok uzun sürmediler."

Hugh dilini şaklattı ve başını salladı. "Seni düzgün bir şekilde başlatmadıkları için o adamlara yazıklar olsun."

Omuz silkti ve sinir bozucu kolunun tekrar omzundan kaymasına neden oldu. Evelyn bunu fark etmemiş ya da umursamıyor gibiydi çünkü düzeltmek için hiçbir şey yapmadı.

"Onlar değildi," diye itiraz etti. "Bendim... Ben... Ben her zaman çok gergin ve telaşlı oluyorum ve... her zaman başlamadan bitiyor."

Bunu itiraf etmekten utanıyor gibiydi ama Hugh ona sadece cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve yanağını bir kez daha okşadı. "O zaman sen ve ben işleri yavaştan alalım."

"Pekâlâ," diye kabul etti ama hâlâ temkinli görünüyordu.

Kadının yüzünü serbest bırakarak ceketinin düğmelerini açmak için aşağı uzandı. Kendi kendine bunun sadece altın armatürlerin ona baskı yapmasının rahatsızlık vermemesi için olduğunu söyledi, oysa aslında bunun nedeni aralarında çok fazla katman olmasını istememesiydi. Göğüslerinin kendisine bastırılmasını istiyordu ve lanet olası düğmelerinin araya girmesini istemiyordu.

İşini bitirmek için acele ederken neredeyse bir tanesini yırttı, daraltıcı giysi gömleğinin önünü ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Kadın boşluğa baktı, boğazına doğru bir yol izledi ve sonra dudaklarına kondu. Onu vücudunun üst kısmı kendisine dönük olacak şekilde ayarladı ve bir kolunu kullanarak daha da yaklaştırdı. Kadın ona karşı kaskatı kesildi ama adam sırtını okşamaya, onu yatıştırmaya devam etti, hareketleri onu korkutmamak için yavaştı.

Başını eğerek yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve o çiçek kokusunu içine çekti. Yakından daha da güzeldi, kokusu aklına onu yatırıp çıplak etinin tadına bakmayı ne kadar çok istediğini getirdi. Ama önce...

Dudaklarını boynunun kenarında gezdirdi ve kulağının hemen arkasına sokuldu. Kızın nefesi kesildi, sırtı kamburlaştı ve sanki ona daha iyi erişmesine izin vermek istercesine başı öne eğildi. Adam da onun izinden giderek dudaklarını kulağının kabuğunda gezdirdi, ardından yanağına bir öpücük kondurdu.

"Şimdiye kadar nasıldım?"

Adam onu tekrar öpüp boynuna doğru ilerlediğinde ürperdi. Her iki kolunu da onun etrafına sararak onu kendine doğru sımsıkı tuttu. Ellerinden biri göğsüne geldi ve diğeri omzuna dayandı. Adam açık ağzını boynundaki özellikle hassas bir noktaya bastırıldığında inledi ve adam orada kaldı, dişledi ve hatta dilini oynattı.

"Oh...şey, bu...çok iyi."

Onun tenine karşı gülümsedi, sonra çenesine kadar öpmeye devam etti. Dudaklarına doğru eğildi, hareketleri son derece yavaştı, ağzı ilk tadı almak için sulanıyordu. Bunu bu kadar çok istemesi inanılmazdı. Amacı onun öpüşmeyi istemesini sağlamak, onu arzuyla çılgına çevirmektir, öyle ki bu konuda endişelenmek aklına bile gelmeyecekti. Ama aslında kendi kendini çıldırtıyordu, yavaş tempo onu titretiyor ve acemi bir çocuk olduğundan beri hiç olmadığı bir şekilde özlem duymasına neden oluyordu.

Adam kızın ağzına yönelip, geri çekilmeden önce hızlı ve yumuşak bir öpücük kondururken, kızın nefesi yanağına çarpıyordu. Kızın eli adamın ceketinin yakasını kavradı ve başını eğerek ağzını adamınkine dayadı. Adam onun bu hevesinin kanıtı karşısında zaferle sırtıma isteğiyle savaştı. Ona doğru gerinirken, dudakları hipnotik bir dansla tekrar tekrar birbirine değip ayrıldığında bir iç çekti. Gözlerini kapadı ve kendini o ana bıraktı, son suskunluğu da elbisesinin serseri kolu gibi döküldü.

Ona doğru ilerledi ve sonunda dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Birbirlerine kilitlendiler, sıcak bir et ve nefes karmaşasının içine düştüler. Başını eğerek öpücüğü derinleştirdi ve şampanyanın tadının onun tadına tatlı bir katkı yaptığını fark etti. Kollarını onun etrafında sıkarak, onu istediği şekilde kendisine doğru yaklaştırdı. Hugh onun ağzına doğru inledi, göğsüne bastıran göğüslerinin hissi görmezden gelinemeyecek kadar ilahiydi. Bir elini onun sırtına doğru kaydırarak ensesini kavradı ve dudaklarının kenarını yalayarak giriş izni isterken onu tuttu. Kadın hiç tereddüt etmeden ona açıldı ve adamın dilinin ilk okşayışında inledi. Adam onu kendi liderliğini takip etmesi için ikna etti, daha derine dalarken boynuna masaj yaptı, daha fazlasına ihtiyaç duydu ve artık işleri yavaştan alma ihtiyacına yenik düşmedi. Ona sahipti... artık onun olmuştu ve duracak gibi görünmüyordu.

Hugh diğer elini onun kalçasına attı, elbisesinin uygunsuz incelikteki kumaşı üzerinden onu sıktı ve pantolonunu hızla şişiren ereksiyona doğru itti. Baskı iyiydi ama yeterli değildi.

Kızın eteklerini kaldırmasını, bacaklarını onunkilere dolmasını, amcığını ona sarmasını istiyordu.

Dudaklarına karşı bir kedi yavrusu gibi miyavlıyor, bacaklarının arasındaki durumu daha da kötüleştirecek şekilde kıvranıyor ve kıvranıyordu. Evelyn ona ne yaptığını bilmiyordu ya da fark edemeyecek kadar aklını kaçırmıştı.

Ağzını bıraktı ve daha fazlasını, o solgun, nefis teni aradı. Boğazına saldırdığında başı geriye düştü, kollarında uysallaştığı için artık daha cesurdu. Diliyle nabzında sıcak daireler çiziyor, dişleriyle orasını burasını ısıyor, onun tepkilerinden besleniyor, nelerden hoşlandığını öğrenirken kendisini harekete geçiren her ilkel dürtünün tadını çıkarıyordu.

Kadının çıplak omzuna ulaştığında, elbisesini düzgün bir şekilde değiştirmeye vakit bulamayan kişiye teşekkür etti. Bu sayede kadının korsajını aşağı doğru kaydırarak bir göğsünün pürüzsüz küresini meme ucuna kadar ortaya çıkarması çok daha kolay oldu. Durakladı, bakışlarını bir kez daha onun gözlerini bulmak için baştan çıkarıcı manzaradan ayırdı.

"Durmamı ister misin?" diye sordu.

Öpücüğe boyun eğmiş olması önemli değildi; korkmaması için ona ne istediğini söylemesi gerekiyordu.

Yanakları pembeleşmiş ve gözleri arzuyla parlamış bir halde başını salladı, hâlâ adamın omuzlarına sıkıca yapışmıştı. "Hayır... hayır, durma."

Dikkatini kızın elbisesine verdi, korsesini ve kombinezonunu beline kadar çekti. Göğüslerini görünce nefesi kesildi; dolgun ve yüksek, uçları mükemmel, pembe.

"İltifatlardan hoşlanmadığını söylediğini biliyorum," diye homurdandı, birini avuçladı ve başparmağıyla meme ucunu tıngırdattı. "Ama lanet olsun, bunlar muhteşem."

Adam bu hareketi tekrarlayıp meme ucunu gergin bir tepe haline getirdiğinde nefesi kesildi. Onu öpücük yağmuruna tuttu, boğazının, göğsünün ve

omuzlarını. Sonra, nihayet, bir meme ucuna doğru ilerledi, dili doğrudan sıkı tomurcuğa doğru bir yol çizdi.

Evelyn onu yaladığında haykırdı, bunu tekrar tekrar yaptığında titredi. Başparmağı ve işaret parmağıyla katlamak için diğer göğsünü kavrarken, tepe noktasını ağzının derinliklerine emdi. Kadın da onunla birlikte kaybolmuş, eğilip kıvranıyor, kalçasının kıvrımı adamın sikinin sert kabarıklığına eziyet ediyordu. Onun içine girmek, başladıkları şeyi bitirmek için can atıyor ve heyecan verici bir hızla ilerliyor gibiydi.

Parmakları adamın saçlarına dolandı ve adam meme ucunu serbest bırakıp diğerine geçerken ay ışığında ıslak ve parıltılı bir şekilde bırakırken kadın onu sıkıca tuttu. Kadının sınırsız zevk iniltileri onu daha da tahrik ediyor, boğazının derinliklerinden daha fazla tahrik edici sesler çıkarmasını istiyordu. Bacaklarını, elbisesinin kumaşı arasından tepesini kavrayabileceği kadar ayırdı. Nefes nefese kaldı, kalçaları adamın elinin etrafında sıkıca kenetlendi.

Kadının göğsünü ağzından ayırarak önce çenesine, sonra da ağzının kenarına nazık bir öpücük kondurdu. "Şşş... Sadece sana dokunmak istiyorum. Sadece böyle. Bu iyi hissettirmiyor mu?"

Adam parmaklarını hareket ettirip dikiş yerine bastırduğunda nefesi kesildi. Gözleri kafasının içinde yuvarlandı ve sonra başını sallarken kapandı.

"Evet...oh, evet."

Kadın kalçalarını gevşeterek adamın devam edebilmesi için yeterince açtı. Adam onu durgun öpücüklerle uyuşturmaya devam etti; dudaklarına, boğazına, göğüs uçlarına... Bu sırada onu elbisesinin ve kombinezonunun katmanları arasından okşuyordu. Kadının sıcaklığı avuçlarına yayılıyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Onun ıslaklığının parmaklarını kaplamasını, onu sımsıkı kavramasını istiyordu. Ama kendini tuttu, ona bu şekilde dokunduğunda aklını kaybedeceğini biliyordu. Kontrolünün tam sınırında duruyordu, ama sadece rahatlar ve olmasına izin verirse bunun ne kadar iyi olabileceğini anlamasını istiyordu. Onun bu gece yatağa girdiğinde, birbirlerini bir daha gördüklerinde neler olabileceğini hayal etmesini istiyordu.

Orta parmağını daha sert bastırduğında kadın gırtlaktan bir inilti çıkardığında, Hugh doğru noktayı bulduğunu anladı. Daha fazla baskı uyguladı, parmaklarını dolaştırdı ve kızın hoşuna giden bir ritim buldu. Diğer elini kalçasına bastırarak onu kendisiyle birlikte hareket etmeye, kendi zevkini kaçınılmaz sonuna kadar kovalamaya çağırdı. Kadın teslim olmadan önce sadece bir an tereddüt etti, içgüdüsel bir ritimle onun eline karşı dalgalandı. Krizine ulaştığında başını onun omzuna yasladı, çığlıklarını onun ceketine bastırdı, kalçaları onun eline çarptı, şiddetli titremeler vücudunu sarstı.

Doruk noktası kabarıp sonra azalırken onu sıkıca tuttu, vücudu kollarında hareketsiz kaldı. Sanki soğuk bir fırtınanın saldırısına uğramış gibi titriyor, yumuşak bir memnuniyet iç çekişi yayılıyordu. Elini çekti ve eteklerini düzeltti, ardından göğüslerini örtmek için korsajını yukarı çekti. Daha sonra onu göğsüne yasladı, çenesini başının üzerine koydu ve kendine gelmesini bekledi. Kızın tepkisinden bunun onun ilk orgazmı olabileceğini anladı. Sanki böyle bir zevkin diğer tarafında onu nelerin beklediğini fark etmemiş gibi neredeyse afallamış görünüyordu.

Daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde vahşi bir gurur duygusu kapladı içini. Kadınları mutlu etmek, onları fiziksel olarak tatmin etmek, uzun süredir verimli bir şekilde yaptığı bir şeydi. Görevlendirildiği müşterilerle birlikte, el değmemiş bir bakireyi başlatmak pek de yeni bir şey değildi. Ama bu bir şekilde farklı hissettiriyordu, gerçi Hugh şu anda bunu neyin yaptığını tam olarak kestiremiyordu.

Olayı çözmeye çalışmak yerine Evelyn'le meşgul oldu. Az önce olanlardan dolayı herhangi bir utanç ya da endişe duymadığından emin olması gerekiyordu. Karanlık Yürüyüş'ün dışında, etraflarında kimsenin ne yaptıklarını fark etmeyeceği ya da umursamayacağı kadar sefahat varken, mükemmel bir şekilde gözlerden uzaktılar.

Kızın çenesini eğerek kendisine bakmasını sağladı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İlk öpücük için bu nasıldı?"

"Beklediğimden biraz daha... heyecan vericiydi, Bay Radcliffe." diye cevap verdiğinde sesi nefes nefese ve huşu dolu çıkmıştı.

Kıkırdayarak onu son bir kez öpmek için eğildi. "Hayatım, sanırım şimdi bana Hugh demeye başlaman için iyi bir zaman."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

"Dün gece Vauxhall Gardens'ta düzenlenen kıyafet balosunda, bu derginin sayfalarını bir yıl boyunca dolduracak kadar sefahate tanık oldum. En beğendiğim kostümler arasında sabah çiği gibi giyinmiş çok zeki bir hanımefendinin yanı sıra Macar süvarisi kıyafeti giymiş cesur bir beyefendi de vardı. Eminim birçok genç kız bu gizemli askeri ilk görüşte aşık olmuştur."
-The London Gossip, 12 Mart 1819

Evelyn yatağında uyanık bir şekilde uzanmış, pencerelerinin dışında sebrin gün için canlanma sesleri devam ederken kayıtsızca tavana bakıyordu. Saatlerdir uyanıktı ama güne başlamak için herhangi bir çaba göstermeye zahmet etmemişti. Dün akşam Vauxhall Bahçeleri'nden döndükten sonra, uyuyamayacak kadar bitkin bir halde uzun süre uyanık kalmıştı. Hugh onu yanağına kondurduğu göstermelik bir öpücükle ve ne zaman geleceğini sorarak ön merdivenlerde bırakmıştı. gibi içinbkz. onu Tekrar. Onlarought için konuşmak daha fazla hakkında onların düzenleme, ona söylemişti.

Haftada kaç gün ona ihtiyaç duyuyordu? Onun evinde mi yoksa kendi evinde mi buluşmalarını tercih ederdi? Kendisine eşlik etmesini istediği yaklaşan bir randevu var mıydı?

Karanlık Yol'daki harabede olanlardan dolayı cevap veremeyecek kadar sersemlemişti. Dudakları öpücüğün etkisiyle hâlâ karıncalanıyor, boynunun yan tarafı ve omzu sanki hâlâ adamın ilgisinin sıcaklığına tutunuyormuş gibi alışılmadık bir sıcaklık hissediyordu. Adamın eli bacaklarının arasındayken yaşadığı küçük tamamlanma paroksizmine rağmen, orada hiçbir azalma belirtisi göstermeyen ısrarcı bir ağrı başlamıştı. Sanki ona bakan herkes Hugh'ya yaptıklarının kanıtlarını görebilecekmiş gibi hissediyordu.

İçeri girmeden önce, ayrıntıları konuşabilmeleri için onu ertesi akşam yemeğe davet etmişti. Adam kabul etmiş, sonra da kolundan tutarak onu iffetli bir öpücüğe doğru çekmişti. Ağzı yanağına sadece bir saniyeliğine dokunmuştu ama bu öpücük kadının tüm sinir uçlarını canlandırmış, ona o çökmekte olan ağzının yapabileceği her şeyi hatırlatmıştı.

Mutluluk dolu her saniyeyi hatırlarken, içini bir endişenin kaplamasına engel olamıyordu. Gecenin beklediğinden daha iyi geçtiği kesindi. Ancak bu durum, bir sonraki adımda neler olabileceğine dair merakını uyandırırken, belirsizliğini de yeniden canlandırmıştı.

Basit bir öpücük olması gereken şey hızla başka bir şeye dönüşmüştü; cinsel, kötü ve heyecan verici bir şeye. Hugh onu utancının ve endişesinin ötesine taşıyarak nefes nefese kalmış, kıvranan bir fahişeye dönüştürmüştü. Olay zihninde hâlâ bu kadar tazeyken ve bu geceki ziyaret çok yakın bir gelecekte gerçekleşecekken, aklına tek bir düşünce hâkim oldu.

Yarın sabah geldiğinde, artık bakire olmayacaktı.

Eğer tek bir öpücük onu yarı soymasına ve daha önce hiçbir erkeğin elini sürmediği yerlerine dokunmasına neden olabiliyorsa, o zaman bu akşam işlerin ne kadar hızlı ilerlemesini bekleyebilirdi? Keşfedilme tehdidi olmayacak, her an yakalanabileceklerinin farkında olmalarına gerek kalmayacaktı. Özel bir yere kapatılacaklardı, zaman ve fırsattan başka bir şey olmayacaktı.

onlardan önce. Sonunda kızlığından kurtulma fikri onu memnun ederken, aynı zamanda ona temel bir gerçeği de hatırlattı.

Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Benedict ona tecrübenin gerekli olmadığını söylemişti ve Hugh hem kontrolü tamamen elinde tutuyor hem de oldukça bilgili görünüyordu. Ancak bu, tam olarak ne ile karşılaşacağını bilmediği için endişelenmesine engel olmamıştı. Kadın ve erkek arasındaki ilişkiler ona hiç açıklanmamıştı. Annesi ve kız kardeşleri bu konunun işleyişi hakkında ağzını sıkı tutmuş, ona düğün gecesinde bilmesi gerekenleri öğreneceği konusunda güvence vermişlerdi. En büyük kız kardeşi Beatrice, annelerinin düğünden bir gece önce onu oturtup cinsel ilişkiyi anlatmaya çalıştığını söylemişti. Çok fazla kekeleme ve kızarma olmuştu ve Bea sadece bu eylemin acı verici ve onur kırıcı olduğunu, ancak kocasını memnun etmek için görevini yapması gerektiğini anlamıştı. Helen, Evelyn'e hiç de nahoş olmadığını, aksine harika olduğunu söylemiş, ancak yararlı ayrıntılar vermeyi ihmal etmişti.

Kendisine ders verecek bir kocası olmayan ve ne yapması ya da ne beklemesi gerektiğine dair net bir fikri olmayan Evelyn paniğe kapılmıştı. Ya Hugh onu sıkıcı bulursa ya da bilgi eksikliğini çocukça görürse? Ya onunla yatmanın şimdiye kadar yaptığı en sıkıcı şey olduğunu düşünüyorsa? Bunu ona asla söylemezdi, çünkü onu istediği sıklıkta becermek için para alıyordu. Ama bunu bilse bile, Evelyn onun bundan hoşlanmamasını istemiyordu, ne de orada öylece uzanıp ne yapacağını söylemesini beklemekten zevk alıyordu.

Göğsünde bir ağız hissi ya da bacaklarının arasında bir elin dokunuşu gibi zevklerin var olduğunu bile bilmiyordu. Öğreneceği ve deneyimleyeceği daha ne kadar şey vardı? Acaba tüm bunlar dün gece ona yaptıkları kadar hoşuna gidecek miydi?

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle yatak örtülerini geriye attı ve bu tür korkulara teslim olmamaya kararlı bir şekilde doğrulup oturdu. Anlaşmayı düzenlemek için endişelerini bir kenara itmişti, öyleyse neden bu şekilde devam etmesin?

nasıl? Kendi zevki için bir fahişe tutan bir kadının cehaletin ve korkunun arkasına sığınmasına gerek yoktu. Hayır, günü kendini hazırlamakla geçirecekti, böylece Hugh geldiğinde ne bekleyeceğini ve hatta belki de bu deneyimi her ikisi için de daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğini bilecekti.

Kararlılık onu, sabah kahvaltısını sabah odasında yapmasını ve arkadaşının onunla orada buluşmasını isteyen bir hizmetçi göndermeye itti. Sabır ona yardımcı olacaktı, bundan Evelyn'in hiç şüphesi yoktu. Arkadaşı yıllar içinde birkaç sevgili edinmişti ve deneyimlerinden bahsetmekten çekinmiyordu. Patience ne zaman yüzünü ve boynunu kızartan konulardan bahsetse, Evelyn sık sık konuyu değiştirirdi. Bugün artık bu konudan kaçınmayacaktı. Diğer kadının deneyimlerinden yararlanacak ve kalbinin çarpmasına ya da ellerinin titremesine neden olsa da her müstehcen ayrıntıyı dinleyecekti.

Evelyn sabah tuvaletini aceleyle yaptı ve ardından kahvaltı dolu bir tepsinin onu beklediği sabah odasına koştu.

Arkadaşı salona girdiğinde tostundan ilk ısırığını almış ve çayından bir yudum almıştı; kapıyı hızla arkasından kapatırken gözleri heyecanla parlıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı Evelyn ısırıklar arasında, ses tonunu soğukkanlı tutmaya çalışarak. "Akşamınız nasıl geçti?"

Patience ve Joseph ondan çok daha geç dönmüşlerdi, Evelyn onların eve girdiğini duymadan önce uykuya dalmıştı.

Arkadaşı geniş bir sırtıyla yanındaki kanepeye çöktü. "Oh, hayır bilmiyorsun! Sen bana gecenin nasıl geçtiğini anlatana kadar *sana* hiçbir şey söylemeyeceğim."

Evelyn, diğer kadının bakışlarından kaçınarak Patience için bir fincan çay hazırlamakla vakit geçirdi.

"Şey," diye başladı fincanı uzatırken. "Oldukça keyifliydi."

Patience ay fincanının kenarından ona ters ters baktı. "Bu kadar mı? Sadece hoş mu? Yapmayın hanımefendi, her ayrıntıyı duymak için diken üstünde bekliyorum!"

Evelyn iç çekerek odanın diğer ucuna baktı, Hugh'un onu öptüğünü, ona dokunduğunu, göğüslerini ortaya çıkarmak için elbisesini indirdiğini düşündükçe yanakları ısınıyordu.

"Gerçekten... oldukça harikaydı," dedi küçük bir gülümsemeye. "Hugh mükemmel bir beyefendiydi."

Patience alay etti. "Umarım *çok* mükemmel bir beyefendi değildir."

"Demek istediğim, işlerin hızını benim belirlememe izin vermekten memnundu.

Ben isteyene kadar bana elini bile sürmedi."

Tepsisinden bir üçgen kızarmış ekmeğe uzanan Patience, ona son derece hınzır bir sırıtış attı. "Peki o elleri nereye koymuştu? Güzel elleri vardı; yollarımız ayrılmadan önce onları inceledim."

"Ondan beni öpmesini istedim," diye itiraf etti. "Ve öptü... beklediğimden biraz daha ustalıkla. Sabır, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Beni o kadar iyi ve derin öptü ki gergin olduğumu unuttum. Ne olduğunu anlamadan elbisemi aşağıya çekti ve... ve elini..."

Sözcüklere takılıp saç diplerine kadar kızarıırken bakışlarını indirdi.

"Bana dokundu... *oraya*."

Patience'ın nefesi kesildi, fincanı yüksek bir 'çınlama' sesiyle tabağa çarptı.

"O yaptı

Hayır!"

"O yaptı. Muhteşemdi."

Kanepede ona yaklaşan ve sesini alçaltan Patience heyecandan adeta taşı.

"Sana harcama yaptırdı mı?"

Evelyn, Hugh elini büyük bir ustalık ve isabetle ona sürterken ruhunu saran spazmları hatırladı. "Bir an için ölmüş gibi hissettiğinde... buna böyle mi deniyor?"

"Bunun için pek çok kelime var," dedi Patience elini hafifçe sallayarak. "Harcamak, inmek ya da sofistike görünmek isteyen biri için *la petite mort*."

Evelyn kaşlarını çatı, bir dilim domuz pastırması alıp kemirirken bir yandan da bu sözleri kafasında evirip çevirdi. "Bundan sonra ne olacağı hakkında bilmediğim çok şey var. Dün gece beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ve kısa süre sonra kendimi hiç beklemediğim bir pozisyonda buldum."

"Ama hoşuna gitti, değil mi?"

"Hem de çok. Ama bilmediklerimi düşündükçe daha da gergin oluyorum. Bu akşam akşam yemeği için ve anlaştığımızın diğer ayrıntılarını konuşmak için buraya geliyor. Beni tekrar öpecek; öpeceğini biliyorum. Ama sonra... ya dün gece olanlardan daha fazlası varsa? Ya o da... istiyorsa..."

Patience ona şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bunun olmasını istemiyor musun? Bütün bunların sebebinin bekâretinden kurtulmak olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama... ah, Patience, tüm bunlar hakkında korkunç derecede cahilim. Bir şeyleri bilmemenin beni ne kadar tuhaf hissettirdiğini biliyorsun. Sanki yüzme öğretilmeden okyanusa bırakılmış gibiyim."

Patience onun elini tutarak biraz sıktı. "O zaman sana yüzmeyi öğretmemiz gerekecek, değil mi?"

Evelyn rahat bir nefes alarak kanepenin arkasına yaslandı. Tanrı'ya şükür, Patience onun neye ihtiyacı olduğunu yüksek sesle söylemesine gerek kalmadan anlamıştı.

"Sana sahip olduğum için çok minnettarım Patience," dedi arkadaşının eline sıkıca yapışarak. "Sen olmasan bunların üstesinden nasıl gelirdim bilmiyorum."

Patience onun elini bıraktı ve küçük bir kahkaha atarak ayağa fırladı. "Merak etmeyin. Akşam yemeğine kadar seni sevgilin için hazırlayacağız. Okumanız için elimde bazı eserler var ve kitaplarımdan biri çok aydınlatıcı resimler içeriyor. Ama önce, size her şeyi anlatarak başlayacağım

Joseph ve benim dün gece Vauxhall'da neler yaptığımız hakkında. Yemin ederim, bu adamda azgın bir aygırın dayanıklılığı var..."

Öne doğru eğilip çenesini eline dayayan Evelyn, Patience'ın her sözünü dikkatle dinledi.

HUGH ÖN ÜNDEKİ TUVALDEN GERİ ÇEKİLMİŞ, İLERLEMİYİ İNCELİYORDU

Fazilet ve Ahlaksızlık üzerine yaptığı çalışmayı eleştirel bir gözle inceledi. Crosby'nin tavsiyesini dikkate alarak, maskeli baloyu esin kaynağı olarak kullanmaya karar vermişti. Ne de olsa dün geceki etkinlikte seyirci olarak bulunmamıştı. Aktif bir katılımcıydı ve sahneye kişisel bir dokunuş katmak için bu deneyimden faydalanabilirdi. Arka plandaki siyah domino taşlı adamın kolunda oynayan Dresdenli bir çoban kızı resmetmiş, referans olarak bir misafir odasının şöminesini süsleyen bir heykelciği kullanmış ve Evelyn'in arkadaşıyla olan kısa etkileşiminden hatırladığı ayrıntılarla süslemişti. Kadının giyim tarzının yansıttığı masumiyet, erkek refakatçisinin domino taşına ve etraflarını saran karanlığa karşı mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Çalışmanın bu kısmının kurumasını beklerken, gözlerini resmin odak noktasına, sosyeteye yeni giren kız ve talibine kaydırdı.

Hugh şimdi ona baktığında, onu pek çok açıdan eksik buluyordu; izleyiciyi esir alabilecek hayati bir şey eksikti. Çok fazla koketti, eser için çok önemli olan 'erdem' unsurunu canlandıracak kadar saf değildi. Bu yüzden onu dönüştürmek için çalışmaya başladı. İsteddiği saç rengini yaratmak için doğru pigmentleri karıştırmak için yarım saat harcamıştı, başladığı soluk beyaz-sarı tonu yok edecek kadar koyu bir şey. Zengin samur tonunu yaratmak için doğru fildişi siyahı dengesiyle doğru bitüm ve kahverengi kök boyası dengesini bulmak oldukça çaba gerektirmişti. Kadının sırtından aşağı dökülen, su gibi dalgalanan ve ay ışığının parıltısını alan bukleler çizmişti. Dudakları

bir tür fahişe gibi pürüzlü olmamalıydı... daha nötr bir tonda olmalıydı, ama yine de bir şekilde baştan çıkarıcı olmalıydı. Öğleden sonrasının çoğunu onun üzerinde çalışarak geçirmiş, onu içinde bir şeyler uyandıran bir kadına dönüştürmüştü. Uzaktan bakılacak dokunulmaz bir nesne değil, daha sıcak ve daha gerçek bir şey.

O an için ondan memnun kaldıktan sonra dikkatini arka plana çevirdi, yıkık sütunlar ve ağaçlardan oluşan bir bölüme başladı - bir çift aşığın kaçması için mükemmel bir harabe.

Paletini bir kenara bırakarak geriye çekildi ve ilerlemesini gözden geçirdi, şimdilik yeterince tatmin olduğuna karar verdi. Hâlâ yapması gereken epeyce iş vardı, özellikle de manzaranın unsurları üzerinde, ama olmak istediği yerde duruyordu. Mükemmelleştirmek için fazlasıyla zamanı vardı.

Boya kaplarının ve fırçalarının dağınıklığı arasında bıraktığı saate bakarak zamanı not etti. Bir saat içinde Evelyn'in evinde olması gerekiyordu. Fırçalarını yıkamak ve boya kutusunun içindeki kapları düzenlemek için zaman ayıran Hugh, Evelyn'le geçireceği akşamın neler getirebileceğini tahmin etmek için kendine izin verdi.

Düşünceleri bugün birden fazla kez onun yönünde dolaşmış, yıkıntılar arasında geçirdikleri anların anıları kışkırtma olmaksızın aklına gelmişti. Kızın kokusu hâlâ üzerine sinmişken, yüksek bir farkındalık duygusuyla onun evinden ayrılmıştı. Eve doğru kısa bir yürüyüşe çıktığında ensesini okşayan rüzgâr bile ona onun parmak uçlarının hissini hatırlatmış ve omurgasında bir titreme yaratmıştı.

Kızarmış bir masumiyet bekliyordu ve bunu elde etmiş olsa da, çok daha fazlası vardı. Evelyn onu oldukça baştan çıkarmıştı ve bunu denememişti bile. Bahçede yaptıkları küçük görüşme onu daha fazlası için, onu yalnız yakaladığında ve kapalı kapılar ardında olacakların geri kalanı için aç bırakmıştı. Bunu basit bir zorunluluk olarak görmek yerine bakıcısına gitmeyi dört gözle beklemek onun için yeni bir deneyimdi

geliri için yapılması gereken bir şeydi. Hugh şu anda bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

Hevesle koridoru geçerek yatak odasına gitti ve burada elini yüzünü yıkayıp duruma uygun gece kıyafetlerini giydi. Normalde pek alışık olmadığı bir şekilde görünüşüne özen gösteriyordu. İlk izlenimler önemliydi ve bu onu ilk görüşü olmasa da, Süvari kıyafeti dışında ilk görüşü olacaktı.

Kravatını elinden geldiğince düzgün bir düğüm haline getirirken, onun kendi süslü kıyafetinin dışında nasıl görüneceğini merak etti. Mütevazı giyineceğini, saçlarının sade olacağını tahmin etti. Vauxhall'da kozmetik kullanmamıştı, bu yüzden bu akşam da aynı taze, nemli yüzü beklemesi gerektiğini düşündü. Yüzünün pembeleştiğini, başını geriye attığını ve onu doruğa ulaştırırken dudaklarını araladığını hayal ederken pantolonunun içinde hafif bir kıpırdanma hissetti. Gece sona erdiğinde bu manzaraya tekrar tanık olacaktı, ancak onu daha iyi hayranlıkla izleyebileceği daha fazla ışıkla. Bu düşünce, tüm öğleden sonra boyunca görmezden geldiği açlıkla birlikte onu evden uzaklaştırdı. Uzun ve hızlı adımlarla yürürken, bir elinde eskiz malzemelerinin bulunduğu süet çantası asılıydı. Evelyn ona sevgililerini eğlendirmedeği zamanlarda ne yaptığını sorarsa diye, bunu sonradan düşündüğü bir şey olarak getirmişti.

Bunun dışında, birlikte oldukları süre boyunca o mükemmel, ince elleri çizme şansına sahip olmayı umuyordu. Bir karşılaşmadan sonra, referans için ona bakmadan onları çizecek kadar iyi bir hafızası yoktu. Eğer Evelyn istekli olursa, yeteneklerini geliştirebileceği mükemmel bir konu olurdu. Ayrıca, bu onlara konuşma şansı da verebilirdi - bu akşam herhangi bir ilerleme kaydedeceklerse ihtiyaç duyacaklarını düşündüğü bir şey.

Evelyn bir istiridye kabuğundan daha sıkı kapanmıştı ve biraz gevşemek için onun nazikçe dürtmesine ihtiyacı vardı. Bunun bir süre daha devam etmeyeceğinden şüphelense de

Son karşılaşmalarından sonra onun biraz temkinli olmasını, hatta belki de utanmasını beklemeliydi.

Kadının kapısına yaklaşırken, onu rahat ettirmek için ne gerekiyorsa yapmaya yemin etti, eğer yatağa daha hızlı girmelerini sağlayacak başka bir neden yoksa.

Kapıyı bir uşak çaldı, Hugh'nun hanımının evinde bulunmasından en ufak bir şaşkınlık duymamış gibiydi. Bu iyi bir şeydi. Sağduyulu bir personel, ilişkilerinin duyulmamasını sağlayabilirdi.

Hugh küçük fuayeye girdiğinde hizmetçi, "İyi akşamlar," dedi. "Bayan Coburn akşam yemeği için üst katta ona katılmanızı istedi. Bu taraftan."

Uşak, Hugh'nun kendisini üst kata kadar takip etmesini işaret edince kaşlarını kaldırdı. Tahmini doğru çıkarsa, Evelyn onu en başından yatak odasına davet ediyordu. Bir şeylerle uğraşmak istediğinin açık bir işaretiydi bu.

"Bir dakika bekleyin!" diye seslendi üst kattan bir kadın sesi. "Henüz hazır değil!"

Hugh bu sesin Evelyn'in arkadaşı Patience'a ait olduğunu anladı. Uşak önündeki basamakta duraklayınca Hugh da durdu. Uşak mahcup bir sırıtışla ona döndü ve boğazını temizledi.

"Bir dakika daha efendim."

Hugh tırabzana yaslandı ve bir omzunu silkti.

Giriş holünü mükemmel bir spiral şeklinde çevreleyen lale merdivenlerin yarısından itibaren manzarayı seyrederek çevresini inceledi. Sahanlıktaki uzun kollu saat dokuz kez çalarken, alçak sesler ve ayak sesleri yukarıdan onlara doğru geliyordu. Bakışlarıyla halının desenini takip ederken çantası yanında gevşek bir şekilde duruyordu.

Bir süre sonra Patience hanımının hazır olduğunu söyledi. Uşak 'sonunda' gibi bir şey mırıldandı.

Hugh'u bir kez daha yönlendirdi. Sağdan ikinci kapıya yönlendirildi ve koridorda terk edildi, her iki hizmetçi de aceleyle alt kata geri döndü.

Hugh kapıyı çalmadan önce her şeyin olması gerektiği gibi durduğundan emin olmak için elini yakalarında gezdirdi. Evelyn'in boğuk sesi kapıdan ona doğru uzandı

Utangaç bir gülümseme ve belki de mütevazı bir gece elbisesi giyen ağırbaşlı bir kadın tarafından karşılanmayı bekleyerek gülümseyerek içeri adım attı. Ancak bulduğu şey bunun tam tersiydi. Çantası bir gümbürtüyle yere düştü, ağzı o kadar hızlı açıldı ki çenesinin yüzünden tamamen ayrılmaması bir mucizeydi. Karşısındaki kadın kesinlikle Evelyn'di, ancak dün gece tanıştığı kadının tam tersi olduğunu kanıtladı.

Yatağın yanında, bir eli kalçasında, diğer elini de bir direğe dayamış halde durarak, bir an için *ona* fahişe olduğunu unutturdu. Aynı anda hem gizlemek hem de ortaya çıkarmak için düzenlenmiş brokar bir sabahlık içinde oldukça ahlaksız bir görüntü yarattı. Bir omzundan sarkıyor, göğüslerinin üst kısmını gösterecek kadar alçalıyor ve belden kemerli kalıyordu. Kumaşın kıvrımlarından soluk bir bacak görünüyordu. Ayakları çıplaktı ve saçları ipeksi bir bukle halinde sırtından aşağı sarkıyordu, birkaç tutam açıkta kalan omzuna yaslanmıştı. Bakışlarıyla onu tepeden tırnağa tararken ağzı kurudu, bir yandan bu kadını dün geceki kadınla bağdaştırmaya çalışırken bir yandan da onu seyretti.

Boğazını temizleyerek odaya doğru bir adım daha attı ve kapıyı arkasından kapattı. "Merhaba."

Gülümsemeye çalışır gibiydi ama dudakları titriyordu, bu yüzden yüzünü az önceki sakin haline geri döndürdü.

"Merhaba Hugh," diye mırıldandı, yavaş ve ölçülü adımlarla ona doğru ilerlerken. "Burada yemek yemenin daha samimi olacağını düşündüm."

"Anlıyorum," dedi adam, kadın tam önünde durup iki elini göğsüne koyarken. "Keşke beklenen kıyafetten haberim olsaydı. Sabahlığımı evde bırakmışım."

Bir an için bakışlarında beliren belirsizlik kayboldu ve kadın adamın ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. "Paltonuzu almama izin verin. Eğer uygunsanız, belki de şimdi başlamalı ve daha sonra yemek yemeliyiz."

Yüzüne bir tokat atıp, paltosunu omuzlarından sıyırmaya çalışırken onu bir an için suskun bıraksa ve başarısız olsa, onu daha iyi şok edemezdi. Ceketini dirseklerinden geçirmeye çalışırken elleri titredi ve terziliğin yardım almadan bunu başaramayacak kadar kesin olduğunu gördü.

"Yemek... sonra mı?" diye sorduğunda, kadın arkasından dolanıp onu kollarından kurtarmak için çekiştirmeye başladı. "Evelyn-"

"Beni nasıl istiyorsun?"

Kızın sorusu onu bir kez daha sersemletip sessizliğe gömdü ve kız yüzüne doğru dönüp hevesle kravatına uzanırken ona sadece bakabildi.

"Nasıl-"

"Evet," dedi. "Belki de ilk kez beni sırtüstü yatırmak isteyebileceğini düşündüm ama diğer seçenekleri de değerlendirmekten kaçınmayacağımı bilmeni isterim."

Burada neler oluyordu böyle? Evelyn bir gün içinde utangaç bir kız kurusundan nazlı bir baştan çıkarıcıya dönüşmüştü ve bu değişim onun hangi tarafının gerçek olduğunu merak etmesine neden olmuştu. Bahçeleri düşünürken, onun dokunulmaya ve öpülmeye karşı verdiği şaşkın tepkiyi, göğsündeki dudak gibi en küçük yakınlıklar karşısında yaşadığı şoku hatırladı. Hiçbir kadın bu tepkileri böylesine içtenlikle taklit edemezdi.

Bu da onun iyiliği için bu performansı sergilediği anlamına geliyordu. Onu öpmek için parmak uçlarında yükseldiğinde, kolları boynuna sıkıca dolandığında, nefesindeki şeri kokusunu algıladı. Bunu yapmak için tilki gibi davranma ihtiyacı hissettiğine hayıflansa da içinde bir hayranlık uyandı. İtiraf etmeliydi ki, onu memnun etmek istemesi hoşuna gitmişti ama bu süreçte olmadığı bir şeye dönüşmesini de istemiyordu.

"Evelyn..."

Kadın onu yatağa doğru itip hafifçe ittirdiğinde Hugh'un sesi kesildi. Hugh küçük bir şokla aşağı indi, kadın üzerine tırmanırken kendini yukarı kaldırdı. Üstüne çıktığında aleti sıçradı ve tam doğru açıyla kasıklarına yerleşti. Çıplak olsalardı, kalçalarını bir hamlede onun içine girebilirdi.

"Bir kitapta çiftin bu şekilde konumlandırıldığı bir çizim gördüm ve oldukça ilginç görüldüğünü düşündüm," diye ağzından kaçırdı ve iki elini adamın omuzlarına koydu. "Ama bundan hoşlanmadıysan, başka bir tane daha gördüm..."

Üstünden o kadar hızlı yuvarlandı ki, başının omuzlarından fırlamamasına şaşırdı. Sonra, eğer tamamen ciddi olmasaydı onu güldürebilecek bir hareketle ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu oldukça ilkel görünüyordu, ama Patience bunun en...oh!"

Kadın içkinin etkisiyle sallanıp yatağın kenarına doğru devrilirken Hugh hızla oturur pozisyona geldi. Kadına baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı ve yüzünün eğlendiğini belli etmemesi gerekiyordu. Şimdi ona gülmek dün gece kaydettikleri tüm ilerlemeyi mahvedebilirdi.

"Evelyn, iyi misin?"

Düştüğü yerde, bir eliyle kızarmış yüzünü kapatarak kendi içine kıvrılmış bir şekilde yatıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde onun şu anki pozisyonunu çok cazip bulmuştu, çünkü sabahlık düzgün bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı.

"Oh, Tanrım... Kendime bir pasta yaptım, değil mi?"

Çenesini bir eliyle destekleyerek ve küçük bir gülümsemeyle ona bakarak omuz silkti. "Hayır, tabii ki hayır. Aşırı içtikten sonra hep yataktan düşerim."

Saklandığı yerden çıkmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olan bir çocuk gibi parmaklarının arasındaki boşluktan ona baktı. "Şarabın sinirlerimi güçlendirmeye yardımcı olacağını düşündüm."

"Gergin miydin?"

Elini yüzünden indirirken başını salladı, yine de yerde kaldı, hareket etmekten, nefes almaktan ya da kendini daha da utandıracak başka bir şey yapmaktan korkuyor gibiydi. Adam yataktan kalktı ve bir elini uzatarak önünde diz çöktü. Kadın isteksiz görünse de yardımını kabul etti. Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı, bir santim daha tenini göstermeden önce sabahlığını hızla düzeltti. Kadının çabaları biraz komik olsa da, *déshabillé*'nin etkisi onu çok gerçek bir şekilde etkiliyordu. Ama bu karşılaşma ona bir şey gösterdiyse, o da kızın onu yatağa taşımasına ve az önce bıraktığı yerden devam etmesine hâlâ tam olarak hazır olmadığıydı.

Belindeki kemeri sıktıktan sonra omuzlarından tuttu ve onu kendine doğru çekti.

"Evelyn, seni yatağa ilk götürdüğümde sarhoş olmak istemezsin," diye nazikçe uyardı. "Ve buna hiç gerek yoktu. Eğer hâlâ endişeliysen, bunu *senin* belirlediğin hızda yapacağımıza dair sana söz verdiğimi hatırla."

"Biliyorum," diye cevap verdi, sesi gergin bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ama sonra beni öptün ve bir de ne göreyim..."

Kucağında neredeyse çıplaktı ve adamın bir eli kalçalarının arasında geziniyordu. Hugh kontrol eksikliği yüzünden kendine lanet okudu. Elbette dün geceki performansını değerlendirmiş ve bu gece bunu çok daha ileriye taşımasını beklemişti.

"Böyle şeyler hakkında çok cahilim," dedi sonunda onun bakışlarıyla buluşarak. "En azından ben... Patience'tan bana cinsel ilişkinin temellerini öğretmesini isteyene kadar öyleydim. Çeşitli... pozisyonların ve... ayrıntıların... pek çok şeyin resmedildiği kitaplar vardı..."

Hugh bir parmağını dudaklarının üzerine koyarak, yeniden heyecanlanmadan önce onu durdurdu. Kızın huzursuz olduğunda gevezelik ettiğini fark etmeye başlamıştı.

"Dün geceki davranışım sizi bu işi aceleye getirmek istediğime inandırdıysa özür dilerim," dedi. "Sadece kendimi biraz o ana kaptırmıştım."

Başını sallayarak adamın parmağını ağzından çıkardı. "Dün gece yaptığın şeyde yanlış bir şey yoktu. Ben... ben gerçekten hoşlandım. Sadece... bundan sonra olacaklar için ne kadar hazırlıksız olduğumu fark etmemiştim."

Gülümseyerek eğildi ve kızın burnunun ucunu öptü. "Bundan sonra ne olacak, akşam yemeği yiyeceğiz ve konuşacağız. Sonra, bu gece için, sadece öpüşme kuralına uyacağız. Seni nasıl istediğimi sormuştun... Rahat ve kendinden emin olmanı istiyorum, sarhoş ve endişeli değil."

Ona yavaşça başını sallayarak cevap vermeden önce sözlerini zihninde evirip çeviriyor gibiydi. "Sadece öpüşmek."

"Bu gece için ve sen daha fazlası için hazır olana kadar," diye onayladı. "Şimdi, Patience'ın sana okuman için hangi kitabı verdiğini sormak istiyorum ama cevabı bilmekten korkuyorum."

"İki tane vardı," diye itiraf etti, onun bakışlarından kaçınırken yanaklarında ikiz pembe lekeler belirdi. "İlki çoğunlukla erotik çizimler içeriyordu, diğer kitabı okuyana kadar tam olarak anlamamıştım... *Venüs Okulu*."

Venüs Okulu'nun içeriğini çok iyi hatırlayan Hugh neredeyse boğulacaktı. İki kadın arasında geçen bir konuşma olarak yazılmış olan bu kitap, hikâye kisvesi altında bir eğitim kılavuzundan başka bir şey değildi.

"Bu gece için okuduklarınızı unutun. Şimdilik sınırları belirledik ve siz isteyene kadar bu sınırları aşmayacağım. Şimdi, bir şeyler oldukça lezzetli kokuyor."

Gözlerini cumbalı pencerenin yanına kurulmuş, beyaz bir örtüyle şık bir şekilde süslenmiş masaya dikti. Birisi onlar için bu samimi yemeği hazırlamak için büyük bir zahmete katlanmıştı; iki tabakta çeşitli ikramlar, şarap dolu kadehler ve ortada bir dizi tatlının bulunduğu gümüş bir kule. Şekerli şekerlemelerin hafif kokusu midesini titretti, günün büyük bölümünde yemek yemeyi unuttuğunu bir kez daha hatırlattı. Evelyn doğruca yatağa gitmeleri konusunda ısrar etseydi, tatmin edici bir performans sergileyemeden ölebilirdi.

"Lütfen oturun," diyerek masayı işaret etti.

Evelyn, çatal ve bıçağını eline alıp bir porsiyon koyun etini kesmeden önce peçetesini kucağına koyarak zaman geçirdi.

"Akşamımızın başlangıcındaki gariplik için beni bağışlayın," dedi, bakışlarını tabağından ayırmadan. "Kur yapmak benim alışkanlığım değil, sizi temin ederim."

Dikkatini kendi yemeğine vermeden önce bir eliyle ona el salladı. Koyun eti yumuşak ve iyi pişmişti, ilk ısırık midesini sakinleştirmek için uzun bir yol kat etti.

"Hiçbir şey düşünmeyin. Buraya sizi yargılamak için gelmedim. Buraya..."

Seni becermek için. Seni mutlu etmek için. Bu işi tamamen bitirmeye hazır olana kadar benden memnun kalmanı sağlamak için.

"Evet," diye mırıldandı, çatalıyla bir kuşkonmaz mızrağını saplarken. "Sanırım bunun ayrıntıları hakkında konuşmalıyız. Ziyaretlerinizin sıklığını ayarlamaktan bahsetmiştiniz."

"Bu tamamen size bağlı," dedi ona, güzel bir bordo şarabından bir yudum almak için duraklayarak. "Sabahlarımanın çoğu, öğleden sonralarımanın da bir kısmı dolu. Ama boş zamanlarım ve tüm akşamlarım sizin."

Bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Sanırım şimdilik haftada üç gece yeterli olur. Bazı akşamlar Patience ve ben tiyatroya gitmeyi seviyoruz. Eğer uygunsanız, programınız elverdiğinde sizi de yanımda görmek isterim."

Ona, emrinde olması için para ödediğini, bir yere gidecekse eskort olarak ona eşlik etmenin onun görevi olduğunu hatırlatmak istedi. Ama onunla anlaşmaları hakkında böyle paralı bir şekilde konuşmak şu anda yanlış geliyordu. Daha önce başka bir bakıcısına karşı böyle içgüdüsel bir geri tepme hissetmemiş olması garipti.

"Memnuniyetle. Balolar, akşam yemeği partileri gibi şeyler ne olacak?"

Kaşlarını çatarak çatalının ucundaki şalgama baktı, sonra başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştu. "Çok az davet aldığım için bu tür davetlere katılmıyorum."

İfade gerçekçi bir tonda söylenmişti ama onun sözlerinin altında başka bir şey sezmişti. Kim böylesine tatlı, cana yakın bir insanı davet etmeyi ihmal *ederdi* ki? Ev sahipleriyle dolu bir aileden geliyordu, hepsi de Evelyn gibi bir kadının akşam yemeği partilerinde oturma düzenini tamamlamasını ya da bekâr erkeklerin katılımını sağlamak için yem olmasını isterdi.

"Böylesi daha iyi," diye devam etti. "Kalabalıklardan pek hoşlanmam. Çok fazla insan ve kendimi utandırmam için çok fazla yol var."

"Belki de sabahlığınızla ve yarım sürahi şeri ile gelmekten kaçınırsanız..."

Bunun üzerine karşılıklı sırttılar ve Evelyn cevap vermeden önce şalgamını yedi. "Tanrı'ya şükür, hiç bu kadar utanç verici bir şey yapmadım. Ama ne yazık ki pek iyi bir konuşmacı değilim ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Daha önce de belirtmiş olabileceğim gibi, aşırı ilgiyi iyi idare edemiyorum."

Kaşlarını çattı ve onun çatalıyla dil balığı filetosuna dalmasını izledi. "İyi bir konuşmacı değil misin? Sen ve ben gayet iyi anlaşıyoruz, sanırım."

Ona küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Samimi bir ortamda kendimi daha rahat hissediyorum. Ne yazık ki acı verici derecede utangacı... öyle ki bir koca bulmak imkansız bir girişimdi. Açıklayamıyorum ama... bazı sosyal durumlar bende çok kötü bir endişe yaratıyor. Ellerim titriyor, midem bulanıyor ve bunu örtbas etmek için gevezelik etmeye başlıyorum. Korkarım ki açılma sırasında kendimi tam bir aptal gibi gösterdim."

Dün gece onun gözlerinin içine bakmakta ne kadar zorlandığını, biraz gevşeyene kadar ondan bir parça sohbet koparmak için nasıl uğraştığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Sosyete yeni giren kızlarla dolu bir dünyada

kendilerini avantajlı kılmak için gösteriş yapmak üzere eğitildiklerinden, onun nasıl gözden kaçmış olabileceğini anlayabiliyordu. Güzelliğine rağmen, böyle bir rekabette öne çıkmakta zorlanabilirdi.

Biraz öne eğilerek, sanki büyük bir sırrı açıklayacakmış gibi sesini alçalttı. "Bir şey itiraf edebilir miyim? Ben de kalabalıklardan pek hoşlanmam. Son yıllarda halka açık etkinliklere pek katılmadım ama katıldığım zamanlarda da kendimi kibarca kaçabileceğim dakikaları sayarken buluyorum."

Alay etti. "Evet, ama bahse girerim kendini utandırmadan geceyi atlatabilirsin. Seninle tanıştığımdan beri büyüleyici olmaktan başka bir şey yapmadın." Adam ona bir kaşını kaldırdı. "Ve seninle tanıştığımdan beri sosyal olmaktan başka bir şey yapmadın. Benimle konuşmak için hiç zorlanmadın, ilk birkaç dakika

"Tanışıklığımızı bir kenara bırakalım."

Bakışlarını indirdi, cevap verirken sesi yumuşadı. "Sen farklısın. Seninle konuşmak kolay."

Bu duyguyu ilk kez duymuyordu. Ancak Evelyn'den duyunca farklı hissetmişti... sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi. Bunu çok yakından incelemek istemedi. Bu kadın da tıpkı ondan öncekiler gibi onun için bir amaç olacaksa, bunun gerçekten bir önemi yoktu.

Yemeğin geri kalanında sessizlik içinde yemek yediler, tabak çanak seslerinden başka bir şey sessizliği bozmuyordu. Sakin görünüyordu, şarabın etkisi geçtikçe daha çok yemek yiyor, gözleri daha berraklaşıyordu. Peçetesiyle ağzını sildikten sonra peçeteyi boş tabağının üzerine koydu.

"Aşçınıza saygılarımı sunarım."

"Onları kabul etmekten memnuniyet duyacaktır," diye yanıtladı Evelyn. "Benden ve personelden başkası için yemek hazırlaması pek sık istenmez."

Tekrar sustu, gözlerinde tereddütle ona bakıyordu. Bakışları bir an için yatağa kaydı, sonra tekrar Hugh'a geldi. Hugh başını eğdi ve kadının bakışlarına karşılık verdi.

Ateş ışığı saçlarından yansıyor ve tenini ince bir porselen kadar pürüzsüz gösteriyordu. Bir erkeğin balo salonunda durup da onu fark etmemesi - konuşsa da konuşmasa da- ve dikkatinin çekilmemesi onu aşan bir şeydi. Birinin onu sohbete çekmek için çaba sarf etmesi, arkadaşlığından kaçınmak için zayıf bir bahane gibi görünüyordu, ama o zaman *tonun* çoğu erkeği en iyi ihtimalle sığ ve daha da kötüsü kayıtsızdı. Keşke bilselerdi; insan bir istiridyeyi kandırıp açabilirse, içinde incilerin en güzelini bulabilirdi.

Birden elini kaldırdı ve aralarındaki gümüş kuleyi gösterdi. "Tatlı ister misiniz? Aşçı harika bir şey yapar-"

"Buraya gel, Evelyn."

Sauers'in ses tonundaki emirle irkildi ama yavaşça ayağa kalkmadan önce sadece bir an duraksadı. Gözleri Sauer'ler kadar büyüdü ama elleri önünde sımsıkı kenetlenmiş halde ona doğru geldi. Sandalyesini geriye iterek uzandı ve onun elini tutarak dizine oturması için çekti. Bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirerek, kucağında bir tahta parçası gibi oturmasına neden olan sertliği yatıştırdı.

"Sizinle tatlıyı paylaşmayı çok isterim," diye mırıldanarak gümüş kuleye doğru uzandı ve onu kendilerine yaklaştırdı. "Önce ne yememizi tavsiye edersiniz?"

"Peynirli kek," diye kekeledi. "İlahi bir şey."

Cheesecake'in bir dilimini kaldırdı ve ilk ısırığı aldı, gerçekten de ilahi zenginlikte ve çökmekte olduğunu fark etti. Sonra, büyük bir beklenti içinde onu izleyerek dudaklarına götürdü. Bu alıştırmamanın eğlenceli olması gerekiyordu, onu kendisine yaklaştıracak ve akşam yemeğinin bile kendine has bir duygusallığı olabileceğini gösterecek bir şeydi. Ama lanet olsun ki bu onun duyularına zarar vermiyordu. Onun kalçasındaki ağırlığı, taze ve çiçeksi kokusu, parmaklarından yemesini izlemenin heyecanı, ilk tattığında çıkardığı zevk sesi.

Hugh masadaki her şeyi kaldırıp Evelyn'i masanın üzerine yatırmak ve onu bütün olarak yutmak istiyordu.

Bunun yerine elini sabitledi ve cheesecake'i bitirdi, ardından reçelli tarta yöneldi. Tartı ikiye böldü ve ahududu aromasını fark ettikten sonra diğer yarısını ona uzattı. Kadın tartı adamın elinden almaya çalıştı ama adam tartı geri çekti ve dilini şaklattı. Nedenini anlayan kadın ağzını açtı ve peynirli kekke olduğu gibi bunu da ona yedirmesine izin verdi. Dudaklarının parmaklarına değdiğini, dilinin hafifçe törpülendiğini hissedince bir küfür savurdu. Kız onun bu alıştırmamanın amacına konsantre olmasını zorlaştırıyordu.

Ama ona itidal sözü vermişti, bu yüzden kendini uslu durmaya zorladı. Birkaç tartölet daha paylaştılar, bir sonraki vanilya kokulu bir muhallebi ile doluydu ve bir diğeri çilek tadındaydı. Kulenin en tepesinde tek bir tabak limon kreması duruyordu ve adam kendi ısırıkları arasında bunu kaşıkla kızın ağzına attı.

Ama sonra, son lokması ağzının köşesini boyayan küçük bir topakla sonuçlandı - karşı konulamayacak kadar güçlü bir cazibe. Tabağı bir kenara bırakarak ona doğru eğildi ve dudaklarına yapıştı. Kız hiç tereddüt etmeden öpücüğün içine gömüldü, bu onu memnun eden bir gelişmeydi. Daha fazlası için hazır olması uzun sürmeyecekti. Adamın dili krema topağını okşadığında inledi, kremanın tadı onunkine karıştı. Çenesinden tutarak onu kendi istediği yöne çevirdi ve diliyle ağzının içini yokladı. Kadın adamın boynuna yapıştı, ona doğru açıldı ve adamın sikinin kalçasına doğru şişmesine neden olan bir hevesle kendi dilini sundu.

Ona dokunma arzusuna teslim oldu ve elinin kıcını avuçlayana kadar sırtından aşağı kaymasına izin verdi. Dudaklarına karşı nefesi kesildi, ama onu sıkıldığında inledi, uysal etin avucunda hissettirdiği şeyin tadını çıkardı.

Birdenbire, bu yeterli gelmedi. Sadece öpüşeceklerine söz vermişti ve buna sadık kalmaya niyetliydi. Ama ona daha yakın olmak istiyordu, bedenleri

Kızarmış, tüm sıcak, kadınsı kısımları adama sıkıca bastırılmıştı.

Kolunu bacaklarının altından geçirerek onu kaldırdı ve diğer eliyle sırtını destekleyerek ayağa kalktı. Boynundaki tutuşunu sıkılaştıran kadın, adam kollarında onunla yatağa doğru ilerlerken yeniden kaskatı kesildi. Dudaklarını alnına değdirdikten sonra onu örtünün üzerine yatırdı.

"Sadece öpmek," diye hatırlattı ona yeleşinin düğmelerine saldırmadan önce.

Başını salladı, adamın önce giysisini, sonra da kravatını çıkarışını izlerken dudağını ısırды. Sonra, onun üzerine tırmanıyor, vücudunu onunkinin üzerine koyarken bir iniltiyi bastırıyordu. Kadın, adamın bacaklarının arasındaki tümseğe mükemmel bir şekilde yerleşmiş olan sikine daha da fazla kan hücum etmesine neden olacak şekilde ona yaslandı.

Lanet olsun... Bu, sahip olduğu tüm öz kontrolü gerektirecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

"Vauxhall Gardens maskeli balosundan kaç tane uzun süreli ilişki doğduğunu hep merak etmişimdir. Tek seferlik bir randevu olarak başlayan kaç karşılaşma büyüyerek daha fazlasına dönüşür? Romantik biri olsaydım, bu ilişkilerin çoğunun aşk ve evlilikle sonuçlandığını düşünebilirdim. Bir alaycı olarak, kalp kırıklığına ve piçlere yol açtıklarına inanmaya çok daha meyilliyim."

-The London Gossip, 12 Mart 1819

Evelyn, Hugh onu öylesine derinlemesine öperken ona sarıldı ki, bunu yaşamadan nasıl bu kadar uzun süre geçirdiğini merak etti. Neden bu kadar

hiç korktun mu? Bununla ilgili her şey iyi ve doğrudu ama yine de bir şekilde kendini yaramaz hissediyordu. Ama adam onu anlamsızca öperken, bu kadar zevk aldığı şeyin öpüşme eylemi olmadığını fark etti. Öpüşmeyi yapan adamdı.

Daha derine ilerlemeden önce dudaklarını ısırarak, ağzını açması için ikna eden ve ona dilinin sıcak törpüsünü sunan Hugh'du. Üzerindeki ağırlığı, katı ve sıcaktı ama yine de bir şekilde baskıcı değildi. Ona her an tek bir kelimeyle bunu durdurabileceğini, henüz hazır olmadığı şeyler için onu zorlamayacağını hissettirme şekliydi.

Kötü tasarlanmış baştan çıkarma planıyla neredeyse akşamı mahvediyordu, hiç denemesine gerek olmadığını fark etmemişti - eğer adamın sikinin ona karşı sertleşmiş baskısı herhangi bir gösterge değilse. Sabır, Evelyn'e bunun ne anlama geldiğini söylemişti ve Evelyn, adamın kendisini böyle bir duruma düşürecek kadar arzuladığını bildiği için bunu olması gerekenden daha heyecan verici bulmuştu.

Başını eğip çenesini, çenesini, boynunu öperken sert nefesleri boynuna çarpıyordu. Sabahlığının kemerini açarak boynundan ayak parmaklarına kadar tüm çıplaklığını ortaya çıkardı. Adam ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkıp hiçbir şeyi kaçırmayan bakışlarıyla onu incelerken Evelyn onun altında gerildi, gözlerini sıkarak kapattı. Erkeklerin kadın formlarını bakmaktan hoşlandıklarını anlamak zor değildi, ancak şu anda yardım edemedi, ancak giyinmemiş kaç tane daha gördüğünü ve nasıl karşılaştırıldığını merak etti.

Bu düşünceler, adamın sert nefes alışını duyduğu ve gözlerini açtığında onu daha önce hiç çıplak bir kadın görmemiş gibi incelerken bulduğu anda kayboldu. Adam parmak uçlarını göğüslerinin arasındaki vadide gezdirip karnını hafifçe okşadığında ve kasıklarındaki kılların olduğu yerde durakladığında ürperdi.

"Tanrım, daha mükemmel olabilir miydin?"

Cevap verecek kelimeleri bulamadı, çünkü o anda adam başını eğmiş, ağzını göğsüne dayamıştı. Dudakları göğüs ucuna değdiğinde nefesi bir iç çekişe dönüştü. Hâlâ onu sadece öpüyordu, ama şimdi dudaklarının dokunuşu çok daha hınzır bir hal almış, onu dün gece Vauxhall'da olduğu gibi sınırsız, ahlaksız bir yaratığa dönüştürmüştü. Şüpheyi ya da korkuya yer yoktu, dudaklarının vücuduna dokunuşu o kadar iyi hissettiriyordu ki durmasını hiç istemiyordu.

"İyi mi?" diye mırıldandı, dudakları sertleşmiş bir meme ucunun birkaç santim ötesinde gezinirken ona bir bakış fırlattı.

"Evet," diye inledi, tam da adam onu ağzına götürüp diliyle fiskelerken.

Ellerini onun kavisli sırtının altına kaydırđı, birinden diğetine geçerken onu istediğı açıda dengeledi ve ardından yumuşak, kısa öpücükler bıraktı. Adam karşı meme ucuna yapışıp onu derin ve sert bir şekilde emerek bacaklarının arasına saf bir zevk şimşeğı gönderdiğinde haykırdı.

Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve onu orada tuttu, adam ona böylesine harikulade bir işkence uygularken hareketsiz kalamadı. Dudakları istediğı gibi geziniyor, karnının ortasından aşağı doğru bir yol izliyordu. Birinin onu oradan peceğini hiç hayal etmemişti ama bu hiç de hayal ettiğı gibi bir his değildi. Gıdıklanması gerekirdi, ama bu sadece içinde oluşan hislere daha fazla sıcaklık ve aciliyet kattı, onu onun dudaklarını her yerde hissetmek için çaresiz hale getirdi.

Birden kendini çok sıcak hissetti, sanki her an alev alacakmış gibi. Açık sabahlık bile çok bunaltıcıydı, bu yüzden kollarını ondan kurtardı. Hugh duraklayarak onu altından çekip bir kenara attı, sonra tekrar üzerine çömeldi, dikkati şimdi bacaklarına odaklanmıştı. Dizlerini araladığında yüzü alev alev yanıyordu ama Hugh'un dilinin darbelerine ve ağzının uyluklarının iç kısmına yaptığı baskıya istekle boyun eğdi. Her pck onu sanki durgun bir akarsuyun yüzeyinde yüzüyormuş gibi uyuşturuyordu.

Adamın kasıklarına sokulmasının yarattığı şok onu trans halinden çıkardı ve adamın bacaklarının arasında yattığını, yüzünün de kasıklarının hizasında olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam onu izlediğini fark edince başını kaldırıp bir bakış attı ve ona o güne kadar gördüğü en ahlaksız sırtışı attı. Bakışlarını onunkilerle kilitli tutarak dilini yarığına soktu ve içinde gömülü olan küçük yumruyu yalamaya başladı.

Dişlerini sıkarak boğuk bir ses çıkardı ve sesi boğazında hapsetti. Sadece bu gece için öpüşmeyi kabul ettiğinde, adamın onu *orada* pecek kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti.

"Devam edeyim mi?" diye mırıldandı.

Evelyn tek bir kelime bile edemedi, bu yüzden sadece başını salladı. Hugh gözlerini indirdi ve bu sefer geri çekilmeden ona tekrar saldırdı. Daha önce boğduğu inilti, ağzını onun üzerine koyduğunda, dudaklarını koyu buklelerin sazının içinde gizlenmiş narin etin etrafına sardığında döküldü. Onun tadından memnunmuş gibi inledi ve kalçalarını daha da açmak için avuçladı. Baş yastığın üzerine düştü, uzuvları jöleye dönüştü ve içi neredeyse acı veren bir zevk seline dönüştü. Tıpkı dün gece yıkıntılar arasında olduğu gibi, kaçınılmaz sonun kendisini ikiye böleceğini hissetti, yine de ona doğru zorlandı, onu her şeyden daha çok istedi. Ne kadar ıslandığını düşünüp utanacak vakti yoktu, adamın dilinin nazik hareketleri içindeki nemi gittikçe daha fazla ortaya çıkarıyordu. Örtüye yapışmaktan ve dilinin her hareketiyle daha da güçlenen, doruğa ulaşan mutluluğunun doruklarında gezinmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Adam onun klitorisine yapışıp derin çekişlerle emdiğinde, kadın parçalandı, tüm vücudu sertleşti ve doruk noktası içinden şiddetle geçerken ayak parmakları kıvrıldı.

Bu tiz, ahlaksız sesler ondan geliyor olabilir miydi? Öyle olmalıydı, çünkü doygun ve bitkin bir halde yatağa yığıldığı anda ağzı kapandı ve sesler kesildi, yerini sert, zor nefesler aldı. Hugh dil darbelerini ona karşı yumuşattı, kadın eridikçe yumuşak, yatıştırıcı yalamalara geçti. Daha önce kendini bir su kütesinin yüzeyinde yüzyormuş gibi hissetse de, şimdi suyun derinliklerine dalmış gibi hissediyordu, bedeni ağırlıksızdı, havası ondan çalınmıştı.

Adam vücuduna doğru öpücükler kondururken iç geçirdi, bir kez daha üzerine uzanmadan önce bir meme ucunu okşamak için durakladı. Kalçaları leğen kemiğinin beşiğine oturdu, onu kollarında topladı ve yakıcı bir öpücükle ağzını aldı. Evelyn'in başı, öpücüğün tatlılığı dudaklarını yalayan kendi uyarılmışlığının tadıyla daha cinsel bir nüans kazandıkça döndü.

Aletin kalçasına sürünmesi ona, kendisi tatmin edici bir sona ulaşmış olsa da Hugh'un ulaşamadığını hatırlattı, hem de üst üste ikinci gecede.

Bir elini göğsüne bastırarak ona baktı ve aklına gelen düşüncüyü gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu cesareti topladı. Onun bedenine girmesine izin vermeye hazır olmasa da, onu bir gece daha tatminsiz bırakmak istemiyordu.

"Evelyn," diye homurdandı Evelyn ellerinin aşağıya, düşüşünün düğmelerine doğru inmesine izin verdiğinde. "Yapmamalısın."

Elleri titriyordu ama yine de onları harekete geçmeye zorladı ve ilk düğmeyi gevşetti. "Sanırım şimdi bana Evie demen için iyi bir zaman."

Ailesi dışında kimsenin kullandığı bir isim değildi ama adam az önce ağzını onun en gizli yerlerine dayamıştı. Elbette bu, adının kısaltılmış versiyonunun kullanılmasını gerektiriyordu.

"Evie," diye inledi, kadın önce bir düğmesini, sonra bir diğerini gevşettiğinde. "Sadece öpmek için anlaşıştık."

"Kuralları ben koyarım, unuttun mu?" diye hatırlattı ona, sesindeki emirle kendisini bile şaşırtarak. "Dün gece bana dokunduğun gibi sana dokunmak istediğime karar verdim."

Patience ona nasıl yapıldığını anlatmış, pek çok erkeğin bunu kendi kendine yaptığını ama başka birinin yapmasından çok daha fazla hoşlandıklarını söylemişti.

"Sadece gerçekten istediğin buysa," dedi. "Yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemem."

Adamın siki sert ve kızarmış bir şekilde serbest kaldığında kadının cevabı dudaklarında kayboldu. Kaba siyah kıllardan oluşan bir yuvadan ona doğru uzanıyordu, genişlemiş başı şimdi kalçalarının iç kısımlarına bulaşan aynı tür ıslaklıkla parlıyordu. Kadın onu tuttuğunda nefesini içine çekti, dokunulduğunda sıcak olduğunu gördü, derisi yumuşaktı ama altında demir gibi bir sertlik vardı. Kadının çelişkili doğası

organ merakını besliyor, onun bakımlarına nasıl karşılık vereceğini, kendi krizinin nasıl görüneceğini ve nasıl ses çıkaracağını merak etmesine neden oluyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu, başını eğip yan tarafı boyunca uzanan ve kendi kalp atışlarıyla gümbürdeyen damarı inceleyerek.

Bir kahkaha attı. "Eğer daha uzun süre bu şekilde kalmak zorunda kalırsam öyle olacak."

Bunun ne kadar rahatsız edici olabileceğini anlayabiliyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı ve Evelyn bunu elde edeceğine kararlıydı.

Diğer elini onun etrafına sararak, onu test etmek için sikini sıktı. Adamın başı düştü ve sanki biri kalbine bir hançer saplamış gibi acı dolu bir ses çıkardı. Evelyn ellerini çekti, onu incittiğini anlayınca dehşet içinde kaldı.

"Oh, ben..."

Kadının bileğini tuttu ve elini tekrar ereksiyonuna doğru itti. "Tanrı aşkına, durma. Lütfen."

Rahatlama, gergin uzuvlarını rahatlattı ve bir kez daha ona sarıldı, şimdi sesin zevkten kaynaklandığını fark ediyordu. İncelediği çizimlerde kadınların yaptığını gördüğü gibi onu okşadı. Parmaklarını onun etrafında sıkarak, sabit bir ritim buldu, çekerek ve okşayarak, sikini okşadıkça eriyen bir çekingenlikle. Adam buna coşkuyla karşılık verdi, inledi ve kalçalarını ellerinin kılıfına soktu.

Başını geriye atarken boynundaki kordonlar gerildi ve gerildi, onu daha hızlı itti, onu yönlendirmeye yardımcı olmak için bir elini onunkine sardı. Onun sevdiği baskı miktarını ve göğsünün derinliklerinden gırtlaktan sesler çıkaran ritmi öğrendi. Bakışları adamın nabzının boğazında sert ve hızlı bir şekilde attığı yere sabitlendi, ağzını oraya koymadan önce çok uzun süre direnemedi, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi onu öptü ve ısırıldı.

Adam sarsıldı ve kadının üzerinde sertleşti, krizine ulaştığında bir dizi anlaşılabilir yemin mırıldandı, siki kadının ellerinde titreşti ve serbest kaldı

Karnına sıcak ve yapışkan bir şekilde tohumunu akıttı.

HUGH BAŞINI KALDIRIP KENDİSİNE KONU OLAN KADINA BAKTI

Bir keresinde derin bir uykuya dalmıştı. Kendi dürtülerini bastırırken kadınların istek ve ihtiyaçlarını karşılama konusunda çok iyiydi. Bakire kadınlar bir tür uzmanlık alanı olduğundan, onları cinsel ilişkiye hazırlamak için gereken süre boyunca tatmin olmamaya alışmıştı. Kadın onu memnun etme isteğiyle şok etmişti ve şimdi eve huzursuz ve tedirgin dönmek yerine, ateşin yanındaki sandalyeye oturmuş, kadın uyanana kadar oyalanmaktan memnundu.

Veda etmeden ayrılmak istememişti ve onu temizledikten ve bir süre kollarının arasına aldıktan sonra uyuyakalmıştı. Aynı zamanda, yaptıklarından sonra onu kafası karışmış ya da utanmış hissettirmedikten emin olmak istiyordu. Onu şimdi rahatlatmak, gecenin başlangıcındaki gibi bir başka olayı engelleyecekti. Ayrılmadan önce, her şeyin bu gece olduğu gibi devam etmesi gerektiğini anlamasını sağlayacaktı - onun belirlediği hızda ve onun istediği yönde yönlendirmesiyle.

Beklemekten başka yapacak bir şeyi olmayan Hugh, çantasını odaya girerken düşürdüğü yerden aldı. Akşam yemeğinden sandalyesini almış ve ideal ışıklandırma için pozisyonunu almıştı; ateşin parıltısından ve yakındaki bir masanın üzerinde duran lambadan yararlanıyordu. Birkaç basit el taslağıyla işe başlamıştı ve bu taslakları hafta başındakinden biraz daha iyi çizmişti.

Sonra başını kaldırıp Evelyn'e baktı ve onu o an için mükemmel bir konu olarak buldu. Saçları yastıkların üzerine yayılmış, örtüsü göğsüne kadar çekilmiş, başı çene hattını gösterecek şekilde doğru açıyla eğilmişken, onu kâğıda dökme isteğine karşı koyamadı. Böylece, yeni, boş bir sayfayı çevirdi ve başladı; önce dört poster olan yatak ve

Perdeler, sonra Evelyn ve onu örten yatak örtüsü. Bir eli yüzüne yakın olacak şekilde bükülmüş, diğeri ise örtünün üzerinde ortasına uzanmış olan bacaklarıyla zaman geçirdi.

İşine o kadar odaklanmıştı ki, çarşafın hışırtısını duyana kadar kadının uyandığını fark etmedi. Yüzünü buruşturdu, bitirmeden önce o mükemmel pozu kaybetmeye hazır değildi ve çok yaklaşmıştı.

"Kımıldama," dedi başını eskiz defterinden kaldırmadan. "Neredeyse bitirdim."

Sesi ona doğru uzanıyordu, uykudan kalınlaşmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni çiziyorum," diye mırıldandı, yüzünün yanındaki elin kıvrımını incelemek için yukarı baktı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve kendisini büyük bir ilgi ve merakla izlediğini gördü. Buna rağmen, tıpkı adamın söylediği gibi kıpırdamadan durdu.

"Ressam olduğunuzu bilmiyordum, gerçi bu tırnaklarınızdaki lekeleri açıklıyor."

Kaşlarını çatarak bir elinin arkasını inceledi ve buraya gelmeye hazırlanırken yıkanmamış sarı aşı boyası lekeleri buldu. "Temizlemesi çok zor ama en iyi pigmentlerimden biri. Merak etme, Kraliyet Akademisi'ndeki hocalarım dışında kimse eskiz defterimin içini görmez ve yüzün de kimsenin seni tanıyabileceği kadar detaylı değil."

"Kimse beni tanımaz zaten," diye fısıldadı adam işine geri dönerken, parmaklarının uzunluğunu tam olarak ayarlamaya çalışırken yanağının içini ısırdı. "Kimse bana neredeyse hiç bakmıyor."

Durdu, kömür sayfanın üzerinde duruyordu ve tekrar ona baktı. Anlamadığı nedenlerden ötürü, kadının kendini görünmez hissederek hayatını sürdürmesi onu rahatsız ediyordu. Yüzünü tüm ayrıntılarıyla çizmek, onu avantajlı gösterecek bir şekilde resmetmek istiyordu - onu gördüğü şekilde.

Duvarlara onun portrelerini asmak ve binaların dışını onun resimleriyle sıvamak ve dünyayı onun gördüklerini, ona kulak vermeyerek neleri kaçırdıklarını görmeye zorlamak istiyordu.

"Demek Kraliyet Akademisi'nde öğrencisin," diyerek aralarına giren gergin sessizliği bozdu. "Kulağa çok heyecan verici geliyor. Oldukça yetenekli olmalısın."

Sırıttı. "Eğitmenlerim yetenek algısının tamamen öznel olduğunu söyleyebilir. Ama ben en azından bu konuda usta olduğumu düşünmek istiyorum."

Gözlerinde mizaha benzer bir şey parladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İşiniz bittiğinde bakabilir miyim?"

Eskiz defterinin içindekileri kimseye göstermekte genellikle tereddüt ederdi. Resimler farklıydı, çünkü mükemmel olduklarını hissedene kadar kimse onları görmezdi. Sonunda ona eskizini göstermekten çekinmediğini fark edince şaşırdı.

"Elbette... neredeyse bitti. Bu arada çok güzel ellerin var. Mükemmel parmaklar, uzun ve ince."

Ve sadece güzel görünmekle kalmıyorlardı. Kadının o elleri onun üzerinde nasıl kullandığını düşündükçe siki yeniden kıpırdanmaya başladı. Sandalyesinde biraz kıpırdanarak elindeki işe odaklandı. Az önce olanları uzun uzun düşünmek onu tekrar o yatağa sürükleyecekti.

"Böyle şeyleri hiç düşünmemiştim," diye yüksek sesle düşündü. "Bir çift el kadar zararsız bir şeyin güzelliği."

Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı ve kitabı eğdi, karakalemi hızlı, hassas vuruşlarla hareket ediyordu. "Sanat eğitimi size her şeyin içindeki güzelliği görmeyi ve bunu kağıda, tuvale ya da kile aktarmanın bir yolunu bulmayı öğretir."

"Sen de mi heykel yapıyorsun?"

"Ara sıra, gerçi boya ve karakalemle daha iyiyim. Bu benim-"

Neredeyse sınırı aştığını fark ederek ağzını kapattı. Önceki bakıcıları onun çalışmalarına sadece üstünkörü bir ilgi göstermişlerdi.

izimlerle  l ms zleştirmesini istemenin ötesinde önemsiyordu. Zaten bu onun kimliğinin ayrı bir parçasıydı. Bakıcısının yanında o bir eğence ve zevk nesnesiydi. Kraliyet Akademisi'nde ve evindeki atölyesinin duvarları arasında ise bir sanatçıydı. Bu ikisi nadiren birleşirdi.

"Evet?" diye dürttü.

Durakladı ve başını kaldırıp ona baktığında, onun bir sonraki sözlerini beklediğini gördü. Hugh onun bu kadar hareketsiz yatmak zorunda kaldığı için huzursuzlanmasını bekleyebilirdi ama o sadece onu izledi, sabırla bir sonraki söyleyeceklerini bekledi. Kadının gözlerinde merak ve kendisini söylemekten alıkoyduğu şeyi öğrenmeye yönelik ciddi bir arzu gördü.

Bunun ne zararı olabilirdi ki? Bu geceden sonra birbirlerini daha yakından tanıdılar ve adam ondan gerçekten hoşlandığını fark etti.

izimine geri dönerek kadının karnının üzerinde uzanan elin detaylarını inceledi ve diğer eldeki çalışmasından oldukça memnun olduğunu fark etti.

"Dileğim bir portre sanatçısı olmak," diye yanıtladı. "Akademi'ye katılmaktaki öncelikli amacım bu. şu anda Yaz Sergisi için bir resim üzerinde çalışıyorum. Eserimi gönderdiğim üçüncü yılım ve umarım kabul edildiği ilk yılım olur."

"Sana son derece güveniyorum."

Bunun  zerine gülümsedi ve kitabının üstünden ona bir bakış attı. "Daha eserimi bile görmedin."

Çenesini bir tik kaldırarak göz kırptı. "G rmeme gerek yok. Seni çizerken izlediğimde gerçek bir sanatçı olduğunu söyleyebilirim. Yaptığın işe öyle ciddi bakıyorsun, ellerin öyle hareket ediyor ki... Yüzünde  yle bir konsantrasyon ifadesi var ki. Ayrıca, berbat bir sanatçı olsaydın bile yine de dilediğin şeye sahip olmanı umardım. İyi bir insana benziyorsunuz ve iyi insanların arzu ettikleri şeylere sahip olmaları gerektiğine inanıyorum."

şu anda arzuladığı şey o yatağa tırmanmak ve bir kez daha diliyle, sonra parmaklarıyla, sonra da sikiyle onun bacakları arasında yolunu bulmaktı. Pantolonundaki kıpırtı dikkatini dağıtıyordu ama yine de başardı.

Eskizini bir süslemeyle bitirmek için, sağ alt köşede soyadının R'sinin üzerinde girdaplar bulunan baş harfleriyle imzaladı.

"Her şey tamam. Gelip görmek ister misiniz?"

Başını sallayarak yataktan çıkmak için hareketlendi, sabahlığını almak için eğilmeden önce kendini mümkün olduğunca uzun süre korumak için örtüyü kullandı. Ona bunun faydasız olduğunu söylemek istedi; artık onu kıyafetsiz gördüğüne göre, istediği zaman çıplak hayal edebilirdi. Ama kadın yaklaşıncı ona doğru uzandı ve onu dizinin üzerine çekti.

Eskiz defterini kızın eline tutuşturdu ve kız çizimini incelerken ona baktı. Kızın yüzü huşu dolu bir ifadeye bürünüp dudakları aralanırken içinde bir gurur kabardı.

"Oh, Hugh," diye fısıldadı. "Bu çok güzel."

Onun omzunu öptü. "Çalışmak için çok güzel bir deneğim vardı."

Onun iltifatını duymazdan gelerek çizimi incelemeye devam etti. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı. Bir gün çok ünlü olacaksın, bundan eminim."

Her zaman olduğu gibi, ailesinden bahsetmek ağzında acı bir tat bırakıyordu. Onu ayağa kaldırdı ve masaya doğru ilerleyerek kadehinin hâlâ kısmen bordo şarapla dolu olduğunu gördü. Kalanını bir dikişte içtikten sonra yüzünü buruşturdu ve umursamaz bir tavırla omuz silkerek ona döndü. Başarılı olduğundan emin değildi. Yine, bir bakıcıya hayatından bahsederken genellikle tercih ettiğinden daha derinlere inmeye başlamıştı. Ancak, onunla paylaştığı şeylerden sonra ona bir şey söylemeyi reddetmesi zordu.

"Aslında değiller. Babam bir kont ve bildiğiniz gibi geçinmek için çalışmak kadar alçalmak doğru bir şey değil... dördüncü oğul olsam bile... yaptığım iş ressamlık gibi onurlu bir meslek olsa bile."

Ağzı açık kaldı, sonra bir elini dudaklarının üzerine götürerek ona tekmelenmiş bir köpek yavrusuymuş gibi baktı. İşte bu yüzden ailesinden hiç bahsetmemişti. Acınmaktan, bakışlardan, evlatlıktan reddedildiğini öğrendikten sonra insanların onunla nasıl etkileşime geçeceklerini bilememelerinden nefret ediyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı, eskiz defterine sıkıca tutunarak. "Burnumu sokmamalıydım. Affet beni."

Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi elini havada salladı. "Bilemezsiniz. Akademiye girip ressam olma planımdan bahsettiğimde babam bana bir ultimatoma verdi. Eğitimimden çekilecek ve zamanımı geçirmek için daha kabul edilebilir bir yol bulacaktım, yoksa evlatlıktan reddedilecektim. Sanata sırt çevirmek kim olduğumu inkâr etmek demektir. Çocukluğumdan beri çizim ve resim yapıyordum ve hiçbir zaman başka bir şey yapmak ya da olmak istemedim. Bu yüzden ona defolup gitmesini söyledim ve o zamandan beri dünyada kendi yolumu çiziyorum."

Yüzündeki ifade acıma ifadesinden gurur ifadesine dönüşerek yaklaştı, eskiz defterini masanın üzerine bıraktı ve adamın elini tuttu.

"Aferin sana. Kabul edilmek için kendini inkar etmek zorunda kalmamalısın."

Gülümsemesi gergin ve zorlamaydı ama elini sıkarak dokunuşunun kendisini rahatlatmasına izin verdi. "Söylemesi yapmaktan daha kolay, korkarım. Maddi olarak kesilmemin yanı sıra, artık Radcliffe ailesinin bir parçası olmadığımı anlamam sağlandı. Ne evlerine girmeme izin veriliyor ne de toplum içinde bana hitap etmelerine. Yıllardır hiçbiriyle konuşmadım."

"Kardeşlerin bile mi? Elbette olmalılar-"

"Babamın emirlerine uyun," diye araya girdi. "Ona karşı gelenler kendilerini benimle aynı konumda bulurlar. Marcus hariç herkes. Ne de olsa varis o."

Gözlerinde ani bir anlayış belirdi ve ona bakarken kaşlarını çattı. "Bu yüzden mi... bu yüzden mi..."

"Bir fahişe mi? Evet. Benedict bu fikri ortaya atmadan önce evimden zorla atılmaktan ve kıt kanaat geçinmekten korkmaya başlamıştım. Başta şüpheciydim, onun düşündüğü kadar kazançlı bir fikir olacağından emin değildim. İki yıl sonra, işte buradayız. Belli ki yanılmışım."

Kendini ona doğru attı, kollarını beline sımsıkı doladı ve başını göğsüne yasladı. Güçlü bir rüzgârın onu alıp götürmesinden korkuyormuş gibi ona yapışarak yüzünü gömleğinin kumaşına gömdü. Hugh bir kolunu onun etrafına doladı ve onun bu şekilde kendisine sarılmasından, tenine işleyen ve derinlerine nüfuz eden sıcaklığından oldukça hoşlandığını keşfetti.

"Resminiz sergiye kabul edildiğinde, orada olacağımdan emin olabilirsiniz. Eğer başarınızdan dolayı sizi tebrik edecek başka kimse yoksa, o zaman ben orada olacağım. Yemin ederim."

Onun bu açıklamasını acıma duygusuyla yapılmış bir açıklama olarak algılayabilecekken, bunun yerine gerçek değerini kabul etmeyi seçti. Evlatlıktan reddedildiğini, ailesinin başarısını kutlamayacağını bilmek onu gerçekten rahatsız ediyordu. Arkadaşları orada olacak olsalar da - eğer eseri kabul edilirse bunu hiçbir şey için kaçırmayacaklarını söylemişlerdi - bir şekilde onun da desteğini aldığını bilmek her şeyi daha tatlı hale getirdi. Anlamadığı bir şekilde farklı hissediyordu. Bu kadını çok az tanıyordu ama ailevi sorunlarının yanı sıra kendi güvensizliklerinin de ortaya çıkması ve az önce paylaştıkları samimiyet, onları tanışıklığın ötesine ve tamamen başka bir şeye doğru itmek için uzun bir yol kat etti.

Başka bir müşteriyle hiç yaşamadığı bir şey, siki dışındaki yerlerinin ısınmasına neden oldu. Kendini çok tehlikeli hissediyordu, çünkü bir müşteri için herhangi bir derin duyguya yenik düşmek asla olmazdı. Evelyn gibi iyi yetiştirilmiş bir kadın, sikini satan bir adamın mevcut anlaşmalarının ötesinde bir şey için hayatta kalmasını istemezdi. Ve onun deneyimlerine göre, hizmetlerini kullanan kadınlar bunu belirli bir özgürlük ve bağımsızlık istedikleri için yapıyorlardı. Kocaları değil. Masaya daha yumuşak duygular getirerek anlaşmalarını karmaşıklaştırmak yapması gereken son şeydi.

Çenesini yukarı kaldırarak başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Teşekkür ederim, Evie."

BÖLÜM 6

"Bu akşam Covent Garden'daki Kraliyet Tiyatrosu, Shakespeare'in Othello trajedisini ve ardından Rosina'nın müzikal farsını sergileyecek. Yine de, bahse girerim ki birçoğunuz gösteriyi izlemekten çok, tiyatro localarında çerçevelenmiş tonun görüntüsünü izleyeceksiniz."

-The London Gossip, 19 Mart 1819

Regina, eğimli yağmur tabakaları her taraftan üzerine yağarken titreyen elleriyle eteklerine tutundu. Rüzgar uğulduyor ve şimşekler çakıyordu. gök gürültüsü sanki bir uyarı gibi yankılanırken. Elllerinde kılıçlarla birbirlerinin etrafında dönen iki adam, birbirleriyle ölümüne savaşımaya kararlı bir şekilde buna hiç gerek duymadı. Regina, kendisini tekmeleyerek ve çığlıklar atarak lanetli şatosuna sürükleyen Baron Redgrave'in pençelerinden kurtulabileceğine dair umudunu yitirmişti. Haftalarca kuledeki odasında çürüyüp gitmiş, saatlerce ağlamıştı. Kendini bu kadere lanetlenmiş, çılgın baronun pençeleri arasında ölene kadar solup gitmeye mahkûm sanmıştı.

Ama güneş ufukta yükselirken, kurtuluşunun ona doğru hızla geldiğini görmüştü. Olabilir miydi? Umut etmeye cesaret etmişti ama beyaz bir atın üzerinde yaklaşan heybetli bir adam figürü

göğsünde sevinç çiçeklerinin açmasına izin vermişti. Bu oydu! Sör Duncan Antony onu kurtarmak için at sürüyor, kırların sertliğine ve ölüm tehdidine onun için, aşkı için göğüs geriyordu.

Baron yokken şatoya girmenin bir yolunu bulmuş, onu hizmetkârların merdivenlerinden gizlice indirmiş ve atına bindirmişti. Ancak tam kaçış kesin gibi görünürken, Redgrave sert, çorak toprağın üzerinden gürleyerek onlara doğru gelmiş, siyah pelerini rüzgârda arkasından savrulmuştu. Kızın pençelerinden kurtulmasına her zamanki gibi izin vermek istememiş ve cesur şövalyeyi hemen orada öldürmeye yemin etmişti. Sör Antonius, şeytani baronu ortadan kaldıracığına ve Regina'yı onun saplantılı pençesinden sonsuza dek kurtaracağına söz vererek direnmışti.

"Geri çekil, Regina!" diye bağırdı fırtınanın gürültüsünden duyulacak şekilde. "Şerefim üzerine yemin ederim ki bu iğrenç caniyi öldüreceğim. O zaman sonsuza dek benim olacaksın."

"O asla senin olmayacak!" Redgrave hırladı, kılıcını kaldırdı ve cesur şövalyesine doğru hücum etti.

"Bağışlayın beni, hanımefendi. Az önce size bir mesaj geldi."

Evelyn sinirli bir of çekti ve Joseph'e omzunun üzerinden sert bir bakış fırlattı. Bir kez daha, tam da taslağında çok önemli bir noktaya ulaşmışken sözünü kesmişlerdi. Artık çılgın baronun yenilgisiyle sona erecek olan romanını bitirmek üzereydi. Sabahtan beri çalışıyordu, tüy kalemini parşömen üzerinde telaşlı bir hızla hareket ettiriyordu. Bir hikâyenin doruk noktası ve çözümü onun en sevdiği bölümdü ve haftalardır Redgrave ile Sör Antony arasındaki yüzleşmeye doğru ilerliyordu.

"Oraya bırak Joseph, teşekkür ederim," diye cevap verdi, başını dirseğindeki boş masa parçasına doğru eğerek.

Uşak itaat etti ve onu bir kez daha mutlu bir yalnızlık içinde bırakarak aceleyle, sessiz bir geri çekilme yaptı. Evelyn dikkatini şövalyesine ve kısa bir süre sonra cehenneme göndereceği kötü adama geri verdi.

ağır ve kahramanca bir yara almıştı ama konsantre olamadığını fark etti. Bakışları birkaç saniyede bir mühürlü nota kayıyor, notu gönderdiğinden emin olduğu kişiye düşündükçe nabzı hızlanıyordu. Bu akşam buluşmaları planlanmamıştı ama Hugh, ister sadece onun için yaptığı eskizlerin eşlik ettiği kısa bir not olsun, ister sabah odasını en tatlı kokularla dolduran iek demetleri olsun, bir şekilde iletişim kurmadan bir günün geçmesine asla izin vermezdi.

Odasındaki akşam yemeğini takip eden hafta içinde birbirlerini dört kez görmüşlerdi ve Evelyn onun arkadaşlığından giderek daha fazla keyif almaya devam ediyordu. Adam ilgisinde tutarlıydı, hazır olmadığı şeylere zorlamadan ona şefkat gösteriyor ve onu sürükleyici sohbetlere dahil ediyordu. Hyde Park'ta birlikte yürümüşlerdi - her ikisinin de kalabalığa tahammülü olmadığı için moda olan saatlerde olmasa da - Piccadilly'deki Mısır Salonu'nu gezmşler ve hatta resim malzemeleri almak için onu da yanında götürmüştü.

Boyacının dükkânına gitmeden önce ona eve kadar eşlik etmek istemişti, ancak onunla ilişkiye girene kadar sanat yaratmanın mekaniği hakkında pek düşünmemiş olan kız ona eşlik etmek istediğinde ısrar etmişti. Dkkn sahibiyle çeşitli renk tonlarını tartışırken onun öğütülmüş pigment kaplarını eleşirel bir gözle incelemesini izlerken her şeyi çok büyüleyici bulmuştu. Kullanılması gerektiğini hiç fark etmediği çok sayıda başka malzeme vardı - keten tohumu yağı, terebentin, vernikler, hepsi de en yüksek kalitede olmalıydı.

Yatağa çekilmeden önce samimi akşam yemeklerini paylaştıkları yatak odasında geçirdikleri sessiz akşamlar vardı. Birlikte uzanıyorlar, birbirlerinin uzuvlarına dolanıyorlar, pşyorlar, dokunuyorlar ve tutkunun onları alıp götürmesine izin veriyorlardı. Adam onu sabırla ve nazikçe başlatma kararlılığını sürdürmüştü ve kız teoride bakire olarak kalsa da, kızaran masumiyeti yavaşça sıyrılmıştı.

Sandalyesinde kıvranıyor, birlikte geçirdikleri son geceyi hatırladıkça tahrik oluyordu. Evelyn ondan kendisini ağızıyla tatmin etmesi için ona ders vermesini istemişti. Adam bu fikri öyle bir coşkuyla kabul etmişti ki, ona böyle bir anı beklediğini söylemişti. Onu yatağa yatırarak sikini ağzına aldı, saçlarından tutmasına ve hızını ayarlamasına izin verdi, ağzında tükenene, titreyene ve altında nefes nefese kalana kadar onu nasıl yalayacağını ve emeceğini öğrendi. Böyle bir şeyden zevk alabileceğini hiç düşünmemişti, Patience'ın ona bu eylemi gerçekleştiren kadınların görüntülerini göstermesinden biraz çekinmişti. Bununla birlikte, Hugh'nun merhametine, onun tadına, misk kokusuna ve hatta kendi zevkinin bir kanıtı olan harcamasının tadına sahip olmaktan duyduğu heyecanı inkar edemezdi. Hugh doruk noktasından kurtulduktan sonra onu hemen sırt üstü çevirmiş ve yüzünü kalçalarının arasına gömmüş, kendinden geçerek yere yığılana kadar onu yalamış ve öpmüştü.

Bu, onun yatağında uyuduğu ilk gece olmuştu; daha önce kendi lojmanına gitmeden önce törenle onu alnından öperek yatırırdı. Onun sırtında, bir kolunu beline dolayarak oldukça rahat bir şekilde uyumuştur. Ayrılmadan önce şafak vakti uyanmış, Cuma günü döneceğine söz vermeden önce dudaklarına tatlı bir öpücük kondurmuştu. Ancak, şimdi Perşembe günüydü ve ona bir not göndermişti; dikkatini çeken bir not.

Kalemini bir kenara bırakarak şimdilik *Deli Baron*'dan vazgeçti. Hugh'nun notunun içinde ne olduğunu öğrenene kadar tek bir kelime bile yazamayacaktı.

Kâğıdı eline aldı ve mührü yırttı. Elinde bir buket gül tutan, burnu çiçeklere gömülmüş bir kadının çiziminin altında Hugh'nun dağınık karalamasını bulduğunda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Benedict bana bu akşam tiyatro locasını kullanmamı teklif etti. Bir grup arkadaşım ile birlikte katılacağım ve bize eşlik etmek isteyebileceğinizi düşündüm. Eğer uygunsanız, bu akşam sizin için geleceğim.

Hugh

Bir önceki geceyi birlikte geçirmiş olmalarına rağmen, adamın onu tekrar görmek istediğini fark ettiğinde gülümsemesi daha da genişledi. Her hafta üç gece için anlaşmışlardı ama Evelyn ondan daha fazlasını istemeyi düşünmeye başlamıştı bile. Adamın onunla geçirdiği zamandan ayrı bir hayatı olduğunun farkındaydı ama ne zaman ayrı kalsalar içindeki özleme engel olamıyordu. Onun öpücüğü için yanıp tutuşuyor, yakınlığını arzuluyor ve en önemlisi, anlaşmasının bir sonraki kaçınılmaz adımına geçmeye fazlasıyla hazır olduğuna karar veriyordu. Hugh'nun onu bekâretinden kurtarmasına hazırdı.

Belki de bu gece o gece olabilirdi. Tiyatrodan sonra ona evinde eşlik edecek, onu yatağına götürecek ve o gece Vauxhall'da başladıkları şeyi bitirmesi için onu teşvik edecekti.

Ayağa kalkarak notu ve krokiyi pencerenin yanındaki masanın üzerine bıraktığı küçük kutuya taşıdı. Kutunun yanında, birkaç gün önce gönderdiği çiçek aranjmanı duruyordu, hâlâ dimdik duruyor ve güneşin ışığına açılıyordu. Kutunun içine bu çizimi, diğer iki çizimi ve adamın kendisine bıraktığı, üzerinde hâlâ onun kokusu olan bir mendili koydu.

Ne kadar duygusal bir şeydi ama kendine engel olamıyordu. Hugh ile geçirdiği zaman sonsuza dek sürmeyecekti, bunu biliyordu. Ama bu simgeleri, hayatında elini uzatıp istediğini aradığı ve kendisine mutlu bir ödül kazandırdığı bir zamanın hatırlatıcısı olarak saklayacaktı. Yaşadığı sürece başka bir sevgili edinmese bile, en yalnız olduğu saatlerde buna tutunacaktı. Artık Hugh'yu tanımaya başladığına göre, onun hayatından kaçınılmaz olarak çıkacağını düşünmek göğsünde donuk bir sızı bırakıyordu. Ancak, bu ilişkinin asla uzun sürmeyeceğini bilerek başlamıştı ve kendine sürekli bu gerçeği hatırlatıyordu. Hugh'nun ona yer bırakmayan istekleri vardı ve gelecekte portre sanatçısı olarak kariyer yapmaktan başka bir şey istediğine dair hiçbir belirti vermiyordu.

Bu düşünceler neredeyse keyfinin kaçmasına neden oluyordu ama onları geldikleri gibi hızla bir kenara fırlattı. O ve Hugh daha yeni başlamışlardı ve en azından Hugh bir ressam olarak dünyada kendine bir yer bulana kadar devam edeceklerdi. Bu da onlara en azından yaza kadar süre veriyordu. Evelyn onun sadece eskizlerini görmüştü ama eğer resimleri bunun yarısı kadar iyi olursa, sergideki yerini alacağından emindi. Oradan sonra da oldukça rağbet görecekti. O zaman bir fahişe gibi davranmaya devam etmesine gerek kalmayacağını ona söylemesine gerek yoktu; bunu sormasına gerek kalmadan biliyordu. Ve böylece, ona bıraktığı zamanın her dakikasını iliklerine kadar yaşamaya koyulacak ve bunun tadını sonuna kadar çıkaracaktı.

Daveti kabul ettiğine dair hızlıca bir not kaleme aldı ve Joseph'in ellerine teslim etti.

SAATLER SONRA, KITLELERE BAKAN BİR KUTUDA HUGH'UN YANINDA OTURUYORDU. Kraliyet Tiyatrosu'nun içinde. Hugh söz verdiği gibi onu almaya gelmiş, kiraladığı bir taksiye bindirerek Covent Garden'daki tiyatroya götürmüş, arkadaşlarının geri kalanı da onlarla buluşmaya söz vermişti. Yeni insanlarla tanışmadan önce her zaman olduğu gibi arkadaşlarıyla tanışacağı için gergindi. Ama Hugh onun elini tutmuş ve endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığı konusunda ona güvence vermişti.

"Dominick ve Aubrey en iyi arkadaşlarımdan bazıları ve sana iyi davranacaklarından emin olabilirsin," demişti ona tiyatroya giderken. "Sırrımız konusunda da endişelenmene gerek yok. Nick ve Aubrey de fahişe. Bu geceki arkadaşları da tıpkı senin benimle olduğun gibi onlarla benzer anlaşmalar içinde."

Bu onun korkularını biraz olsun hafifletmeye yetmişti. Her ne kadar *sosyete* arasında popüler bir figür olmasa ve tiyatrodaki kendisine kimin eşlik ettiğiyle çok az kişinin ilgileneceğini bilse de, Hugh'nun arkadaşlarının birlikteliklerini daha derinlemesine araştırmak isteyebileceklerinden endişe ediyordu. Arkadaşlarının

Yoldaşlar arasında cariyeler ve onların bakıcıları da olacaktı, Evelyn biraz daha rahatladı.

Dörtlüyle ilk perdeden bir saat önce tiyatronun ana lobisinde buluşmuşlar ve ödünç aldıkları locaya çıkmadan önce çay içip sohbet etmişlerdi. Hugh'nun arkadaşları gerçekten de çok çekiciydi ve onları sevmesi kolaydı.

Dominick, yaramazlıklarla dolu çocuksu gülümsemesi, kabarık kahverengi saçları ve kısık gözleriyle ilk bakışta çapkın rolüne uyuyordu. Dominick'in soyadına aşınaydı - bir kontun oğluydu - ve insanları kendisine çekebilecek türden bir kişiliğe sahipti. Sohbeti o yönetiyor, sözleri ima ve nüktelerle dolup taşıyor, çayın ilk yudumundan ilk perdenin açılmasına kadar herkesi gülmekten kırıp geçiriyordu. Arkadaşı - Minette adında sevimli, minyon bir yaratık - onun her kelimesine asıldı, şeftali ve krem rengi teni Dominick bakışlarını ona her yerleştirdiğinde pembe kızardı.

Aubrey, Dominick'in tam zıttıydı ama Evelyn bu yüzden onu daha da çekici buluyordu. İlk bakışta onun büyüüne kapılmıştı, teni gece kadar karanlık, gözleri de bir o kadar anlamsızdı. Yüksek boyundan, omuzlarının genişliğine kadar, ona bir eldiven gibi uyacak şekilde kusursuzca değiştirilmiş kuyruklu ceketinin dikişlerini geren sessiz bir güç var gibi görünüyordu. Hugh'dan bir baştan daha uzun boyluydu ve elleri çok az bir çabayla bir göğüs kafesini ezebilecekmiş gibi görünüyordu. Onu, benzer bir yapıya sahip olan Benedict'e benzetiyordu. Ancak, varlığının korkutucu havasına rağmen, gülümsediği ve tanıştırmak için elini tuttuğu anda, Evelyn anında rahatlamıştı. Çok az konuşuyordu, ama konuştuğunda herkes dinlemek için sessizliğe gömülüyor ve tek bir kelime bile boşa gitmiyordu. Aralarında hoş karşılandığını hissettirmek için Evelyn'e özel bir ilgi gösteriyor, hatta Hugh'nun arkadaşlığından nasıl keyif aldığını soruyordu. Bunun üzerine yüzünün ısındığını hissetti, anıları onu Hugh'un yatağında yattığı, ona gülümsediği, uzandığı görüntülerle doldurdu.

açıkta kalan bir yerine dokunmak için dışarı çıktı. İyi anlaştıklarını mırıldanmış, rahatsızlığını bir yudum çay ile örtmüştü.

Aubrey'nin bakıcısı Lavinia ondan bile daha sessizdi ve sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşuyordu. Anlaşmalarını finanse eden kişi belli ki Lavinia olsa da, Evelyn kontrolü elinde tutanın Aubrey olduğu hissine kapıldı. Lavinia'ya kibar bir soğukkanlılıkla davranıyordu ama genç kadın onun her sözüne ya da bakışına aç gibiydi, onunla her konuştuğunda ya da ona her baktığında yüzü gece gökyüzü gibi aydınlanıyordu.

İkinci perde başladığında Hugh yakınına eğildi, ağzı kızın kulağına değdi. "İyi misin?"

Adamın eli, kadının kucağında sıkıca tuttuğu iki elinin üzerine indi. Dinlenme odasında, diğer seyircilerden çok daha yüksekte olan bu locadakinden daha rahattı. Şimdiye kadar sadece çukurda, kalabalığın arasında oturduğu için, burada oturmanın kendisini nasıl teşhir ediliyormuş gibi hissettireceğini pek düşünmemişti. Locaya ilk girdiklerinde birkaç yüz çift göz merakla onlara doğru dönmüştü. Aralarında her hareketiyle gözleri üzerine çeken Aubrey'nin de olması pek yardımcı olmamıştı ama dikkatle izlendiğini fark ettiyse bile belli etmemişti.

"Her şey yolunda," diye onu rahatlattı Hugh. "Onlar sadece Benedict'in bir anlık görüntüsünü arıyorlar."

Ona söylenene göre, kutunun sahibi son birkaç yıl içinde yaptığı işlerle adından söz ettirmişti. Bir vikontun oğlu olan Benedict'in babasıyla anlaşmazlık içinde olduğu ve her hareketiyle onu küçümsediği söyleniyordu. Hugh ona, Benedict'in ne zaman kibar bir ortamda görünse dikkatleri üzerine çekmeyi başaramadığını, herkesin Vikont'un da ortaya çıkmasını beklediğini ve onlara skandal bir gösteri sunduğunu söylemişti. Evelyn, Benedict'in aralarında olmadığı anlaşıldığında dikkatlerin onlardan uzaklaşacağını düşünmüştü ama bunun sadece yarısı doğru çıktı. Birçoğu onları unutmuş gibi görünürken, diğerleri yukarı baktı

Benedict'in locasında kimin oturduğunu ve onunla nasıl tanışmış olabileceklerini keşfetmeye çalışarak zaman zaman onlara baktı. Bu durum gösteri boyunca kıpırdanmasına ve kıvranmasına neden olmuş, gösteriden keyif almasını zorlaştırmıştı.

Şimdi Hugh'ya döndü, onun yakınlığıyla teselli buluyordu. "Ben iyiyim, gerçekten."

Onun elini sıktı. "İstersen gidebiliriz. Tüm bu ilginin oyundan aldığın keyfi kaçırmamasını istemiyorum."

Kendi kaygılarının onun akşamını mahvedeceği düşüncesi suçluluk duygusuna yol açtı. Onunla dışarı çıkmak ve onu arkadaşlarıyla tanıştırmak istemişti; bunu mahvetmemeliydi.

Elini sıkıca tutarak ona yapabileceği en iyi gülümsemeyi yaptı. "Hayır, kalmak istiyorum. İyi olacağım, söz veriyorum."

Gecenin geri kalanını sessiz bir destek gösterisiyle onun eline sıkıca yapışarak geçirdi. Başparmağıyla bileğinin iç kısmında yaptığı yavaş daireler dikkatini performanstan uzaklaştırsa da, çukurda altlarında kalanların bakışlarını unutmak daha kolaydı. Eldivenlerine rağmen adamın dokunuşunu iliklerine kadar hissediyor, kendini gecenin nasıl bitebileceğine dair düşüncelere bıraktığında tüyleri diken diken oluyordu. Dikkatinin dağılması o kadar dayanılmaz hale geldi ki, ona fikrini değiştirdiğini ve hemen gitmeleri gerektiğini söylememek için elinden gelen tek şey buydu. Ama şimdi ayrılmak sadece daha fazla dikkat çekerdi ve istediği son şey, insanların Perth Kontu'nun oğlunun kolunda tiyatrodan erken çıkan kadını fark etmeleri ve hakkında spekülasyon yapmaya başlamalarıydı. Hugh artık *Ton* halkı arasında fazla bir yere sahip olmayabilirdi ama yine de dedikodu değirmenini aylarca çalkalayacak türden bir yem sağlayabilirdi.

Böylece, Evelyn gösterinin geri kalanında acı çekti. Perde nihayet indiğinde, etekleri tutuşmuş gibi sandalyesinden fırlayıp Hugh'u gecenin içine sürüklememek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bunun yerine, teklif edilen kolunu tuttu ve arkadaşlarıyla aşağıdakiler hakkında sıradan sözler takas etti

Bu geceki performansı -hatırlayabildiği kadarıyla- yüzünde sıkı bir gülümsemeyle izledi.

Dominick onları yakındaki bir kahvehanede diğerlerine katılmaya davet ettiğinde, Evelyn elini Hugh'nun kolunda sıkmış ve ona bakmıştı. Tek kelime etmeden onunla yalnız kalma arzusunu dile getirmiş, Dominick de bunu çok az bir çabayla anlamış gibi görünmüştü.

"Belki başka bir zaman," dedi ve elini kolunun kıvrımına koyarak onunkinin üzerine koydu. "Evie'yi eve götürmeliyim."

Ve yatağa, diye düşündü, heyecanı baş döndürücü bir telaşla içinden akıyordu.

Sonunda hazırды ve artık önünde hiçbir engel yoktu. Yatak odasına girdikleri anda arzularını dile getirecekti. Merdivenlerden lobiye inerlerken küçük bir gülümseme dudaklarını büktü, şimdi düşüncelerinin oyun sırasında kaçındığı yerlere gitmesine izin veriyordu. Evelyn, Hugh'nun onu soyduğunu, öptüğünü, yatırdığını ve sonunda vücutlarını o geri dönülmez şekilde birleştirdiğini hayal etmekle o kadar meşgul oldu ki, tiyatronun kapısının hemen dışında aniden durduğunda neredeyse tökezliyordu. Adamın kolu kadının elinin altında gerildi ve dikkatini çeken şeye geniş gözlerle bakarken keskin bir nefes aldı.

Evelyn kendini topladı ve iki eliyle Hugh'un koluna tutunarak, onun belirgin sıkıntısının nesnesini bulmak için etrafına bakındı. Hugh'un bakışlarını takip ederken, Hugh'un yüz hatlarına ve koyu renk saçlarına sahip uzun boylu, ince adamı fark ettiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. O da durdu, bakışları bir an için Hugh'ya takıldı ve sonra onların ötesindeki bir şeye sabitlenmek üzere uzaklaştı. Varlıklarının çok farkında olmasına rağmen onları görmezden geliyor gibiydi, bu da Hugh'nun zorlukla kontrol altına aldığı duygularıyla oldukça titreşmesine neden oldu.

"Marcus," dedi Hugh, sesi kısıktı.

Yani bu adamın Hugh'nun kardeşlerinden biri olduğunu düşünmekte haklıydı. Eğer tahmininde yanılmadıysa, Vikont Radcliffe'in, yani kontluğun ilk oğlu ve varisinin önünde duruyorlardı.

Marcus, Hugh adını söylediğinde irkildi ama karşılık vermedi. Etrafında dolaşmak ya da ondan uzaklaşmak için de bir hareket yapmadı. Hugh sinirli bir iç çekti ve inanamayarak başını salladı.

"Benimle konuşmak zorunda bile değilsin, Allah belanı versin," diye hırladı. "Ama Elinor'un zamanının yaklaştığını duydum. En azından yeni yeğenimin doğup doğmadığını bana haber verebilirsin."

Marcus'un çenesindeki bir kas kıpırdandı, ama bir an için bu onun bir heykelden, önlerinde duran ağır, hareketsiz bir şeyden başka bir şey olduğuna dair tek işaretti. Ama sonra nihayet başını çevirip Hugh'nun bakışlarıyla buluştu ve başını hafifçe eğdi.

Hugh kaşlarını çatı. "Erkek mi kız mı? Bana yüksek sesle söyleyip söylememekle uğraşma, babam burada ipleri elinde tutmadan bir hamle yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Yine de... bilmiyorum, erkek için bir kez, kız için iki kez göz kırpaabilirsin. Bu bana tekrar hamile olduğunu söylemediğin için vicdanını rahatlatır mı?"

Kardeşler yanlarından geçenlerin bakışlarını ve fısıltılarını üzerlerine çekmeye başladıkça Evelyn rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne attı. Tanınmışlardı ve yarın sabaha kadar salonların en büyük Radcliffe ile en küçüğü arasındaki yüzleşmenin hikâyeleriyle dolacağından emindi.

Marcus çenesini sıktı, sanki Hugh'ya vurmak istiyormuş gibi görünüyordu, hatta bir eli yanında yumruk haline gelmişti. Ama bundan kaçındı, sadece Hugh'nun bakışlarını tuttu ve iki yavaş göz kırptı.

Bir kız. Hugh'nun artık yasaklandığı ailesine yeni bir yeğeni eklenmişti. Bebeği asla göremeyeceğini anladığında onun için duyduğu üzüntü omuzlarını çökertti.

Marcus sanki bir tür trans halinden kurtulmuş gibi nihayet kıpırdandı, omuzlarını kaldırarak yanlarından geçti ve bunu yaparken Hugh'ya çarptı. Hugh dönerek kardeşinin geri çekilişini izledi, uzun bacakları onu tiyatronic dışında kabaran kalabalığın derinliklerine taşıyordu.

"O yüksek atından düşmemeye dikkat et!" Hugh kardeşinin arkasından böğürdü.

Marcus ilerlemeye devam etti, Hugh'yu duyup duymadığını belirtmek için arkasına bile bakmadı. Evelyn öfkeyle titreyen, yüzü taş gibi sertleşmiş, şakağında bir damar zonklayan arkadaşına baktı. Tiyatroda yaptığı gibi onun elini tutmak, eğilip çenesinden öpmek, parmak uçlarıyla kaşlarındaki çatıkları düzeltmek istedi. Öfkenin hemen altında yatan acıyı, onun belli etmek istediğinden çok daha fazla canını yakmış olan reddedilmeyi kovmanın bir yolunu bulmak istedi.

"Gel," diye mırıldandı, onu nazikçe yanına çekerek.

Adam caddeden gelip geçen araçlar arasında bir fayton ararken sessiz kalarak onu takip etti. Çok geçmeden onu bir arabaya bindirdi ve tek kelime etmeden karşıındaki koltuğa oturdu. Evine kadar olan yolculuğu tam bir sessizlik içinde yaptılar, Hugh'dan dalga dalga yayılan gerginlik etraflarındaki havayı boğuyordu. Evelyn ellerini kucağında birbirine kenetledi ve söyleyecek doğru kelimeleri bulmak için zihnini yokladı. Yine de aklına gelen hiçbir şey yeterli değildi. Ona ne diyecekti -ailen seni istenmeyen bir köpek gibi aralarından attığı için çok üzgünüm? Ona yanlış bir şey yapmadığına dair güvence vermek bile şu anda pek doğru gelmiyordu. Bu yüzden, eve vardıklarında adamın bu karşılaşmayı atlatmış olacağını umarak sessizliğe teslim oldu.

Ancak kapının önünde durduklarında daha iyi görünmüyordu, sokak lambaları üzerlerine sarı bir parıltı saçıyordu. Evelyn onun yüzünü aradı, ancak şimdi ona bakmıyordu bile, gecenin içine bakarken akli uzaklarda bir yerde görünüyordu, kıpırdamadan.

Boğazını temizleyerek ona bir adım daha yaklaştı ve ellerini sıktı. "Will... benimle içeri gelir misin?"

Sonunda ona baktı, yanağını okşarken yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Bağışla beni Evie, ama korkarım bu gece pek iyi bir arkadaş olamayacağım. Bu senin hatan değil."

Hayır, ama içindeki batma hissine engel olamıyordu. Anlaşmalarının ona burada tüm gücü verdiğini, tek yapması gerekenin ne istediğini açıkça belirtmek ve ona içeride eşlik etmesi için ısrar etmek olduğunu fark etti. Ve şu anda ne kadar sefil hissediyor olursa olsun, Evelyn onun buna uyacağını biliyordu. Ona tam olarak neden kendisiyle yukarı gelmesini istediğini söylerse bunu yapacaktı.

Ama sonra, ona bir fahişe gibi davranmak istemedi, onu emrinde tutmak için ne kadar para ödüyor olursa olsun. Adam onun için bekâretinden kurtulmanın bir yolundan daha fazlasını ifade etmeye başlamıştı. Ondan şehvetin ötesinde bir şekilde hoşlanıyordu ve ona şimdiye kadar fark ettiğinden çok daha fazla değer veriyordu. Onun da kendisiyle birlikte olmak *istemesini istiyordu* ve eğer şu anda havasında değilse, bunu ondan talep etmeyi kendine yediremiyordu.

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "İyi geceler, Hugh."

Yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etmek için parmak uçlarında durdu, sonra Joseph ön kapıyı açarken içeri girmek için döndü.

"İyi geceler, Evie," diye cevap verdi, kapı arkasından kapanmadan hemen önce

Onu.

"AH, HUGH, İŞTE BURADASIN!"

Hugh ayaklarının altındaki fayanslara bakınca Bay Crosby'yi ve yanında yürüyen adamı neredeyse ezdiğini fark etti. Bütün sabah huzursuzdu, Yunan heykelleri çalışmasını zar zor tamamlayabilmişti. Diğer öğrenciler heykelleri her açıdan özenle incelerken

ve mermer formları eskiz defterlerine aktarmaya başladıklarında, Hugh'un zihni bu göreve uygun değildi. Bu konuda zayıf bir girişimde bulunmuş, sayfalarını Lichas'la g re en Herkül, boynuzlarından bir geyik tutan Artemis ve isteksiz Proserpina'yı baştan çıkararak Pluto'nun yarım kalmış resimleriyle doldurmu tu. Hafifliği ve hareketi yansıtan hareketsiz heykeller üzerinde çalışmak her zaman Hugh'un en sevdiği derslerden biri olmuştu ama d n gecekli olaylardan sonra bir türlü ilham ya da yaratıcılık kıvılcımı hissedemiyordu.

"Bay Crosby," diye mırıldandı, yanında asılı duran çantayı tutu unu ayarlarken. "Bu sabah sizi gördüğüme sevindim."

Akıl hocası kaşlarını kırıştırdı, sanki onda bir terslik olduğunu fark etmiş gibiydi. Ama bundan hiç bahsetmedi, onun yerine arkadaşına işaret etti.

"Eğer vaktiniz varsa, sizi tanıştırmak istediğim biri var. Bu Bay Noel Russell."

Hugh'nun merakı, bir kolunun altında tuttuğu  apkasıyla, simsiyah giysiler içindeki kasvetli adama bakınca daha da arttı. Koyu renk saçları  akaklarından ağarmaya ba lamı tı ve bir çift yuvarlak gözlük keskin, belirgin bir burun üzerinde dengede duruyordu, bir çift soğuk mavi göz cam merceklerin arkasından onu değerlendiriyordu.

"Mimar mı?" diye sordu, diğer adamın uzattığı eli tutarak. "Sizinle tanışmak bir onur, Bay Russell."

Son on yılda İngiltere'nin en önde gelen mimarlarından biri olarak adından söz ettiren adam, soyluların en görkemli kır evlerinin birçoğunu yenilemenin yanı sıra çeşitli kamu i lerini de  stlenmi ti. Adam aynı zamanda Akademi'nin mimarlık okulunda da ders veriyordu, ancak Hugh'un çalışmaları onu bu adamla hiçbir zaman bir araya getirmemi ti.

"Bu  eref bana ait Bay Radcliffe. Crosby bir süredir en sevdiği öğrencisinden övgüyle söz ediyordu, ben de sizinle tanışmanın tam zamanı olduğunu düşündüm."

Crosby gülümseyerek bir eliyle Hugh'un omzuna vurdu. "Sözlerime kulak ver Russell, bu genç adam on yıl ya da daha kısa bir süre içinde Londra'nın en başarılı portrecisi olarak anılacak."

Crosby'nin övgüsü karşısında Hugh'nun yüzü kızardı ama diğer adamın sözleri umutlarını artırdı. Seçimlerinin kendi ailesinin bir parçası olmaktan fiilen men edilmesine yol açtığı bir kez daha hatırlatıldıktan sonra, mevcut rotasını sürdürmek için bir nedene ihtiyacı vardı.

Crosby, "Ona çalışmanı göster," diye fısıldayarak onu biraz dürttü.

Hugh çantasını karıştırarak içindeki birkaç eskiz defterinden birini çıkardı; içinde bugünün çalışması olan defteri almamaya özen gösteriyordu. İhtiyacı olan son şey Russell'ın ders sırasında dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu görmesiydi. Çizimler onun yapabileceklerinin yarısı kadar bile iyi değildi.

Crosby, Russell'ın omzunun üzerinden bakarak mimarın sayfaları çevirmesini izledi. Kitap, peyzaj çizimlerinden sınıfta çalıştığı çeşitli canlı nesneler üzerine yaptığı çalışmalara kadar en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu. Bir kaide üzerinde tanrıça tarzında oturan çıplak bir kadının özellikle iyi bir taslağı ve Evelyn'in yarım düzine taslağı vardı - yatakta uzanmış bir taslak, elinde bir buket gül tutan bir taslak, bir pencere kenarında oturmuş kitap okuyan bir taslak, ayna, çiçek, tüy kalem gibi çeşitli nesneleri tutan üç eli. İlki hariç hepsini hafızasından çizmiş, tek başına oturup onu düşünürken görünüşünün her ayrıntısını gözünde canlandırmanın kolay olduğunu fark etmişti. Birlikte bu kadar kısa bir süre geçirdikten sonra yüzünü ve şeklini bu kadar mükemmel çizebilmesi neredeyse utanç vericiydi ama işte. Kız onun önündeyken, her özelliğini incelemekten kendini alamıyor, onları sanatta icra etmek için hiç olmadığı kadar mükemmel buluyordu.

"Bunlar oldukça sıra dışı," diye mırıldandı Russell, Berkeley meydanındaki bahçeden bir sıra şehir evinin görüntüsünü tasvir eden bir eskiz üzerinde duraklayarak, binalar ön planda yükselen ağaçlarla mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş,

Orada burada yürüyen yayalarla dolu patikalar. "Manzaralarınızda da görüldüğü gibi geometri ve ölçek konusunda açık bir yeteneğiniz var. Söyley misiniz, hiç mimarlık eğitimi almayı düşündünüz mü? En azından fiziksel olarak olmasa da spekülatif olarak."

Hugh, Russell'ın açık bir ilgiyle incelediği taslağa baktı. "Öyle olduğunu söyleyemem. Manzara ya da bina çizdiğimde ya da boyadığımda, bu sadece o anda bana hitap eden bir konu olduğu içindir. Ama Crosby'nin de dediği gibi, benim asıl ilgi alanım portreler."

Russell başıyla onayladı. "Evet, portreciliğin sizin gücünüz olduğunu görebiliyorum, ancak çok yönlü bir sanatçı tüm becerilerini kullanabileceği yolları düşünmelidir ve sizde mimari anlamda kullanılmamış bir potansiyel görebiliyorum. Basitçe söylemek gerekirse, Bay Radcliffe, ben de bir tür sanatçıyım... bir müşterinin evi için vizyonunu alan ve onu gerçeğe dönüştüren biriyim. Ancak, bunu yapmadan önce, boyut ve şekli göstermek için yapılacak işin perspektif çizimini üretmek zorundayım. Bunu yıllardır büyük bir başarıyla yapıyorum. Ancak son zamanlarda müşterilerin perspektif yükselttiler -evin üzerine inşa edileceği arazinin çevresiyle ilişkili olarak üç boyutlu bir şekil yanılması sunan resimler- talep etmeleri oldukça yaygınlaştı. Kısacası, artık kendimi müşterilere perspektif çiziminde zaten gösterilenlerin tam renkli resimlerini, ancak çimler ve bahçelerle ilgili planları da ekleyerek sunmakla karşı karşıya buluyorum. Bu teknik, müşterinin sadece evinin neye benzeyeceğini hayal etmesine değil, aynı zamanda ben daha tek bir tuğla bile koymadan bitmiş ürünü gerçekten görmesine olanak tanıyor."

"Dediğin gibi, sen de bir sanatçısın," diye yanıtladı Hugh. "Sanırım Böyle bir görev sizin için çok zor olmayacaktır."

"Tam tersine," dedi Russell gülerek. "İşimin doğası gereği becerilerim daha çok teknik nitelikte ve yağlıboya ve suluboyada en iyi ihtimalle yeterli olduğumu düşünüyorum. Bu nedenle Crosby'den ve diğer eğitmenlerden beni en iyi öğrencileriyle tanıştırmalarını istedim."

benim beklentilerimi alıp tuvale yerleştirebilir. Bunun için doğru bilgi temeline zaten sahipsiniz. Çalışmalarınızdan görebildiğim kadarıyla, ölçümler ve ölçek konusunda biraz ek eğitime ihtiyacınız var ve böyle bir çaba için mükemmel olursunuz. Şunu da eklemeliyim ki, alacağınız ücret bu çabanıza fazlasıyla degecek ve sizi yeni yetişen diğer sanatçılardan ayırmaya yardımcı olacaktır. Bu perspektif resimlerinin çoğu, onları sipariş edenlerin evlerini süslüyor. Bir gün onları resmetmeniz için sizi görevlendirecek insanların dikkatini çekmenin daha iyi bir yolu olabilir mi?"

Russell elini göğüs cebine attı ve kare şeklinde bir ticari kart çıkardı ve Hugh'a uzattı. Kalın kâğıt üzerine, mimarın Palladyan ve Neoklasik tarzdaki geçmiş eserlerinin bir koleksiyonu basılmıştı. Tasvirlerin ortasında "*Russell and Co, Builders & Architects, Leicester Sq., London*" yazıyordu.

Hugh kartı büyük bir hayranlıkla inceledi, sunduğu kullanılmamış potansiyel ona daha önce hiç olmadığı bir şekilde geldi. Hâlâ Yaz Sergisi'nin kendisine birkaç kapı açacağına güveniyordu ama Bay Russell'ın teklifinin de haklı yanları vardı. Adını duyurmak için alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

"Belki biraz düşünürsünüz, sonra da bu girişim ilginizi çekerse beni ararsınız."

Kartı eskiz defterine koyarken, "Koyarım," dedi ve sonra ikisini de çantasına geri koydu. "Teşekkür ederim, Bay Russell."

Adam şapkasını taktı ve hem onun hem de Crosby'nin elini sıkmadan önce şapkasını ona doğru eğdi. "Benim için bir zevkti Bay Radcliffe. Crosby, yarın sabah görüşürüz."

Mimar, avluya açılan kapılardan birini iterek yanlarından ayrıldı. Crosby ona döndü, yüzüne endişeli bir ifade yerleşmişti.

"Bugün kendinde değilsin. Her şey yolunda mı?"

Hugh, öğleden sonraki dersine gitmekte olan Crosby'nin yanına giderken içini çekti. "Her şey yolunda. Ben sadece... Dün gece tiyatrodan Marcus'la karşılaştım. O kadar uzun zaman oldu ki, dışlanmanın ve görmezden gelinmenin nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Crosby ona sempatik bir bakış attıktan sonra Hugh'ya kendisini boş sınıfa kadar takip etmesini işaret etti. "Ah... Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Ancak, uğraşları yüzünden dışlanan ilk öğrencim sen değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın."

Bir masanın kenarına tüneyen Hugh, el çantasını masanın üzerine koydu. "Bunu kabullenmeye başladığımı sanmıştım. Kendime artık umursamadığımı, beni kabul etmelerine ihtiyacım olmadığını söyledim."

Crosby odanın ortasında bir sahne düzenlemeye başladı - beyaz ipekle örtülü bir kaideyi çevreleyen sütunlar. "İnsanlığın varoluşsal krizi... bir yere ait olma ihtiyacı. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, kendimizi bundan asla kurtaramayız."

Hugh kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ait olduğum yeri buldum," dedi. "Burada, senin gibi diğer sanatçıların arasında."

Eğitmen ipeğini yeniden düzenlerken durakladı ve gri kaşlarından birini Hugh'ya doğru kaldırdı. "Bu doğru olsa da, daha fazlasını istemekte yanlış bir şey yok. Bu duvarların dışında çok yalnız yaratıklar haline geliyoruz. Bazılarımız için -yani benim için- bu yalnızlık bir nimettir. Sanatımız bağlılıklara yer bırakmıyor. Diğerleri içinse bağlılıklar bir gerekliliktir; dünyaya bakışımızı geliştirirler ve böylece sanatımızı icra etme şeklimizi etkilerler. Hugh, önemli olan bunlardan hangisinin sizin için geçerli olduğuna karar vermek ve buna göre hareket etmektir. Belki de ailenizle aranızı asla düzeltemeyeceksiniz ama... son zamanlarda çalışmalarınızda özel bir eğilim fark ettim. O kim?"

Hugh kaskatı kesildi ve bakışları çantasına kaydı. İçinde çeşitli çizimlerle dolu eskiz defterleri vardı ve bunların çoğu son sanatsal çalışmalarını tasvir ediyordu

takıntı. Crosby duraksadığında kıkırdadı, sonra bir inilti ve eklemlerinden çıkan gıcırtılı bir sesle doğruldu.

"Bunu çıraklarına yaptırmalısın," diye çıkıştı Hugh, diğ er adamın nasıl yüzünü buruşturduğunu ve bir elini rahatsız olan sırtına bastırdığını fark ederek.

Crosby onu elinin tersiyle itti. "Yeteneklerini böyle saçmalıklarla harcamak için onları çok meşgul ediyorum. Ben yaşlıyım, sakat değilim. Şimdi, soruyu cevaplamadınız. Kadın kim?"

Hugh cevap vermekte acele etmedi, sözlerine büyük özen gösterdi. Crosby onun gizli mesleğı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Hugh, resim yapmadığı zamanlarda neler yaptığını akıl hocasının öğrenmesinden duyacağı utancı asla yaşayabileceğini sanmıyordu.

"Adı Evelyn," diye cevap verdi. "Ona kur yapıyordum sanırım."

Crosby el çantasına doğru başını salladı. "Ona kur yapmaktan fazlasını yaptığınızı söyleyebilirim; onu ilham periniz haline getirmişsiniz."

Hugh kaşlarını çattı ve hiç bu şekilde düşünmediğini fark etti. Crosby haklıydı elbette. Evelyn son dönemdeki tüm çalışmalarına -çizimlerine, sınıftaki uygulamalarına, hatta *Erdem ve Ahlaksızlık*'a- ilham kaynağı olmuştu. Onunla birlikte olmadığı zamanlarda onu düşünüyor, yüzünün çizgilerini ve düzlemlerini, gözlerinin derinliğini ve sıcaklığını düşünüyordu.

"Bana ilham verdi, evet," diye itiraf etti. "Tanışıklığımız henüz yeni ama..."

Onu istiyorum... Beni gülümsetiyor... Yakınımda olmadığında onu özliyorum.

Bu düşünceler, bırakın yüksek sesle konuşmayı, düşünmek için bile çok tehlikeliydi. Onu bu şekilde düşünmemesi gerekiyordu, hele ki onun sadece son bakıcısı olması gerekirken. Onun parasına ihtiyacı vardı ve onun arkadaşlığından hoşlanıyordu, hepsi bu. Ayrıca, onun da kendisine, kendisinin ona aşık olduğu kadar aşık olduğunu düşünmesi aptallık olurdu. Onu yatağını ısıtması için tutmuştu, başka bir şey için değil. Eğer onun arkadaşlığından da hoşlanıyorsa... bu da parasını ödediğı başka bir şeydi, değil mi?

"Kur yapmamızın ne kadar süreceğini bilmiyorum," diye ekledi Hugh. "Belki de en iyisi onun benim ilham perim olduğu fikrine alışmamaktır."

"Oğlum, sana yurtdışında geçirdiğim eğitim döneminden hiç söz etmiş miydin?" "Elbette," diye yanıtladı Hugh. "Bana okuduğun harabeleri anlatmıştın,

Çizim yapmanıza izin verilen heykeller, yanında çıraklık yaptığınız sanatçılar..." "Ah, ama size *Sinyora Alessandra Bianchi*'den bahsetmiş miydin?"

Crosby, Hugh'nun şaşkın ifadesine güldü. Adamın bir kadından bahsettiğini hiç duymamıştı, Crosby'nin yalnız bir sanatçı olduğunu düşünüyordu.

"Bizim ilişkimiz *öyle* değildi," diye ısrar etti yaşlı adam. "Gerçi ben de gençliğimde kendi payıma düşen ilişkilere girdim. Hayır, Alessandra basitçe... mükemmeldi. Yüce. Erkeklerle şehvet, aşk, keder, neşe ilham eden türden bir yüz ve biçim... hepsi ağzının kıvrımına ya da kaşının ayarına bağlı. Onu bir konu olarak kullanarak, Venüs, Afrodite ve Diana olarak resmederek, büstlerini yontarak, çeşitli *deşabillé* hallerinde çizerek aylar geçirdim. Bu elbette onlarca yıl önceydi ve şimdi bile onunla yarattıklarımın bana en büyük çalışmalarımın bazıları olarak ilham verdiğini düşünüyorum."

Hugh, "Çok iyi bir kadın olmalı," dedi.

"Öyleydi," diye kabul etti Crosby. "Birlikteliğimiz İtalya'dan ayrılma zamanım geldiğinde sona erdi, ancak onun ilham perim olarak hizmet etmesiyle kendim ve sanatım hakkında çok şey öğrendim. Başkaları da gelip geçti ve her biri bende iz bıraktı. Sana eşsiz bir fırsat verildi, Hugh. Bir şeyin ne kadar süreceğine dair endişenin seni geride tutmasına izin verme. Eğer kitabındaki eskizler bir gösterge ise, çok heyecan verici bir şeyin eşiğindesin ve bu şey Sergideki yerini kazanmak ile bir yıl daha oturmak zorunda kalmak arasındaki farkı yaratabilir."

O anda Crosby'nin öğleden sonraki öğrencileri içeri doluşmaya başladı, sesleri yüksek tavanda yankılanıyordu, heyecanları hissediliyordu. Bugün canlı bir konu üzerinde eskiz yapma fırsatı bulacaklardı, bu yüzden bu kadar özenle hazırlanmıştı.

Crosby öğrencilerini selamlamaya başlamadan önce, "Söylediklerimi bir düşünün," dedi.

"Olur, teşekkür ederim."

Hugh çantasını topladı ve içeri doluşan öğrencilerin arasından geçerek koridora çıktığında hızını artırdı. Saat henüz erkendi ve akşama kadar Evelyn'in evine gitmesi gerekmiyordu. Ancak, Marcus'la karşılaşmasından sonraki davranışları için özür dilemek için başka bir neden olmasa bile, şimdi ona gitme ihtiyacı hissetti. Kişisel sorunları daha önce hiçbir zaman bir fahişe olarak hayatına yansımamıştı ve şimdi bunun olmasına izin veremezdi. O gece onu terk etmenin o an için en iyisi olacağını düşünmüş olsa da, şimdi bunun bir hata olduğunu görüyordu. Onun emrinde ve çağrısında olması gerekiyordu, bu da onun ne istediğinin her zaman herhangi bir gecede içinde olabileceği ruh halinden öncelikli olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bekleyemezdi. Şimdi ona gitmeli ve özür dilemeli, işleri yoluna koymalıydı. Ayrıca onu tekrar görme, ona yakın olma ihtiyacı da inkâr edilemezdi. Bir yanı kendisine böyle duygular yaşama lüksü tanımaması gerektiğini biliyordu ama bir yanı da Crosby'nin sözlerine tutunmuş ve onlara sarılmıştı. Belki de ne olacağı ya da ne olacağı konusunda endişelenmeye gerek yoktu. Şimdilik her şeyin bu şekilde olmasından memnundu. Ne kadar uzun sürerse sürsün tadını çıkarmak onun için en iyisiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

"Geçtiğimiz günlerde Berkeley Meydanı'ndaki Gunter's'i ziyaret etme ve Londra'yı kasıp kavuran en yeni lezzeti tatma fırsatım oldu. İnsan parmesanın uygun bir buz aroması olduğunu düşünmez ama sizi temin ederim ki çok hoş bir tadı vardı. Tabii ki, oradayken, erkek eskortları eşliğinde buzlarının tadını çıkaran birkaç sosyete kızı fark ettim.

İşte bu çiftlerden hangilerinin sezon sonunda kendilerini evlenmiş bulacaklarına dair tahminlerim..."

-The London Gossip, 19 Mart 1819

"E Her şey yoluna girecek, sevgili Regina," diye homurdandı Sör Antonius, sözcükleri güçlkle aldığı nefesler arasında çıkıyordu.

Hırpalanmış şövalye bozkırın sert toprağına uzanmış, başını kadının kucağına yaslamıştı. Yağmur nihayet dinmiş, kara bulutlar her geçen dakika biraz daha çekilerek güneş ışığının içeri girmesine izin vermişti. Birkaç metre ötede, Baron Redgrave karnından aldığı yara yüzünden ölmüş, kendi kanından oluşan bir havuzun içinde yüziyordu. Ama Regina, şövalyesi, tek gerçek aşkı kollarında hırpalanmış ve kırılmış bir halde yatarken onu bir kez daha düşünemezdi.

Onu kurtarmak için fırtınanın içinden at sürerek gelen adam yaralanmıştı. Sonuyla karşılaşmadan önce, baron bir hançeri

Sör Antony'nin kolunu kırdı. Regina, şövalyesinin yüzüne dökülen altın sarısı saçlarını okşarken gözyaşları yüzünden sıcak damlalar halinde akıyordu.

"Ah, Duncan, zavallı aşkım," diye ağladı. "Her şey düzelmeyecek. İncindin ve hepsi benim hatam. Kendimi asla affetmeyeceğim!"

Sör Antony yaralanmamış kolunu kaldırdı ve kanlı eliyle onun yüzünü kavradı. "Redgrave'in kötülüğü için kendini suçlamamalısın. Bu sadece bir yara, zamanla iyileşecek bir yara. Senin bana sağ salim dönmen için çekeceğim acıdan çok daha azı. Senin için binlerce yaraya katlanır ve bir o kadar da ölürdüm, aşkım... hepsi senin için."

Evelyn itilerek açılan kapının gıcirtısını duydu ama başını işine eğmeye devam etti. Artık hikâyesinin sonuna gelmişti ve Sör Antony ile Regina'nın buluşmasından geriye kalanları bugün bitirmeye kararlıydı. Hiçbir şey onu bundan alıkoyamazdı. Eğer Joseph'in iletmesi gereken bir mesaj varsa ya da bir ziyaretçiyi haber vermeye geldiyse, o bitirene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Ağır ayak sesleri haliya çarptı, ama Evelyn yazmaya devam etti, tüy kalemmini sayfanın üzerinde çılgınca çizdi. Çok yakındı, çok çok yakındı.

Karanfil ve sandal ağacıyla karışmış çiçek kokusu, bir el omzuna düşmeden hemen önce burun deliklerine doldu.

"Yüzünüze böyle kararlı bir odaklanma ifadesi yerleştirmek için ne yazıyorsunuz?"

Sabah odasının sessizliğini bozan Hugh'un sesiyle irkildi ve başını kaldırdığında Hugh'u karşısında buldu; yüzünde neşeli bir gülümseme vardı ve bir elinde bir buket tutuyordu.

"Hugh!" diye haykırdı, ayağa fırladı ve onunla yüzleşmek için döndü.

Adamın el yazmasını görmesini engellemek için vücudunu eğerek titrek bir gülümsemeye zorladı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Utangaç bir sırtışıla çiçekleri ona uzattı. "Akşam yemeğine kadar vaktim olmadığını biliyorum ama bekleyemedim. Sizi görmek istedim. İlk geldiğimde uşağınız kapıyı çaldı ama burada olduğunuzdan emin olmasına rağmen cevap alamadı. Size sürpriz yapmama izin vermesi için onu ikna ettim. Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Yüksükotu, çiğdem ve harebelllerden oluşan aranjmanı kabul etti, masaya yaslandı ve ne yaptığını öğrenmek için tekrar denememesi için dua etti.

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Sizi gördüğüme sevindim. Akademi'den yeni mi geldiniz?"

"Gördüm ve ben de sizi gördüğüme sevindim."

Buket masanın üzerine düştü, o an için unutuldu, onu kollarına aldı, yavaş, yakıcı bir öpücükle ağzını alırken onu masaya bastırdı. Evelyn onun kollarında gevşedi, başını eğdi ve öpücüğün içine daldı. Dün geceki olaylarla ilgili endişeleri ve hayal kırıklığı ortadan kalktı ve kendine onun yakınlığının tadını çıkarmasına izin verdi. O şimdi buradaydı ve önemli olan da buydu. Ayrıca daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu ki bunu cesaret verici bir işaret olarak kabul etti.

Öpüşmeyi keserek bir eliyle uzanıp onun yanağını okşadı. "Peki sen bu sabah neler yaptın?"

"Ah," diye mırıldandı, bir eliyle sayfaları itmek için geriye uzandı. "Sadece birkaç mektup yazıyorum."

Hugh bir kaşını kaldırdı ve sırttı. "Oldukça sadık bir muhabir olmalısın. Orada en az yüz mektup olmalı."

Boğazından tiz, gergin bir kahkaha koptu ve yanakları kızardı. "Evet, şey... insanın arkadaşlarından ve tanıdıklarından haberdar olması oldukça önemli, öyle değil mi?"

"Tabii ki. Bunlardan herhangi birinin *erkek* tanıdıklara gönderilip gönderilmediğini merak ederek kıskançlık duymama izin vermeli miyim?"

Adam onunla alay ediyordu ama günlerini nasıl geçirdiğini öğrenmeye bu kadar yakinken gülmekte zorlanıyordu. Onu tamamen gülünç, kendini kalem oynatacak kadar iyi sanmaya cüret eden yeteneksiz biri olarak mı görecekti? Tanrım, bunlardan herhangi birini gerçekten okuması onu çok utandırırđı.

Bir kaşını kaldırdı. "O kadar çok sayfa var ki... İnsan burada bir kitap yazdığını sanacak."

Adamın ağzını büken ve gözlerini parlatan kendini beğenmiş ifadeyle birlikte sözlerini de içine çekerken keskin bir nefes aldı. O *biliyordu!*

"Patience sana söyledi, değil mi?" diye homurdandı, arkasını döndü ve sayfalarını düzgün bir yığın haline getirebilmek için adamın elinden kurtuldu. "O kadını öldüreceğim."

Bir kıkırdamayla ona arkadan sarıldı. "Yapma. Seni rahatsız edersem neden beni bir kağıt ağırlığıyla yaralayabileceğini anlayabilmem için söyledi. Son çalışmanı bitirmeye çok yaklaştığından bahsetti, bu yüzden sanırım tebrikler sırayla."

Evelyn omzunun üstünden ona baktı, onu böylesine yoğun bir şekilde delen gözlerde ne bir eğlence ne de alay izi buldu. Sanki onun işiyle ve... ve başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. *Deli Baron'u* bitirdiğı için onunla *gurur* duyuyordu.

"Teşekkür ederim, ben... Ben aylardır bunun üzerinde çalışıyorum."

"O halde bitirdiğiniz için kendinizden çok memnun olmalısınız."

Yüzünü adama döndü, duyduklarına inanamadı ama sonra bunun beklemesi gereken şey olduğunu fark etti. Sarhoş bir sersemlikle kendini ona attığında ve yanlışlıkla yataktan yuvarlandığında adam ona gülmemişti. Elbette şimdi de onunla alay etmeyecekti.

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Boş zamanlarımda Gotik romanlar yazmamın saçma olduğunu düşünmüyor musun?"

Elini tutarak onu bir kanepeye götürdü ve yanına oturttu. "İlk resmimi henüz on yaşımdayken bitirdim.

Onunla çok gurur duyuyordum. Anneme bana bir boya kutusu alması için yalvarmıştım, babamın buna asla razı olmayacağını biliyordum. Beni çizim yaparken görmekten hiç mutlu olmazdı ve sık sık çabalarımın alay ederdi. Bir gün ailem Londra gezisinden döndü ve annem bana bir hediye verdi... bir suluboya boya kutusu ve bir fırça koleksiyonu. Ayrıca tuvaler ve bir şövale de vardı, resim yapmayı denemek için ihtiyacım olan her şey vardı. Babam pek memnun olmamıştı ama annem ısrar etmişti, bu yüzden o günkü çalışmalarımı bitirdikten sonra pratik yapmama izin verildi. Birkaç manzara resmine başlamıştım ama hiçbirini bitirememiştim, yaptıklarımın hiçbir zaman tatmin olmamıştım, ta ki bir gün nihayet bir tanesini tamamlayana kadar. Kır evimizin bahçesinde saatlerce oturmuş, manzarayı resmetmeye çalışmış, tam olarak doğru yapmak istemişim."

Evelyn gülümsemekten kendini alamadı. Bu kadar genç yaşta suluboya ile bu kadar özenle çalıştığı için çok sevimli olmalıydı.

"Anneme göstermek için sabırsızlanıyordum," diye devam etti. "Hemen eve girdim ve onu ve kız kardeşimi dışarı sürükleyerek onlara gösterdim. Boyalar henüz kurumamıştı bile ama birine, herhangi birine yaptıklarımı göstereceğim için çok heyecanlıyım. Annem bana gelecek vaat ettiğimi söyledi ve kız kardeşim de suluboyada hiç olmadığı kadar başarılı olduğum için beni kıskandı. Ama babam..."

Çenesi sertleşti, elleri kucağında beyaz parmak boğumlarını kavrayacak şekilde kenetlendi.

"Bir geziden yeni gelmişti ve eve girerken bize rastladı. Resmime şöyle bir baktı ve bana güldü. Yapabildiğimin en iyisi bu iğrenç şeyse vaktimi boşa harcadığımı, suluboyayı kadınlara bırakıp daha ağırbaşlı bir hobiyle ilgilenmem gerektiğini söyledi."

Evelyn kendi öfkesinin yükseldiğini hissetti ve Kont'a ağzının payını vermeyi çok istediğini düşündü. "Hugh, ben çok-"

"Yapma," diye araya girdi, ellerinden birini onunkinin üzerine koymak için uzandı. "Sana bu hikâyeyi sempatini kazanmak için anlatmadım. Sadece neden kendi sanatını gülünç bulacağımın korkmana gerek olmadığını anlamanı istedim. Yeterince iyi olmadığın ya da çabalarından dolayı birilerinin sana gülebileceği hissini çok iyi anlıyorum. Patience, bundan önce beş roman yazdığınızı söylüyor ve bu övgüye değer. Kitap yazmaktan bahseden ama tek bir kelimeyi bile kağıda dökecek cesareti bulamayan insanlar tanıyorum. Yani hepsinden daha fazlasını başardınız ve kendinizle gurur duymalısınız. Ben kesinlikle sizinle gurur duyuyorum."

Ağzının kenarlarını çekiştiren gülümsemeyle savaşımaya çalıştı ama bunu imkânsız buldu. Her kelimesinde samimiyetten başka bir şey bulamadığı övgüsünü içine çekerken geniş bir sırıtiş yüzünü kapladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve elini çevirerek parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Şimdi, ne zaman okuyabilirim?"

İçinde derin bir endişe kuyusu açılırken gülümsemesi biraz küçüldü. Patience'tan başka hiç kimsenin eserlerini okumasına izin verecek kadar cesur olmamıştı ve Hugh'ya izin verme düşüncesi, böyle bir karar vermek zorunda kalmamak için kaçıp saklanmak, içine kapanmak istemesine neden oldu.

"Ben... Bilmiyorum..."

Onun elini sıktı. "Sorduğumu unut. Eğer hazır değilsen, seni zorlamayacağım."

Fikir artık zihninde kök salmış olsa da rahatlamıştı. Bunu okumasına izin vermek gerçekten o kadar kötü olur muydu? O sadece bir kişiydi ve zaten dünyanın bilmesini asla istemediği bir sırrın içindeydi.

"Teşekkür ederim," demekle yetindi ve konuyu kendi zamanında daha fazla düşünmeye karar verdi.

"Kalmak zorunda değilim," dedi, kanepede biraz kamburlaşarak. "Senin romanını bitirmen, benim de resim üzerinde çalışmam gerekiyor. Geri gelebilirim"

sonra-"

"Hayır," diye bağırdı, koltukta ona yaklaşarak. "Neredeyse bitirdim ve bitirir bitirmez yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum. Eğer beklemenin bir sakıncası yoksa, bana eşlik etmeni çok isterim."

Şimdi o buradayken, onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyordu. Belki de yürüyüşten döndüklerinde dün gece istediği şeye nihayet kavuşacaktı.

"Elbette kalacağım. Beklerken çizim yapabilirim. Acele etmeyin."

Adam çantasını alıp eskiz defterlerinden birini çıkarırken masasına döndü. Joseph'i çağırıp buketi bir vazoya koymasını istedikten sonra sandalyesine çöktü ve tüy kalemını eline aldı. *Deli Baron*'u bitirmek için bir saat daha çalıştı, arada bir durup kafasını kaldırdığında Hugh'un harıl harıl çalıştığını ve zaman zaman ona baktığını gördü. Çalışırken onun odadaki varlığına aldırmadığını fark edince dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Aslında bundan oldukça hoşlanıyordu.

"BUZUN NASIL?" HUGH OTURMAKTA OLAN EVELYN'E BAKARAK SORDU
faytonunun koltuğuna tünemişti.

Yürümek yerine arabayla gezmek onun fikriydi, hava açık araçtan keyif alabilecekleri kadar güzeldi. Arabayı getirtmişti ve araba tam zamanında, Evelyn'in romanının son cümlesini noktaladığı sırada Evelyn'in evinin önüne gelmişti. Hugh onu Berkeley Meydanı'na götürmüş, burada akçaağaçların altında, yolu tıkayan diğer araçların yanında bir yer bulmayı başarmışlardı. Şimdi oturmuş, dondurmalarını yudumlarırken meydana gelip geçen insanları izliyorlardı. Eldivenli parmaklarının arasında tuttuğu küçük kaşıkla ısırıklar arasında, "Harika," diye mırıldandı. "Mürver çiçeğini daha önce hiç denemedim... çok daha iyi beklediğimden daha fazla."

Hugh kendi badem aromalı buzundan bir ısırık alırken onu izledi ama tadına bile bakmadı. Gevşek bir kıvrımın dudaklarını bastırmak istediği boynunun kenarını öpüşü, ağzının kaşığının üzerine kapanışı onu çok meşgul ediyordu. Onu öpmek, mürver çiçeği buzunun tadını dudaklarında hissetmek istiyordu. Elbette böyle bir şey tamamen uygunsuz olurdu ve biri onları fark ederse ilişkilerinin doğasını açığa çıkarırdı - Gunter's gibi popüler bir mekânda bu büyük bir olasılıktı. Bununla birlikte, birlikte yalnız görülmelerinin tamamen kabul edilebilir olduğu birkaç yerden biriydi ve eğilip saklanmaları gerekiyormuş gibi hissetmeden ona eşlik etmek istiyordu.

İlişkilerinin tamamen cinsel ve gizli nitelikte olması gerektiği düşünüldüğünde saçma bir fikirdi. Yine de bunu bir öğleden sonrası için bir kenara itip kur yapma fantezisine dalma fikri hoşuna gitmişti. Bu tam da yapmaması gerektiğini bildiği türden bir şeydi ama kendine engel olamıyordu. Evelyn'le konuşmak çok hoştu, çok zeki ve espriliydi. Gizlice Gotik romanlar yazdığı gerçeğini sevecen buluyordu, kişiliğinin yeni bir yönü hakkında bir şey bildiği için ayrıcalıklı hissediyordu. Birlikte geçirdikleri kısa süre boyunca, çok az insanın onu bütün bir insan olarak tanıdığını görmüştü. Utangaçlığı yüzünden pek çok insanın onu gerçekten tanımasına asla izin vermemişken nasıl tanıyabilirlerdi ki?

"Sana bir özür borçluyum," diye geveledi, sohbet etmek ve düşüncelerini tehlikeli yörüngesinden uzaklaştırmak için çaresizce.

Bardağından başını kaldırıp baktı, şapkasının kenarı çatık kaşlarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı. "Ne için?"

Kaşığının boş bardağının derinliklerine bırakarak iç çekti. "Dün gece için. Tiyatroda Marcus'la karşılaşmayı beklemiyordum ve hazırlıksız yakalandım. Ama bu senin hatan değildi ve gecemizi mahvetmesine izin vermemeliydim."

Başını salladı ve ona teselli edici bir gülümseme sundu. "Mahvolmadı. Tiyatroda gerçekten harika vakit geçirdim ve seninle tanışmaktan

arkadaşlar."

Onun güvence vermesi kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı, çünkü ağlayarak gittiğinde gözlerindeki açık hayal kırıklığını görmüştü. "Bunu duyduğuma sevindim ama yine de üzgünüm. Sen... sen benden içeride sana eşlik etmemi istediğinde, reddetmeye hakkım yoktu. Kişisel sorunlarımı bir kenara bırakıp sana istediğini vermeliydim. Benim yüzümden hayal kırıklığına uğramış olmanı hiç istemezdim."

"Oh," diye fısıldadı, başını eğdi, şapkası yüzünü bir kez daha koruyordu. "Anlıyorum. Şey... Tamamen hayal kırıklığına uğramadım, sadece ummuştum ki... şey, sonunda..."

Bahar sonu havası aniden boğucu bir hal almış, etraflarındaki havayı bunaltıcı bir sıcaklıkla kaplamıştı. Derisinin daha da derinlerine işliyor, kanını emiyor ve tahmin edilebileceği gibi doğrudan sikine doğru yol alıyordu. Aynı anda hem tahrik olmuş hem de kendine kızmıştı. Dün gece o kadar çok istediği şey hemen elinin altındaydı. Kızgın ve sinirli bir şekilde eve gitmek yerine Evelyn'i yatağa götürebilir, kendini onun derinliklerine gömüp ona istediği zevki vererek rahatlayabilirdi.

"Saçmalık," diye mırıldandı başını sallayarak. "Ben bir aptalım."

Bunun üzerine kıkırdadı ve eğilerek omzuyla onu dürttü. "Aptal değilim. Sadece havanda değildin, Hugh. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum."

"Ama öyle değil. Seni memnun etmek benim için-"

Yüksek sesle bunun 'işi' olduğunu söylemeden önce dilini ısırды. Bu ifade doğru olsa bile, Evelyn'le konuşurken yine de fazla gerçekçi geliyordu. O sadece bir iş ya da müşteri değildi; mutlu etmek istediği bir kadındı.

"Sen bir insansın Hugh, bir... fahişe değil." Son kelimeyi boğuk bir şekilde söyledi, yanakları pembe pembe kızarıırken Hugh'un bakışlarından kaçarak kendi işine döndü

Buz. "En azından ben seni bu şekilde düşünmüyorum. Eğer bir şey yapmak istemiyorsanız, bu konuda asla baskı yapmam."

Hâlâ duyulmadıklarından emin olmak için etrafına bir bakış fırlattı; onun bakışlarıyla karşılaştı ve sıırttı. "Şu anda kesinlikle böyle bir rahatsızlığım yok. Aslında, kaldığımız yerden devam etmek için çok... istekli olduğumu fark ettim. Tabii eğer fikrini değıştirmediyse."

"Hayır," dedi, o kadar çabuk ki, aynı teklifi yapmaya hazır olup olmadığını merak etti. "Hayır, fikrimi değıştirmedim."

"Güzel. Buzunuzu bitirin o zaman, evinize dönelim ve-"

"Orada olmaz," diye araya girdi. "Sakıncası yoksa evinize gitmeyi tercih ederim. Günün çok erken saatleri ve çalışanlarım hâlâ ortalıkta ve... ne yaptığımı bilmeleri çok utanç verici olur. Çok saçma, biliyorum ama en azından gece geldiğinizde onları yatağa yollayabilir ve orada yoklarmış gibi davranabilirim."

Gölümsedi ve onu daha da utandıracağından emin olduğu bir kahkahayı içinde tuttu. "Bunun saçma olduğunu düşünmüyorum. Elbette onun yerine benim evime gidebiliriz. Çok az hizmetçim var ve ben çağırmadıkça çoğu yoluma çıkmıyor. Sanırım düşünceli, karamsar sanatçıyla sınırlı bir temas kurdukları için rahatlamışlardır."

Sıırttı, sonra bardağının dibinde eriyerek bir havuza dönüşmeye başlayan buzuna geri döndü. Yine de her damlasını bitirdi, Hugh sabırlı kalmak için elinden geleni yaptı. Bu, geçmişteki bakıcılarıyla yaşadığı bir sorun değildi ama Evelyn farklıydı. Ona duyduğu arzu acil, hatta dayanılmaz bir hal almıştı. Aletin kıpırdanması için ona bakması, kendini yarı direğe yükseltmesi için zihninin dolaşmasına izin vermesi, nabzının atması ve içinde yolunu bulmak için acil ihtiyaçla zonklaması için ona dokunması gerekiyordu. Eğer bunu onurunu koruyarak atlatabilirse bu bir mucize olurdu. Şu anki haliyle, bırakın bunu bir tür meslek olarak yapan birini, bir kadınla hiç yatmamış bir çocuk gibi kendini utandıracaktı gibi hissediyordu.

Bakışlarını ondan ayırarak kendini sıradan şeyler düşünmeye zorladı; Evelyn'i yatak odasına kapattıktan sonra ona yapacaklarını düşünerek onu tahrik etmeyecek herhangi bir şey. Atlar. Eskrim. Annesi. Faytonun birkaç metre ötesindeki çimenlerde zıplayan güvercin. Arabasına adım atmaya çalışan ve giysilerinin altına giydiği belli olan dolgu ve korsenin darlığı nedeniyle zor anlar yaşayan iri yarı lord.

Kız buzunu bitirdiğinde ve Hugh bardaklarını ve kaşıklarını alması için bir garsona el salladığında, kurdeleleri aldı ve çiftini tıkanmış sokağa doğru yönlendirdi. Günün bu saatinde işler yavaş ilerliyordu, meydan Hyde Park'taki gezintilerinin ardından Gunter's'a uğrayan insanlarla dolup taşıyordu. Dişlerini sıktı ve bıçak sırtındaymış gibi sabırla tüm bunlara katlandı. Evelyn kıpırdanıyor ve koltukta kıpırdanıyordu, varacakları yere ulaşmak için en az onun kadar endişeli görünüyordu.

Arabayı sürerken tek kelime etmediler, ama o sessizliği gergin değil, arkadaşça buldu. Aralarındaki havada uğuldayan gerilime rağmen, karşılıklı sabırsızlıklarında birleşmişlerdi. İkisi de başlarına gelecekleri bildiklerinden söze gerek yoktu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet Clarges Sokağı'ndaki konağına vardılar -ki günün bu saatinde ne mutlu ki sessiz ve bomboştu- ve Hugh faytondan atladı ve Evelyn'i indirmek için diğer tarafa geçti. Kapıda onları bir uşak karşıladı ve Hugh onu aracı ve atları mews'e geri götürmekle görevlendirdi. Uşak meşgul olduğu için küçük giriş holü ve zemin katın derinliklerine inen koridor ıssız kalmıştı. Çalışanları onu geç saatlere kadar evde beklemiyordu ve bu yüzden elini tutup onu merdivenlere götürürken rahatsız edilmediler.

Evelyn'e baktı ve onun, ilk bakıcısının kendisine kiraladığı mütevazı ama rahat evi görmek için boynunu büküğünü gördü. Ondan sonraki her kadın kirayı üstlenmeye istekli olduğu için şanslıydı,

Burayı sevmeye başlamıştı. Evelyn'in mirasının ona sağladığından daha küçük ve daha az zengindi ama onun eviydi.

"Beklediğin gibi değil miydi?" diye takıldı, koridorların ve merdivenlerin temiz, düzenli çevresi kafasını karıştırmış gibi görüldüğünde.

Duvarları kendi eseri olmayan çerçeveli sanat eserleri kaplarken, ara sıra kullanılan masada aileden sürgün edilmesinden önceki yıllarda kız kardeşlerinin ona verdiği vazolar ve koleksiyonlar yer alıyordu.

Adam yatak odasının kapısını açıp onu içeri buyur ederken, "Zihnim böyle çalışıyor işte," dedi. "Sen düşünceli bir ressam olduğun için buranın sanat eseri gibi darmadağınık olduğunu hayal etmiştim; tuvaler etrafa saçılmış, duvarlara boya sıçramış, eskiz defterleri ve kara kalemler oraya buraya dağılmıştı."

Hugh kapıyı arkasından itip anahtarı kilide sokarken bir kahkaha attı. "Evim böyle görünseydi hizmetçim kulaklarımı çekerdi. Ancak, stüdyomun içinin hayal gücünüze daha uygun olacağını düşünüyorum. Hatırlat da sana göstereyim... sonra."

Sanki sonra ona gösterecekmiş gibi. Onunla işi bittiğinde yürüyebilirse şanslı sayılırdı. Hugh, Evelyn'in düzgün bir şekilde başlatılınca kadar yatağından ayrılmasına izin vermeyi düşünmüyordu ve bu en az iki ya da üç takla gerektiriyordu. O zamana kadar bir şeyler yemek ve doğruca uyumak isteyecekti.

Bu düşünce yüzüne bir gülümseme getirdi, ona doğru ilerledi ve saldırmadan önce şapkasını çıkarıp ocağın yanındaki bir sandalyeye koymasını bekledi. Birkaç hızlı adımda odanın öbür ucuna varmış, onu kendine doğru çekmek için uzanmıştı. Vücutları çarpıştığında nefesi kesildi, kollarından biri belini sararken diğer eli saçlarına dolandı. Artık dikkatli, incelikli hareketler olmayacak, ondan kaçacağı korkusuyla ağırdan almak olmayacaktı. O ve Evelyn, onu yatağa attığında olacaklar dışında olabildiğince yakındılar.

Parmaklarını sa tellerine batırıp onu öpmek için kendine çektiğinde saçlarından iğneler uuştu. Artık bzşen bir menekşe değil, kendini tutamadan onunla buluştu, ağzını ona açtı ve dilini alt dudağına değdirdi. Parmaklarını adamın kravatının kumaşına gömdü, onlar öpüşürken düğümü çözdü, ağızlar ayrılıp buluştu, diller arayışa girdi. Belindeki eli aşağı kaydı ve kıını kavrayarak onu kendine doğru daha sıkı çekti, ta ki bacaklarının arasındaki tümseğin sikine sıcak bir şekilde bastırđını fark edene kadar. Onu yatak direklerinden birine yasladı, yüzünü iki eliyle kavradı ve öpücüğü derinleştirmek için başını eğdi. Kadın çaresiz bir inilti çıkararak direğe doğru sarktı ve adam daha önce uzak tuttuğu bir vahşilikle onun ağzını aldı. Kravatını bir kenara atarak ceketini çıkarmasına yardım etti, ardından yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Giysiyi üzerinden sıyırıp atan adam, daha sonra kızın etrafından dolaşarak elbisesinin bağcıklarını çözmeye çalıştı. Kadın eğilip ağzını adamın boğazına dayadı, dudaklarının masum dokunuşu adamın içinde ilkel bir şeyleri harekete geçirdi. Evelyn'den önce kaç bakireyle yattığı önemli değildi, bu olayda, *onda* her şeyi çok farklı hissettiren bir şey vardı. Bu kadını, ondan öncekiler gibi hesaplanmış bir saldırı planıyla metodik olarak baştan çıkarmak istemiyordu. Onunla anın içinde olmak, her şeyi hissetmek ve daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde gerçekten deneyimlemek istiyordu.

Elbisesi düştü ve adam elbisenin askılarına saldırdı, bağcıkları çözerken boğazının stnunu öptü ve kemirdi. şimdi nefes nefese kalmıştı, göğüsleri her nefeste kabarıyordu, gözleri geniş ve vahşi bir şekilde ona bakarken, kalçaları da yere düşerek elbisesine katıldı. Adam onu yukarı kaldırıp bacaklarını beline doladığında kombinezonu bir omzundan kaydı. Kadın adama yapıştı, adam boğazından aşağıya doğru pebilsin diye başı geriye düştü. Sonra, dişlerini kullanarak bir gğş ortaya çıkana kadar kombinezonu aşağı çekti. Ağzl bir niyetle ona yapıştı, ağzına sığabildiği kadarını aldı ve diliyle meme ucunu kırbaladı. Kadın

diye bağırdı, sonra sesi bastırmak istercesine ağzını kapattı, nefesi burnundan hızla girip çıkıyordu.

Onları direktten uzaklaştırdı, onu yatağın kenarına oturttu ve ayrılmış dizlerinin arasında durdu. Ellerini bacaklarında gezdirerek iç çamaşırını kaldırdı ve zümrüt yeşili fiyonklarla süslü jartiyerlerle bağlanmış çoraplarının üst kısımlarını ortaya çıkardı.

"Endişelenmeyi bırak," diye mırıldandı, onun alnını öperek. "Birinin duyması önemli değil. Sadece biz varız Evie, sadece sen ve ben."

Başını salladı ve onu kendine çekmek için uzandı. Dudakları tekrar buluştu, o sırada gömleğinin kuyruğunu pantolonundan çekmeye başladı. Adam düğmeleri açtı, sonra da başının üzerinden çıkarmasına yardım etti. Sırada kombinezonu vardı, Evelyn onu çıkarabilmesi için kalçalarını yukarı kaldırdı. Onu içine çekmek için durakladı, çıplak vücudunun görüntüsü onu ilk kez soyunmuş olarak gördüğünde olduğu kadar harikaydı. Göğüslerinden birini avuçladı, meme ucunu hafifçe çimdiklediğinde çıkardığı küçük iniltiye gülümsedi.

Adam onu yatağa geri itti ve kadın onun sessiz direktifine itaat etti. Adam pantolonunun düğmelerini çözerken, kadın yatak başlığına doğru sürünerek yastıklara yerleşti ve korunmasız bir şehvetle onu izledi. Düştüğü yerden kurtulup tamamen şiştiğinde bakışları adamın sikine kaydı. Giysilerinin geri kalanını çabucak çıkarıp attı, sonra da onunla birlikte yatağa tırmandı.

Kadın hiç tereddüt etmeden kendini ona açarken, adam üzerine uzandığında kollarıyla onu sararken, sıcaklık baş döndürücü bir hızla adamın içine doldu. Kadının ona karşı hissettiği duyguyla ürperdi, göğüs uçları göğsünü gıcıkıyor, kalçaları onu sarıyor, amının ıslak sıcaklığı gelecek şeylerin vaadiyle sikiyle alay ediyordu.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye sırtarak alay etti, kızın felaket baştan çıkarma girişimi sırasında ona söylediği sözleri taklit etti.

Kadın da ona gülümsedi ve uzanarak saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırdı. "İçimde."

Bir iniltiyle onu öpmek için başını eğdi, sözleri azgın ihtiyacına yakıt ekledi. Kalçalarını esneterek onu dürttü ve ipeksi iç etinin kendisine süründüğünü hissedince tısladı. Kadın çoktan ıslanmıştı ama onun hoşuna gidecek kadar yakın değildi.

"Henüz değil," diye mırıldandı, bacaklarının arasına diz çökmek için yaklaşırken. "Seninle zaman geçirmek istiyorum."

Kız cevap vermeden önce başparmağını alt dudaklarının arasına sokarak gizli sinir demetini aradı. Üzerine bastırduğunda nefesi kesildi, bacaklarının daha geniş açılmasına izin verdi, ona karşı dalgalanırken sırtı kamburlaştı. İlk parmağını girişini test etmek için kullanarak onu yavaş dairelerle okşadı.

"Tanrım, enfessin," diye inledi, parmağını içeri soktu ve onu nazıkçe gererek sikini almaya hazırladı. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Bahçelerdeki o ilk geceden beri seni istiyordum."

"Evet," diye inledi, yaklaştı ve onu daha derine itti. "Lütfen, Hugh... al beni. Ben de seni istiyorum... şimdi."

Çenesini ağrıyana kadar sıktı ve kendisine sabrın faydalarını hatırlattı. Boşta kalan eliyle sikini tutarak parmağını kadının içinden kurtardı ve başını kadının girişine dayayarak hafifçe ona doğru bastırdı.

Dudağını ısırdı, gırtlaktan gelen bir iniltiyi bastırdı ve sessiz bir davetle ona doğru hareket etti. Başparmağının klitorisi üzerindeki darbelerini hızlandırdı ama amının sıcak, ıslak cazibesi onu çağırırken fiziksel olarak acı çekmesine rağmen içine girmekten kaçındı.

"Yaklaştığında bana söyle," diye ısrar etti.

Neredeyse oradaydı, bunu kadının içindeki gerginlikten, parmaklarını kaplayan ıslaklıktan hissedebiliyordu. İçinden bir titreme geçti, sonra kaskatı kesildi, tüm vücudu gerildi.

"Şimdi, Hugh... Ben... Tanrım!"

Başparmağının okşayıcı dairelerini hiç bırakmadan, becerebildiği kadar büyük bir dikkatle içine doğru itmeye başladı. Boğuk bir çığlık attı, bir inç, sonra bir tane daha ve bir tane daha kazandıkça iç kısımları onun etrafında titreşiyordu. Kadının doruğa ulaştığını hissetmek, onu sıvı sıcaklığıyla çevrelemek ve sularıyla ıslatmak, neredeyse onu çözdü. Ama geri çekilip dalarken kendini utandırmamayı başardı, onun içine daha derine daldı ve onu kendisine açtı. Gözlerinden yaşlar boşandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı, sesi zevk ve acı arasında bir yerdeydi.

Ona doğru aynı hızda uzandı, gidebildiği yere kadar battı ve onu kollarının arasına aldı. Dudaklarını onun şakağında, yanağında, çenesinde gezdirdi; gözyaşlarının tuzu teninin tatlılığına karışıyordu. Kadın ona sarıldı, başını çevirip öpmek için ağzını aradı. Adam dudaklarından içti, kalçalarını döndürdü ve onun her parçasına dokunmaya ve hissetmeye kararlı bir şekilde derinlerine daldı. Kadının çenesini eğerek derin, karanlık gözlerini kendi gözleriyle buluşturdu ve bakışları kilitlendi. Şehvet ve arzusun parlak ışıltısının ortasında, onun savunmasızlığını, son suskunluğu ve korkusu da yok olurken ona olan açıklığını gördü.

Aleti kadının içinde zonklıyor, tüm vücudu hareket etme, kendi arzularına yenik düşme ihtiyacıyla titriyordu. Ama o kadar sıkıydı ki, istilasının yeniliğine karşı savaşıırken vücudu onun altında gerildi. Klitorisine dokunuşunu hafifletti, onun için yavaşça gevşemesini sağlayan tüy kadar hafif hareketlerle onu okşadı. İç çekti, gözleri başının içinde geriye doğru yuvarlandı ve kalçaları adamın kalçalarının etrafındaki acımasız sıkışıklıklarından gevşedi.

Kadın daha uysal hale geldikçe, adam onu test etti, kısa, sık vuruşlarla içinde hareket etti. Nefes nefese kaldı, sırtını kamburlaştırdı ve adamın omuzlarına yapışarak ona daha fazlasını vermesi için cesaretlendirdi. Adam kalçalarını döndürdükçe, kadının hızlı, nefes nefese nefesleri yerini şok olmuş zevk inlemelerine bıraktı ve kendini onun etrafındaki kanalın ipeksi süzülüşünde kaybetti.

Ellerini kızın kalçalarının altından geçirerek onu kendisine doğru yönlendirdi ve ikisi birlikte hareket etmeye başladılar; kızın kalçaları içgüdüsel bir ritimle onunkilere karşı dalgalanıyordu.

Yüzünü kızın boynunun kıvrımlarına gömerek inledi, bu derin ses kızın nefessiz çığlıklarına bir cevap gibiydi.

Uzakta tuttuğu doruk noktasının gücüyle titreyen adam, kendini bırakmadan önce onun doruk noktasını hissetmeyi arzulayarak daha fazla zaman için savaştı. Açısını ayarlayarak, duvarlardan yankılanan iniltilerini gönderen noktayı buldu, iç kısımları onun etrafında kendinden geçmesine bir başlangıç olarak titreşiyordu.

Kendi sonunun gelmesine ramak kalmıştı, o kadar yakındı ki ciğerlerindeki nefesi ve zihnindeki tutarlı düşünceyi çaldı. Ama kadın tekrar parçalanıp kıvranana ve adını haykırana, tırnakları omuzlarına batana kadar kendini tuttu. Ancak o zaman kendini doruğa ulaştırdı, inledi ve çekilmek zorunda kalmadan önce yapabildiği kadar uzun süre onun içinde okşadı, horozunu tuttu ve tohumunun sıcak akışları örtünün üzerine dökülürken okşadı. Başını geriye atmış, kulaklarına kan hücum etmiş ve tüm vücudu harcadığı güçten dolayı titrerken, Hugh ancak uzun bir süre çömeldiği yerde kalabildi. İşi bittiğinde kadının yürüyemeyeceğinden emindi ama lanet olsun ki şu anda kendi bacaklarının nasıl çalıştığını hatırlayabiliyordu.

Bir an sonra, Evelyn'in rahatını sağlamak zorunda olduğunu hatırlaması onu harekete geçirdi. Aşağıya baktığında, onu en nefis şekilde yayılmış buldu - uylukları açık, nefesini yakalamak için mücadele ederken göğüsleri kabarıyor, gözleri ağır gözlü ve camısı, saçları tamir edilemeyecek kadar karışık. Hayatında hiç bu kadar şehvet dolu bir manzara görmemişti ve onu bu şekilde çizebilmeyi, anı sadece kendi gözleri için yakalayabilmeyi diledi. Erotik bir eskiz yapma arzusu hiç bu kadar güçlü olmamıştı ama yine de bunu yapamazdı. En azından bu sefer olmazdı.

Onu bir o yana bir bu yana hareket ettirdi, böylece kirlenmiş tezgâh örtüsünü bir kenara atıp temiz çarşafların üzerine yatırabildi. Sonra yanına uzandı, yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi ve kollarının arasına aldı. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve keyifli bir iç çekişle ona sokuldu. Yumuşak bir gülümseme

Bunu ilk seferinin istediği gibi geçtiğine dair bir onay olarak algıladığında dudaklarını çekiştirdi.

Parmak uçlarıyla kızın çıplak sırtını okşarken, söyleyecek doğru kelimeleri aradı, ona bunun beklediğinin ötesinde olduğunu söylemenin bir yolunu. Ama nasıl söyleyebilirdi ki? şu anda duygularının derinliğini açığa vurmak meseleyi daha da karmaşık hale getirecekti. Onu kendisine bir deneyim yaşatmak için tutmuştu ve o da bunu yapmıştı; diğerleri gibi ondan sıkılana kadar da yapmaya devam edecekti. İlk birkaç takladan sonra ona hep gözlerinde yıldızlarla bakarlardı. Ama asla başarısız olmazdı... Eninde sonunda evlenmek istedikleri ya da ilişki yaşamak istedikleri adamı bulurlar ya da sadece bağımsız hayatlarına devam etmeye hazır olduklarına karar verirlerdi. O zaman artık ona ihtiyaç duyulmuyor ya da istenmiyordu. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti, çünkü Benedict'in onu çabucak başka bir uygun kadınla eşleştirebileceğini biliyordu; o para için ona güvenirken, kendisini zevk için kullanacak bir kadınla.

Ve bu sefer onu rahatsız etmeyecekti, çünkü buna izin vermeyecekti. Bitene kadar Evelyn'le geçirdiği zamanın tadını çıkarmaya karar vermişti. O noktada, her zaman istediği tek şeyin sonunda onun olacağına inancı vardı. Bir sanatçı olarak onu meşgul edecek ve tatmin edecek bir işi -gerçek bir işi- olacaktı.

Onu kendine yaklaştırıp başının üstünü öptüğünde, bir şey söylemeye çalışmasına gerek olmadığını fark etti. Evelyn derin bir uykuya dalmıştı, kolları ona sımsıkı sarılmıştı, yüzü hâlâ onun göğsündeki cennete gömülüydü.

BÖLÜM 8

"Londra'nın gözde bekârları umutsuz sosyeteye yeni giren kızların entrikalarından korkarken, içlerindeki en tehlikeli yarattığı fark edemiyorlar...

çöpçatan anneyi."

-The London Gossip, 19 Mart 1819

Evelyn kapı aralığından Hugh'nun atölyesinin içini inceledi, geniş gözleri bir sanatçının sığınağının gelişigüzel dağınıklığını görmek için daldı. Çeşitli tamamlanma aşamalarındaki tuvaler şövalelerin üzerinde orada burada duruyordu. Bir duvara dayalı uzun bir masada boya kapları ve kimyasal madde şişeleri, fırçalarla dolu kaplar, çoktan yıkanıp gitmiş pigmentlerle lekelenmiş paletler ve adını bilemediği bir dizi başka alet vardı. Bir köşedeki kaidede onun elinden çıktığını tahmin ettiği bir heykel dururken, bir duvara yaslanmış birkaç boş tuval vardı. Zanaatında kullandığı iksirlerin kokusu havada asılı duruyordu. Odanın içinde belli bir düzene sahip olmayan çeşitli mobilyalar duruyordu; sandalyeler, bir şezlong, minderli bir tabure-her biri bir insan deneği bekliyor.

Gülümsedi ve onun katı formunun sıcaklığına yaslandı. Etekleri yerde sürünen sabahlığına sarılmışken, kendini oldukça skandal içinde hissetmesi gerekirdi. Bunun yerine, mutluluktan neredeyse taşıyordu ve sırtıtmaktan kendini alamıyordu. Ne pişmanlık ne de utanç vardı.

Hugh tarafından tehlikeye atılmasına izin verdikten sonra hissetmeyi düşünmüştü, ama her şey o kadar muhteşem bir şekilde mükemmeldi ki.

Uyandığında onu yatakta yanında otururken bulmuştu, elindeki kara kalem eskiz defterindeki bir sayfanın üzerinde hareket ediyordu. *Onu* çiziyordu, başı yastığa yaslanmıştı, çıplak bir omuzu yorganın altından görünüyordu, saçları yüzüne dağınık bir şekilde yayılmıştı. Uyandığını fark edince, bitirene kadar yattığı yerde kalmasını istemişti.

Kitabını bir kenara bıraktıktan sonra onun yanına uzanmış, onu kollarının arasına almış ve nasıl hissettiğini, acı çekip çekmediğini sormuştu. Adamın düşüncesi onu etkilemekten asla vazgeçmemiş, bu kadar memnun hissettiğinde karşı koymayı umamayacağı bir şekilde kalbini ısıtmıştı. Biraz ağrısı olduğunu itiraf etmişti ama onun dışında gayet iyiydi, hatta iyiden de öteydi. Adam bitişik odada bir banyo hazırlattı ve kadın uyurken oluşan sertlik ve ağrıları gidermek için ıslandı. Sabahlığına sarınmış olarak yatak odasına döndüğünde, onu yarı giyinik bir gömlek ve pantolonla, erken akşam yemeğiyle dolu bir tepsiyle buldu. Yemeğin görüntüsü ve kokusu ona neredeyse hiçbir şey yemediğini ve şimdi kesinlikle aç olduğunu hatırlattı. Hugh onu çalışma alanını görmeye davet etmeden önce dostça bir sessizlik içinde yemeklerini yediler.

Elleri kızın omuzlarına indi, dudakları başının tepesine bastırdı. "Gördün mü? Sana söylemiştim... Burası evde ortalığı dağıtmama izin verilen tek yer."

Kıkırdadı, adamın sarılmasından kurtuldu ve çalışmalarına daha yakından bakabilmek için odaya doğru ilerledi. Hyde Park'taki Rotten Row'da gezintiye çıkan sosyete üyelerini tasvir eden bitmiş bir tablonun önünde durduğunda gülümsemesi genişledi.

"Bu resimler bir şeyi kanıtlıyorsa, o da istediğin kadar ortalığı dağıtabilmen gerektiğidir, özellikle de sonuç buysa. Hugh, bunlar çok güzel."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra yumuşak bir gülümseme ve gururla çenesini kaldırarak kapıya yaslandı. "Teşekkür ederim. Birkaç tanesinin üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor ama sergi için hazırladığım eseri bitirmekle meşguldüm."

Etrafına bakarken bir manzara koleksiyonunun yanı sıra bir avuç portreyi de inceledi. "Hangisi bu?"

Elini tutmak için öne çıktı, sonra onu malzemelerinin bulunduğu masaya en yakın büyük, geniş brandaya götürdü. Geride durdu ve ona doğru işaret etti.

"Bu... Ben buna *Erdem ve Ahlaksızlık* diyorum."

Vauxhall Bahçeleri'ndeki bir maskeli baloyu tasvir eden eksiksiz bir tabloya bakarken ağzı açık kaldı. Ağaçlardan sarkan fenerlerin ışıltısından, dans eden ve eğlenen insanların ayakları altında kıvrılan yılan gibi yollardan ve bir köşedeki rotunda ile diğer köşedeki bir harabenin görüntülerinden tanıdı. Zenginlik ve ahlaksızlık karışımının ön planında, yakışıklı bir adamın kollarında dans eden genç bir kadın, beyaz kıyafeti ve ona uygun maskesiyle gerçek bir tanrıça gibi görünüyordu. Çift tuvalden fırlamış gibiydi, o kadar gerçek görünüyorlardı ki sanki bu odada gerçekten varlarmış gibi hissediliyordu. Sanat ve neyin 'iyi' ya da 'kötü' olarak kabul edildiği hakkında fazla bir şey bilmeseyse bile, Hugh'nun eşsiz yeteneklerini fark etti. Durağan bir eserde hareket yaratmış, yeterince uzun ve sert bakarsa kadının eteklerinin bacaklarının etrafında dalgalanmasına ve saç tellerinin boynunun yan tarafına savrulmasına neden olan esintiyi hissedebileceğine inanmasını sağlamıştı.

"Oh...nefes kesici."

Onun yanında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, resmi inceliyordu. "Teşekkür ederim. Neredeyse bitti; sadece birkaç son rötuş kaldı. Kesinlikle mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum."

Evelyn geliştirilebilecek hiçbir şey göremiyordu ama onun ne hakkında olduğunu bildiğinden emindi. "Eğer o yaşlı yargıçlar bunu sergilerine kabul etmezlerse, gerçekten çıldırmışlar demektir."

Kıkırdadı. "Tam olarak ne aradıklarını bilmemin bir yolu yok, çünkü resim seçme süreçleri hakkında hiçbir bilgi vermiyorlar. Ama bu yıl için büyük umutlarım var. Resimdeki kadınla ilgili ilginç bir şey fark ettiniz mi, ön plandaki tanrıça?"

Bakışları resmin ana odağına, hem masumiyeti hem de duygusallığı bir arada yansıtan, aynı anda hem bir sosyete kızı hem de baştan çıkarıcı bir kadın görünümüne sahip olan bir kadına takıldı. Adam dikkatini çekene kadar fark etmemişti ama Evelyn, tanıştıkları geceki kıyafetini yansıtan nüansları fark etmekten kendini alamadı. Beyaz, Grek tarzı elbise, minik inci tanelerinin detaylarıyla parıldayan koyu renk saçlar, maske. Ve sadece kıyafeti değil, yakından incelendiğinde Evelyn olduğu anlaşılan kadının kendisiydi. Burnunun eğimi ve çenesinin açısı, ten rengi, dudaklarının şekli... Tanrıça oydu.

"Ah, Hugh," diye fısıldadı başını hafifçe sallayarak. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kollarını ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "Bir şey söylemene gerek yok. Aslında tanışmadan önce resmi neredeyse bitirmiştım ama o gece... bana gerçekten ilham verdin Evie. Görünüşe göre o zamandan beri de ilham veriyorsun."

Adamın sözleriyle içini hoş bir sıcaklık kapladı, hatta kendisiyle ilgili ilham verici hiçbir şey olmadığı düşüncesi aklına üşüştü. Ona kendisini dünyadaki tek kadın gibi hissetmesi için para ödüyor olsa da, yaptığı ve söylediği şeylerde onu güzel bulduğuna gerçekten inanmasını sağlayan bir samimiyet vardı. Onu bir tuvalde ölümsüzleştirdiğini görmek buna daha çok inanmasını sağlıyordu.

"Fark ettiğimden çok daha yetenekliymişsin, beni bu hale getirdiğine göre..." "Ne olmuş yani?" diye ısrar etti.

"Çok...güzel. Gerçek benliğimden çok farklı. Yine de sanırım maske ve sahnenin gizemi beni kendimin daha ilgi çekici bir versiyonu gibi göstermeye yardımcı oluyor."

Adam kızın arkasında hareketsiz kaldı, kıza olan tutuşu sıkılaştı. "Şimdi, neden böyle bir şey söyledin? Gördüklerimi tuvale aktarmaktan başka bir şey yapmadım. O kadın *sensin* Evie, senin idealize edilmiş, fantezi bir versiyonun değil."

Uzun bir süre gözlerini kırpmadan tuvale baktı, gördüklerini içine çekti ve ne zaman bir aynanın karşısına geçse gördüğü kadınla bağdaştırmaya çalıştı.

"Erkeklerin dikkatini çekmek için çırpındığı türden bir kadına benziyor," diye mırıldandı. "Yabancıların yanında dili tutulan ve kibar bir konuşma yapmakta zorlanan türden değil."

Yüzünü ona çevirdi, yüzü saf bir kararlılık ve sarsılmaz bir kesinlik ifadesiyle sabitlendi. "Ne saçmalık. Tuvaldeki o kadın gerçek sensin, kimsenin bilmediği sensin, çünkü kimse onu görme zahmetine girmedim. Ama *ben görüyorum...* O gece yıkıntıların arasında ilk öpüştüğümüzde gördüm. Sana dokunduğumda ve ellerimde canlandığında, bir yıldız gibi ışık saçtığında yüzünün her yerindeydi."

Adam yanağını kavrayıp başparmağıyla çenesini okşarken dudakları bir iç çekişle aralandı. Mantıklı aklı daha iyisini bildiğini, kendisinin yerdeki bir çakıl taşı kadar önemsiz olduğunu bildiğini savunsa da, adamın ona elinde değerli bir elmas tutuyormuş gibi bakmasının heyecanına karşı koyamadı.

"Keşke kendimi senin gördüğün gibi görebilseydim," diye fısıldadı, ham duygularla boğazı daralmış, gözleri yaşarma tehdidiyle dolmuştu. "Ama yaşadıklarım bana tam tersini hissettirdi. Bana bakan insanlar sanki beni hiç görmüyorlarmış gibi hissettim hep, sanki havadan yapılmışım gibi içimden bakıyorlarmış gibi."

Adam başını dudakları birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar eğdi, kadın eğilip ağzını onunkine yapıştırmak istedi. Kendini tuttu, adamın karanlık bakışlarının yoğunluğu, derinliklerinde parıldayan söylenmemiş şeyler tarafından tutuklandı.

"Siz havadan yapılmadınız. Sen tatlılık ve ışıktan, iyilik ve nezaketten yapılmışsın. İnsanların öyleymiş gibi davrandıkları ama gerçek olmadıkları için yetersiz kaldıkları şeylerden yapılmışsın. Seni görüyorum Evie... Sana söylediğim tek bir şeye bile inanmasan bile, buna inanmanı istiyorum. Seni görüyorum."

Çenesini yukarı kaldırarak sonunda onu öptü ve bu öpücüğün gücüyle onu boğdu. Sanki sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak, bunları duymanın yanı sıra hissetmesini de sağlamak için çaresizce öptü onu. Onun kucağında eridi, ağzını yutarken ona sıkıca yapıştı, onu her zaman hayal ettiği şekilde öptü, o hayatına girmeden önce sadece yazıları aracılığıyla deneyimleyebildiği şekilde. İçinin derinliklerinden patlayıp gün ışığına çıkan duygu zenginliğine nasıl karşı koyabilirdi ki? Adam onu daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamış gibi öperken, sözlerinin doğru olduğuna inanmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Geri çekilerek, bir eli saçlarında, diğer eli sırtında, onu olduğu yerde tuttu. "İnanana kadar sana göstermeme izin ver. Sana kanıtlamama izin ver."

Adam onu tekrar öpmek için başını eğdiğinde kadının tek tepkisi yumuşak bir iç çekiş oldu, adam onu odanın diğer ucuna doğru götürmeye başladığında kıza olan tutumu amansızdı. Artık kendi güvensizliklerini ya da onu hayatta en çok istediği şeylere sahip olmaktan alıkoyan çekincelerini düşünmeden, o ana kapılıp gitmesine izin verdi. Onun içinde uyandırdığı her korkutucu şeyi hissetmesine izin verdi, bunu istemenin ya da ne kadar uzun sürerse sürsün bundan zevk almanın yanlış bir şey olmadığına karar verdi. Bunun fiziksel kısımlarını istemişti, evet. Ama Evelyn şu ana kadar bunun geri kalanını ne kadar arzuladığını fark etmemişti; şefkati, onaylanmayı, el üstünde tutulduğunu hissetmenin mutluluğunu.

Adam sabahlığın kuşğını çözerken, dudakları çenesinde, boynunda, omzunda gezinirken kadın her şeye teslim oldu. Sonra onu aniden çevirerek, onu götürdüğü şezlongun yanındaki duvara yaslanmış süslü boy aynasıyla yüzleştirdi. Çenesinden tutmak için uzanarak, onu yansımayla yüzleşmek zorunda kalana kadar kaldırdı. Kendisinin bilinmeyen, ahlaksız bir yaratığa benzediğini görmekten kaçınarak, onun görüntüsüne, altında sakladıklarını ortaya çıkarmak için sabahlığın kenarlarından tuttuğu görüntüsüne odaklandı. Çıplak bedenini ortaya çıkarırken adamın yüzünde bulduğu katıksız arzu, nabzının boğazında çılgınca atmasına ve kalbinin heyecan ve beklentiyle çarpmasına neden oldu.

Kızın omzuna hafif bir öpücük kondurduktan sonra başını kaldırıp aynadaki bakışlarıyla buluştu. "Tanrım, şu haline bak. Ne kadar güzel olduğuna bir bak."

Adamın eli karnının üzerine düştüğünde Evelyn kaskatı kesildi, eli göğsüne doğru ilerlerken dokunuşunun ardından teni karıncalandı. Diğer eli bacaklarının arasını kavradı, parmakları monsunun dikişine kaydı ve klitorisini kasıtlı olarak buldu. Adam önce kulağını, sonra boynunun yan tarafını dişlerken, baş ve işaret parmakları göğüs ucunu sert bir tepe noktasına getirirken, kız ona doğru sarktı, bacakları güçsüzleşti ve onu dizginlenemez bir tutku ve arzunun eşiğine geri getirdi. Onu ilk seferlerinde olduğundan daha fazla istemesinin imkânsız olduğunu düşünmüştü ama şimdi teorisinin yanlış çıktığını gördü. Onunla bir kez birlikte olmak yeterli olmamıştı. Bu onu sadece daha fazlası için uyandırmıştı ve şu anda onu yere yatırıp almazsa ölecekmiş gibi hissediyordu.

Göz kapakları ağırlaştı ama gözlerini açık tutmak için kendini zorladı, Arkasında duran adamın görüntüsüyle tutuklandı, bakışları ona dokunurken yansımalarına odaklanmıştı. Tıpkı resimdeki gibi, bu görüntü de ona sanki başka birine, arkasında duran adamın onu çıldırtıcı derecede arzulamasını sağlayacak güce sahip cesur ve korkusuz bir kadına bakıyormuş gibi hissettirdi.

"Bu yanının bir sır olması fikrini seviyorum," diye fısıldadı boynuna gülümseyerek. "Yani seni benden başka kimse böyle görmeyecek. Benim küçük tanrıçam."

Bir parmağını içine sokarken, avucunun topuğu mükemmel bir açıyla ona doğru bastırırken, kalçaları adamın eline çarparak inledi. Şu anda, adam durmadığı sürece tüm Londra'nın onu bu şekilde görmesini umursamıyordu. O kadar yakındı ki, doruğa ulaşmanın baş döndürücü tatlılığını tadabiliyor, ağzı sulanıyordu. Adam omzuna yapıştı, dişlerinin hafif sıyrıkları onu uçurumun kenarına sürükledi. Adam onu sonuna kadar okşarken, ikinci bir parmak birincisine katılırken ve avuç içi klitorisine karşı o mükemmel baskıyı sürdürürken, gözlerini sıkarak kapattı, belindeki kolunun sıkı tutuşunda gevşedi, doruk noktası onu hızlı, vurucu dalgalarla yırttı.

Kızın çılgınlıkları yerini yumuşak inlemelere bıraktığında parmakları kızın içinde hareketsiz kaldı, dudakları dişlerinin kızın omzunu bulduğu noktaya şefkatli öpücükler kondurdu.

"İçinde bulunduğun acıyı daha da kötüleştirmek istemiyorum," diye homurdanarak yüzünü boynunun kenarına gömdü. "Ama Tanrım, seni tekrar istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor."

Dönerek kollarını adamın boynuna doladı ve vücudunu onunkine bastırdı, iç kanalı adamın sert aletinin kendisine bastırdığını hissedince sıkıştı.

"Ben gayet iyiyim," diye ısrar ederek dudaklarını onunkilere değdirdi. "Ben de seni tekrar istiyorum... lütfen."

Sözü uzatmadan onu şezlonga doğru itti, üzerine çöktü ve açık gömleğini başının üzerinden çekip aldı. Patience'ın ona gösterdiği tabloyu ve tasvir edilen çiftin kendilerini konumlandırma şeklinin ne kadar ilgisini çektiğini hatırlayarak, onun üzerine çıktı ve aceleyle pantolonunu açmaya çalışırken uyluklarına yaslandı. Adam onun kalçalarını avuçlayarak, siki serbest kaldığında onu üzerine doğru itti,

Kasıklarından dimdik ve gururlu duruyordu. Kendini onun açıklığına doğru yönlendirdi, başı geriye düştü ve ona karşı ilk dokunuşunda dudaklarından bir inilti kaçtı. Parmaklarıyla kızıdan çektiği ıslaklık kolayca kayganlaştı ve kız patlayacakmış gibi hissedene kadar onu doldurdu, kılıfı onu karşılamak için gerildi. Ellerini ona rehberlik etmek için kullanıp, ikisini de memnun edebileceği farklı yolları gösterirken, istilasının hafif acısı, içinden geçen derin zevk sancılarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Ellerini göğsüne dayayarak ritmi test etti, shaftını yukarı ve aşağı kaydırды, kalçalarını dalgalandırdı ve rahminin derinliklerine zevk şimşekleri gönderecek şekilde ona süründü.

Hugh büyülenmiş gibi ona bakıyor, kalçaları onun her hareketini mükemmel bir kontrpuanla karşılamak için yükseliyordu. Bakışlarını ondan hiç ayırmıyor, onu sıkıca kavrayıp ritmini daha sert ve daha hızlı yönlendirirken gözlerini onunkilerle kilitli tutuyordu. Gözlerini açık tutmak için mücadele etti, onun içinden değil, içine, ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi görünen bakışlarının yoğunluğundan uzaklaşmak istemiyordu.

Onun üzerine yığıldığında, kendini başka bir doruk noktasına bıraktı, bu sefer iç organları bir salıverme seline dönüşürken, kol ve bacaklarındaki gücü ve ciğerlerindeki nefesi çaldı. Nefes nefese kaldı ve ona yapıştı, adam onun içinde okşamaya devam ederken, kalçaları sallanırken ve bacakları titrerken kendi sonuna yaklaştıkça, sonunun dalgalarını ve dalgalarını atlatmaktan başka bir şey yapamadı. Saniyeler sonra, onu sikinden kaldırdı ve avucunun içine aldı, inleyerek ve titreyerek boşaldı, tohumunun ılık sıvısı karnının alt kısmına yayıldı.

Attığı gömleğini kendini temizlemek için kullandıktan sonra Hugh, Evelyn'i üstüne uzanması için çekmeden önce pantolonunu kalçalarının üzerinden yukarı çekti ve çıplaklığını örtmek için sabahlığını kullandı. Bornozun sıcak kozasına gömülmüş ve kolları onu sarmış bir halde tekrar uykuya dalmaya başladı, kulağı onun nefes alış verişinin sesine ayarlanmıştı. Uyku ile uyanıklık arasındaki o yerde sürüklenirken, aklına aniden gelen bir düşünce onu tekrar kendine doğru çekti

Bilinç. Gizlice Hugh'ya baktığında onu uyurken buldu, gözleri kapalıydı, dudakları ayıktı, bir kolu sırtına dolanmıştı. Bakışlarını onun uykudaki güzel ve korunmasız görüntüsünden ayıramıyordu.

Göğsünün yakınlarından gelen derin bir sızı gözlerinin karıncalanmasına ve boğazının ağrmasına neden oldu; bu farkındalık kaçınılmaz bir gerçekle zihnini ele geçirene kadar büyüdü ve şişti.

Birkaç hafta öncesine kadar hiç tanımadığı, kendisine eşlik etmesi ve sevgilisi olması için para ödediği bir adama, fahişesine aşık olmuştu. Tüm bunları sadece onu evinde ve gerçek tutkusu olan resimle uğraştığı ve portre sanatçısı olarak bir gelecek için çalıştığı bu stüdyoda güvende tuttuğu için yapan bir adam. Ona daha sıkı sarılırken bile kalbi sıkışıyordu. Aralarındaki zaman henüz bitmemişti ve belki de duyguları bu anın dışında bu kadar gerçek ya da çiğ görünmeyecekti. Seks kokusu, onu saran sıcaklığı ve bacaklarının arasındaki, az önce onun içinde olduğunu hatırlatan donuk ağrıya, ona aşık olduğunu düşünmek kolaydı. Kızlığı bozulduktan sonra bir kadının böyle hissetmesinin normal olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı ve genç kızların evlenene kadar masumiyetlerini korumaya teşvik edilmelerine şaşmamalıydı. Kendisini, onunla çok tatlı bir şekilde konuşan ve ona tutkunun o ilk zor tadını veren bir adama sadece aşık olduğuna ikna etmeye çalıştı. Gececek, kaybolacak ve böyle hissettiğini unutacaktı.

Yine de, orada uzanıp kendini tüm bunlara inandırmaya çalıştıkça, Evelyn daha iyi bildiğini fark etti. İyi ya da kötü, bu duyguya karşılık versin ya da vermesin ve birlikte geçirdikleri zaman ne kadar kısa olursa olsun, Hugh'u seviyordu.

ERTESİ SABAH, EVELYN SABAH TUVALETİNİ HENÜZ BITİRMİŞTİ.

Patience ona iki ziyaretçinin geldiğini haber verdiğinde. İlk aklına gelen Hugh'un yüzünü gözünün önüne getirdiğinde nabızı heyecanla atmaya başladı

Aklında. Geceyi onun yatağında geçirdikten sonra ondan ayrılmak istememişti ama Hugh'un Kraliyet Akademisi'ndeki derslerine katılması gerekiyordu ve ne kadar istese de o yokken onun evinde kalamazdı. Evelyn tüm gününü onun gibi kokan bir yatakta yatarak, onun tenine değmiş bir sabahlığa sarınarak ve genellikle onun ev dediği yerin her yarığını ve köşesini ıslatarak geçirebilirdi. Atölyesinde saatlerce onun tuvallerine bakmak ve eskiz defterindeki sayfaları karıştırmak istiyordu. Kendisini resimdeki kadın, Hugh'un ona her baktığında gördüğü kişi olarak tanıyana kadar *Erdem ve Ahlaksızlık*'a bakmak istiyordu. Bunun, belki de Hugh'un onu sevdiği gibi sevmeye başladığı anlamına geldiğine inanmak istiyordu.

Kendi kendine, aklını tamamen yitirmeden önce mutlaka eve dönmesi *gerektiğini* söylemişti. Bunlardan herhangi birini düşünmesine izin vermek, sonunda sadece kalp kırıklığına yol açacaktı. Bunu, kendisini faytondan indirip ön kapıya kadar yürütmesine izin vermeden önce son bir öpücük için ona sarılırken bile biliyordu. Kapının eşiğinde oyalanırken, şafağın ılık bir parıltıyla havayı öpmesiyle onun gidişini izlerken bile bunu biliyordu.

Bunu şimdi bile biliyordu, çünkü onu bu kadar kısa sürede tekrar göreceği için heyecanlanmasına izin verdi, ancak şu anda Somerset House'daki derslerine katılması *gerektiğini* hatırladı. Ziyaret etmesi için günün çok erken bir saatiydi ve o akşam buluşmak üzere çoktan sözleşmişlerdi.

Merdivenlerden inerken kendi kendine, "Bu saatte kim arıyor olabilir?" diye mırıldandı.

Çok az arkadaşı vardı ve olanlar da sabahın bu erken saatinde sosyal bir ziyarette bulunmazlardı. Sabah odasının yarı açık kapısından iki kadının sesi geldi ama onları tanıması *gerektiğini* ancak içeri adımını atar atmaz fark etti.

Şaşkınlıkla tökezledi, kendini büfeye sabitlemek için uzandı, gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Beatrice? Anne?"

Annesi ve en büyük kız kardeşi birlikte inceledikleri katlanmış gazeteden başlarını kaldırdıklarında, Evelyn'inkine benzeyen iki çift koyu kahverengi göz ona dikildi. Bayan Matilda Coburn samur saçlarını ve aynı renkteki gözlerini üç kızına da aktarmıştı ama onunki artık gümüş tellerle kaplıydı. Matilda onu eleştirel bir gözle değerlendirdi -her zaman yaptığı gibi- ancak Evelyn'in bir sezon modası geçmiş sabahlığından hiç söz etmedi.

"Bizi gördüğüne neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun Evie?" diye homurdandı gözlerini devirerek. "Dünkü notumu almadınız mı?"

Evelyn'in bakışları açılmamış bir zarfın durduğu yazı masasına kaydı. Joseph yazışmalarını her zaman buraya koyar, romanı üzerinde çalışmaya devam etme zamanı geldiğinde bulacağından emin olurdu. Ancak eve döndüğünde doğruca yatak odasına gitmişti. "Elbette," diye yalan söyledi, annesinin masasındaki açılmamış mektubu fark etmeyeceğini umuyordu.

"Özür dilerim, dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım ve sadece yeni uyandım."

Beatrice dudaklarını büzerek, "Geç saate kadar dışarıda," diye düşündü. "Bay Radcliffe ile mi?"

Beatrice'in soğuk, koyu renk gözleri üzerine yerleştiğinde kalbi boğazında düğümlendi, araştırıyor ve fazlasıyla değerlendiriyordu. Beatrice her zaman Coburn kızlarının en zekisi olmuştu ve diğerlerinin bunu unutmasına asla izin vermemişti. Tipik ablalar gibi, kardeşlerinin hayatlarına karışmayı görev bilir, istense de istenmese de sık sık tavsiyelerde bulunurdu. İlk Mevsim'i yaşayan, ilk evlenen, ilk çocuk sahibi olan oydu ve doğal olarak bu konularda en bilgili kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Ortanca kız kardeşleri Sybil de evlenip çocuk doğurmaya başladığından, Beatrice'in işgüzarlıklarının tek muhatabı olarak Evelyn kalmıştı.

Kız kardeşi Evelyn ve Hugh'un bir ilişki yaşadığını biliyor muydu? Daha da kötüsü, bu ilişkinin temelini para alışverişi ve onu fahişesi yapan bir sözleşme üzerine kurulduğunu biliyor muydu?

Terleyen ellerini eteklerinin etrafında kenetledi ve cahil numarası yaptı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Anneleri buruşuk gazeteyi sırtarak Evelyn'e doğru itti. "Bir *kontun* oğlunun sana kur yaptığını öğrenmeyeceğimizi mi sandın? Seni kötü kız! Böyle bir şeyi annenden saklamak."

Evelyn titreyen elini sabitledi ve *Ton*'un son zamanlarda takıntı haline getirdiği dedikodu dergisi *The London Gossip*'in kopyasını inceledi. Her hafta, bir davette kimin iğrenç bir kıyafet giydiğine dair en sıradan ayrıntılardan, bir balo sırasında hangi sosyetik kızın bahçede etekleri havada yakalandığına dair şok edici anlatıma kadar en seçkin yem parçalarını içeriyordu. Hugh'un operada görüldüğünün anlatıldığı bölüme geldiğinde kaşlarını çatı.

Bu yazar geçtiğimiz Perşembe günü Kraliyet Tiyatrosu'na gitti ve gözlerim le bon ton'un yönettiği kiralık localara dikildi... ve Bay S.'nin locasının kendisi tarafından işgal edilmediğini görünce oldukça hayal kırıklığına uğradı. Bu arada, ben de dahil olmak üzere tüm kaliteli insanlar, Bay S. ile babası Vikont S. arasındaki kaçınılmaz yüzleşmeyi nefeslerini tutarak beklediler.

Ama her şey kaybolmamıştı! Bay S, locasını gece için bir grup arkadaşına ödünç vermişti; aralarında geçmişi ve mirası şüpheli bir tüccar ve kötü şöhretli bir kumarbaz olan Bay B. Bu locanın sakinleri arasında en dikkat çeken, bir kontun aforoz edilmiş dördüncü oğlu olan Bay R. idi. Bu satırların yazarı bir süre önce Sayın R.'nin Kraliyet Sanat Akademisi'ne katılmasının yol açtığı ve sona erecekmiş gibi görünmeyen aile yabancılaşmasını haberleştirmişti. Kendi gözlerimle, Kraliyet Sanat Akademisi'nde

Sanatçı ve en büyük erkek kardeşi tiyatronun dışındaydı ve bu sırada ikincisi birincisine o kadar acımasız bir doğrulukla doğrudan kesti ki, sadece buna tanık olduğum için acı çektim.

Ayrıca Bay R'nin eşi Bayan C'nin de birkaç sezon önce evlenmiş olmasına rağmen hala bekar olması ve yakın zamanda büyük bir mirasın sahibi olması da dikkat çekiciydi. Belki de sezon sonunda Aziz George'un surlarında düğün çanları çalacak... Bu yazar o zaman Kont ve ailesinin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyor. Sonucu mutlaka bildireceğim!

Evelyn'in omuzları, neredeyse hiçbir şeyin açığa çıkmadığını fark ettiğinde rahatlayarak çöktü - en azından, çok suçlayıcı olabilecek hiçbir şey. Gentleman Courtesans'la ya da Hugh'yla olan ilişkisinin doğasıyla ilgili hiçbir şey yoktu.

Umursamaz bir tavırla omuz silkerek, annesi ve kız kardeşinin oturduğu kanepenin karşısındaki koltuğa uzandı. "Bu saçmalığı okuduğuna inanamıyorum. Orada elle tutulur hiçbir şey yoktu."

Beatrice ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Nazlanmak hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı, Evie. O akşam tiyatrodaki Bay Radcliffe'in arkadaşı olduğunu anlayamayacağımızı mı *sanıyorsun*? Dürüst olmak gerekirse, bu şehirde soyadı 'C' ile başlayan kaç tane yeni miras sahibi ev kadını olduğunu *sanıyorsun*?"

Evelyn homurdandı. "Aralarında Bay Radcliffe'in de bulunduğu beğ arkadaşla çıktığımız bir geziydi. Hiçbir şeyi abartmıyorsun, Bea."

"Yalnız, dün öğleden sonra Devon'dan geldiğimizde, bugün sizi ziyaret edeceğimizi bildiren notumu gönderdikten kısa bir süre sonra, Bayan Moore tarafından arandım," diye açıkladı annesi.

Evelyn inledi, parmak uçlarını çarpan şakaklarına bastırdı. Lanet olsun, Bayan Albina Moore Evelyn'in tanıdığı en kötü dedikoduculardan biriydi. Yaşlı başhemşirenin o korkunç dedikodu köşesinin gizli yazarı çıkması onu hiç şaşırtmayacaktı.

"Doğru," diye onayladı Beatrice kendini beğenmiş bir bakışla. "Bize ikinizi Berkeley Meydanı'nda, Gunter's'in karşısındaki caddede dondurma paylaşırken gördüğünü söyledi. Siz olduğunuzdan emin olup olmadığını sorduğumda -ki böyle bir gezinti için erkeklerin yanında yeterince rahat olduğunuzu hiç bilmiyordum- siz *olduğunuzda* ısrar etti ve hatta en sevdiğiniz boneyi taktığınızı söyledi; deniz salyangozu kurdeleli ve lavanta muslin çiçekleri kümesi olan boneyi.

Ellerini kucağında kavuşturan ve kız kardeşinin bakışlarından kaçınan Evelyn, tarafsız ifadesini korumak için mücadele etti. Beatrice'in anlattıklarının hiçbirinin bir anlamı olmamalıydı. Londra'da onun yaşında olup da arkadaşlarıyla tiyatroya gitmeyen ya da zaman zaman bir erkek arkadaşıyla buzlu içeceklerin tadını çıkarmayan bir kadın yoktu. Bu ayrıntıların hiçbirisi onları mahkûm etmek için yeterli değildi.

Öyleyse neden kendini darağacında boynuna ilmik geçirilmiş bir cellat gibi hissediyordu?

"Bay Radcliffe bir arkadaş, başka bir şey değil," dedi ve elini havada küçümser bir şekilde salladı.

Annesi çenesini kaldırarak alay etti. "Ne zamandan beri erkekler senin küçük arkadaş çevrende kendilerine yer buluyor? Sosyeteye takdim edildiğinde dilin düğümlenmeden bir tanesine bile zor bakardın."

Eksikliklerinin hatırlatılması, sanki karnına yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu. Annesinin bunu bir hakaret olarak söylemediğini biliyordu ve ayrıca bu gerçektir. Yine de, sadece kendisinin değil, ailesi de dahil olmak üzere diğer herkesin umutsuz bir sosyal uyumsuz olduğunu düşündüğünü bilmek canını yakmayı asla bırakmadı.

Hugh seni bu şekilde düşünmüyor.

Bu düşünce ona bir gurur duygusu aşıladı ve başını kaldırarak annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Artık sekiz-on yaşında değilim ve o zamandan beri arkadaş çevrem genişledi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi annesi. "Yine de, eğer bir beyefendinin ilgisini ç e k e c e k s e n , daha iyi birini bulmanı dilerim.

en genç Bay Radcliffe'den daha uygun."

Evelyn omurgasını dikleştirdi, Hugh'ya yapılan hakaret karşısında tüyleri hızla diken diken oldu. "Peki Bay Radcliffe'in nesi var?"

Beatrice burnunu kırıştırdı. "Hayatım, adamın görünüşünün güzel olduğunu biliyorum ama onun bir koca olacağını d ş nemezsin. Sadece ailesinden dışlanmakla kalmadı, geçimini sağlamak için çalışarak iyi adını da lekeledi."

Öfkesini kontrol etmeye çalışırken burun delikleri alevlendi ve başarısız oldu. Hugh'yu savunma ihtiya ını görmezden gelemezdi, bunun sadece aralarında bir şey olmadığı iddiasına karşı işe yarayacağını bilse bile.

"O çok yetenekli bir ressam ve *tonlarca* insanın sanatı  overken ressamlık mesleğiyle alay etmesini oldukça ikiyüzlü buluyorum. Ailesi ona bu şekilde davrandıkları için kendilerinden utanmalı."

Beatrice kaşlarını kaldırmış, aklını kaçırmış olmasından endişe ediyormuş gibi Evelyn'e bakıyordu. "Tanrım, sadece arkadaş olduğunuz bir adam adına bu kadar sert konuşmak."

"Diğer arkadaşlarımdan herhangi biri kendi ailelerinden dışlanmış olsaydı ben de aynı şekilde hissederdim," diye savundu. "Bu, onlardan herhangi biriyle evlenmek istediğim anlamına gelmez."

"Toplumun geri kalanı bunu bilmeyecek," diye araya girdi annesi. "Bu yüzden onunla arkadaşlık etmekten ka ınmalısın. Onunla birlikte olmanın sana hiçbir yararı olmaz."

"Muhtemelen beni kalabalıktan bile se emeyecek insanlarla dolu aynı toplum mu?" diye meydan okudu. "Onların ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?"

Beatrice, "Bu köşenin yazarı sizi kalabalığın arasından seçti," diye belirtti. "Muhtemelen birlikte olduğun kişi yüzünden. Anlatmak istediğim de tam olarak bu, Evie. Dikkatli olmazsan hoşlanmadığın türden bir ilgi tepene iner."

Düşündükçe midesi bulanıyordu ve Benedict'in tiyatro locasında oturdukları sırada ilgi odağı olma hissini, bunun yarattığı endişeyi hatırladı. Hugh bunun kendisiyle bir ilgisi olmadığı konusunda ısrar etmişti ama şimdi sırf ona yakın olduğu için dedikodulara karışmıştı. İdeal bir durum değildi ama yine de bir şey ifade etmesi gerekmiyordu. Dedikoducular, birlikteliklerinden somut bir şey çıkmayacağını anladıklarında onlardan sıkılacaklardı. Yeni bir şey dikkatlerini çekecek ve o ve Hugh düşüncelerinden silinip gidecekti.

"Artık yirmi beş yaşındayım," diye hatırlattı onlara. "Büyükbabamın mirasımı güvence altına alan öngörüsü sayesinde hayatımı istediğim gibi yaşamakta özgürüm."

Annesi başıyla onayladı. "Öylesin canım. Ama unutma ki, sonuçları ortaya çıkana kadar istediğin her şeyi yapmak iyi ve güzeldir."

Gülümsedi ve bu zamansız tavsiyeden etkilenmemiş gibi davrandı. Kalbini Hugh'ya endişe verici bir hızla kaptırdığını fark ettiğinde sonuçlarının çoktan ortaya çıkmasından korkuyordu. Ama şimdilik bunun üzerinde duramazdı.

"Endişelenecek bir şey yok," diye annesine güvence verdi. "Dediğim gibi biz sadece arkadaşız. Ayrıca, ikiniz de biliyorsunuz ki hayatımı olduğu gibi sevdiğime ve asla evlenmek istemediğime karar verdim."

Bu tamamen doğru değildi ama bu da ailesinin onun hakkında bilmediği bir başka şeydi. Onun bağımsız olduğunu ve yalnızlığından memnun olduğunu düşünüyorlardı. Bir süre kendini öyle olduğuna ikna etmişti ama Hugh'yu sevmeye başlaması ona asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatmıştı. Bir koca ve çocuklar, son yıllarını yanında Patience ve ardında bir dizi pişmanlıkla geçirmeyeceği türden bir gelecek. Erkeklerin dikkatini çekecek türden bir cazibeye ve zarafete sahip oldukları için, kendisinde eksik olan her şeye sahip olarak doğdukları için kız kardeşlerini kıskandığını bilmiyorlardı.

Çay getirmeyi teklif ederken ve sohbeti daha sıradan konulara yönlendirirken, Evelyn bu kasvetli düşünceleri zihninin en karanlık köşesine itmek için elinden geleni yaptı. Artık onlar üzerinde durmaya gerek yoktu. Dileğini elde etmişti ve el değmemiş bir bakire olarak yaşlanıp ölmeyecekti. Artık Hugh ile eskiden olduğu gibi devam edebilirlerdi ve Evelyn bunun her mükemmel anının tadını çıkaracaktı. Ne de olsa daha yeni başlamışlardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

"Her sezonun en iyi maçları genellikle en beklenmedik olanlardır..." The London Gossip, 2 Nisan 1819

"Bunun için endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilirim," dedi Hugh, tuvalinin etrafından Evelyn'e bakarak.

Fırçasını, ten rengine uyması için karıştırdığı pigmente daldırmadan önce bir süre onu inceledi ve sonra işine geri döndü. Evelyn stüdyosunun ortasındaki bir kaidenin üzerine oturmuş, üzerinde ince kayışlarla omzundan tutturulmuş beyaz bir kumaş parçasından başka bir şey yoktu. Canlı mavi ipekten uzun bir örtü dirseklerinden bir şal gibi sarkacak şekilde örtülmüş, kuyruk kısmı Hugh tarafından ustaca düzenlenmiş bir çağlayan halinde yere düşüyordu. Saçları başının üstünde stratejik bir şekilde tutturulmuş, birkaç tutam gevşek bırakılarak yüzüne ve boynuna doğru sarkıtılmıştı.

Ondan bir portre için poz vermesini istemişti, *Erdem ve Ahlaksızlık*'ı tamamladıktan sonra öğleden sonralarını meşgul edecek bir şey. Bütün bir tabloyu ona ayırmak istemesi gururunu okşasa da, onda bu kadar özel bulduğu şeyin ne olduğunu merak etmekten kendini alamamıştı. Hiçbir zaman dikkatleri üzerine çekmemiş bir kadın olarak, Hugh'nun onun için bir tür ilham perisi olduğu konusundaki ısrarı onu şaşırtmıştı.

Yine de, adam ona portreyle ilgili hayalini anlattığında karşı koyacak cesareti bulamamıştı; yüzünü, onu onun kadar iyi tanımayan birinin onu tanıyamayacağı kadar gizleyecek bir parça. Ve gerçekten de, yatak odası dışında herhangi bir süre onun yanında kalmasını sağlayacak her şeyi kabul ederdi. Acınacak haldeydi, adamın sözleşmeden doğan yükümlülüğünün ötesinde paylaşmaya istekli olduğu herhangi bir parçası için çaresizdi, her boş anını onun yanında geçirmek istiyordu.

"Dedikodu konusu olmaya alışık değilim," diye cevap verdi, mümkün olduğunca hareketsiz kalmak için elinden geleni yaparak. "Yaşlı bir kız kurusu olarak statümün *The London Gossip*'in sayfalarında yer almasından gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım emin değilim."

Adamın çatık kaşlarını tuvalin üstünden görebiliyordu, gözleri yoğun bir konsantrasyonla odaklanmıştı. "Dalkavukluğu seç. Sadece toplumun en önemlileri o iğrenç sütunda yer almayı hak edebilir."

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "Evet, benden sadece size yakınlığım nedeniyle bahsedildi; annem ve kız kardeşim de bu gerçeğin üzerine atlamadan edemedi. Çok fazla dikkat çektiğimizden, birilerinin ne olduğumuzu keşfedebileceğinden endişelenmiyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı. "Dedikoducular her hafta dans pistindeki son eşleşmeleri, hangi erkeğin hangi sosyetik kızla bir gecede birden fazla dans ettiğini ve kimin Hyde Park'ta birlikte yürüdüğünü konuşuyor. Sadece biz değiliz... ve gerçekten de kur yaptığımızın varsayılması bizim avantajımıza olabilir. İnsanlar gerçeği görmez ya da inanmaz çünkü ilk olarak, bir erkeğin fahişe olduğu fikri duyulmamış bir şeydir. İkincisi, çoğu insan gerçeği gözlerinin önündeyken bile göremez. Dediğim gibi, endişelenecek bir şey yok. Evie sevgilim, başını biraz sağa çevir ve...evet, aynen böyle."

Her ne kadar duruşu ona bakmasını engellese de itaat etti. "Haklısınız, elbette. Sadece annem ve kız kardeşim

Bu durumdan çok fazla anlam çıkarmayı seçtiler. İlişkimizin doğası hakkında beni uzun uzun sorguladılar. Onlara sadece arkadaş olduğumuzu söyledim."

Sevişen arkadaşlar, diye düşündü göğsünde kabaran bir keder düğümüyle.

Yakında yollarını ayıracak olan arkadaşlar, birimizi kalbi kırık

Dağınıklık.

"Hmm," diye mırıldandı, fırçasını bir kenara bıraktı ve dar kılları olan bir fırçaya uzandı. "Bu tamamen doğru değil, biliyorsun. Seni arkadaşım olarak görüyorum."

Her ne kadar portre için sakın ve dingin bir ifade takınması gerekse de, bu durum yüzüne bir gülümseme getirdi. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Başka koşullar altında tanışmış olsaydık da iyi anlaşacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Anlaşmamızın senden gerçekten hoşlanmamla hiçbir ilgisi yok."

Diğer bakıcılarınızı da seviyor muydunuz? Yoksa sadece para aldığınız için mi onlara tahammül ediyordunuz?

Sorular dilinin ucuna kadar geldi ama kendini tuttu. Onu bir şekilde özel biri olarak gördüğüne ikna etmişti ve bu doğru olmasa bile öyleymiş gibi davranmak istiyordu. Aralarındaki bağın bir fahişeye ile onu yatağına atan kadınınkinden daha derin olduğuna inanmak istiyordu. Bu soruların cevaplarını öğrenmek bu hayali kolayca yıkabilirdi.

"Ben de seni arkadaşım olarak görüyorum," diyerek yüzündeki gülümsemeyi sildi ve uygun ifadeye geri döndü. "Ne de olsa, dünyada benim yazdıklarımı bilen tek insanlardan birisin. Bunu öyle herkese anlatmam."

Kıkırdadı. "Bu artık *Deli Baron*'u okumama izin vereceğın anlamına mı geliyor?"

Bu fikre isyan etmek içgüdüsel oldu ama bu duygu geçtiğinde, onun çalışmaları hakkındaki fikrini öğrenme dürtüsüne kapıldı. Patience'ın iltifatlarını ve son kitabını okuma hevesini takdir ederken,

Başka birinin bunu okumaya değer bulup bulmayacağını hep merak etmişti. Hugh'ya güveniyordu ve okumasına izin vermenin bir zararı olmayacağını düşündü.

"Biliyor musun, sanırım yapacağım," diye cevap verdi. "Bir dahaki ziyaretimde yanımda getireceğim. Bu konuda gerçekten ne düşündüğünü bana mutlaka söylemelisin. Duygularımı esirgemeye çalışma."

Tuvalin arkasından çıkarken ona baktı ve sıcak bir gülümseme verdi. "Evie, sana inancım tam. Zaten seveceğimi bilmek için okumama gerek yok, çünkü *sen* yazdın."

Yine bir gülümsemeye savaştı, iltifatı tüm benliğini sararken yüzü ısınıyordu. İlk tanıştıklarında iltifatları umursamadığında ısrar etmişti ama Hugh dudaklarından dökülen her tatlı kelimeyle bunu değiştiriyordu.

"Sanırım bugünlük işimiz bitti," dedi bir süre sonra. "Bir saatten fazla oldu ve epeyce ilerleme kaydettim."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye espri yaptı, kaidesinden dikkatlice zıplayarak. "Kıçım uyuşmaya başlamıştı."

"Bu konuda yardımcı olabileceğime inanıyorum," diye yanıtladı ve önlüğünü başının üzerinden çekip yere bıraktı.

Sonra, gözlerinde eğlenceyle ona doğru ilerledi ve onu kollarının arasına almak için uzandı. Mavi ipek elbisesi ayaklarının dibinde yere düştü, elbisesinin askısı bir omzundan kaydı. Adam kalçalarını avuçlayıp sıkarak yoğurduğunda ve onu bedenine doğru daha sıkı çektiğinde şaşkın bir kahkaha attı.

"Bu nasıl?" diye mırıldandı şakağına karşı, kulağına doğru bir yol öptü.

"Hmm," diye alay etti. "Emin değilim; belki de ben emin olana kadar devam etmelisin."

Dudaklarını bir öpücükle yakaladı, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Önlüğünün altına sadece bir gömlek ve pantolon giymişti, bu da kızın neredeyse yok denecek kadar az olan paçalarından her santimini hissetmesini sağlıyordu.

giydiği kumaş. Her zaman olduğu gibi, vücutu onun yakınlığı ve sert sikinin karnına doğru bastırılmasının verdiği vaatle canlandı.

"Evie, sevgilim, bu sefer yatağa kadar gidebileceğimizi sanmıyorum," diye fısıldadı, elbisesinin eteklerini iki eliyle tutup yukarı çekmeye başlamıştı bile. "Bu elbisenin içinde çok büyüleyici görünüyorsun, resim yapmayı düşünebilmem bile bir mucize."

Adam elbisenin altından onu mıncıklarken kıkırdadı, dudakları ve dişleri kulak memesini çekiştirdi ve gülüşünü bir iniltiye dönüştürdü. "Yatağı as... yer de olur."

"İşte benim kızım," diye homurdandı, göğsünü avuçladı ve meme ucuyla oynadı.

Kendini o ana o kadar kaptırmıştı ki, birinin kapıyı çaldığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Hugh fısıltılı bir küfürle ondan uzaklaştı, kızgınlığı açıktı. Aceleyle ona bir sandalyenin arkasına örttüğu sabahlığını uzattı. Kadın hemen üzerine geçirdi. Resimde bu kıyafetle tasvir edilmesi bir şeydi, ama birinin onu bu şekilde görmesi bambaşka bir şeydi.

Kapıyı açmadan önce kadının üzerini örtmesini bekledi ve diğer tarafta bir uşak olduğunu gördü.

"Özür dilerim efendim ama sizi arayan biri var. Arayan kardeşiniz ve konunun acil olduğuunda ısrar ediyor."

Evelyn'in nabzı hızlanmıştı, içgüdüleri ona gelen kardeşin Marcus olması gerektiğini söylüyordu. Uşak, Hugh'un en büyük kardeşini içeri almak için kenara itildiğinde şüphesinin doğruluğu kanıtlanmış oldu.

Marcus'un ağızı Hugh'yla göz göze geldiğinde sıkıştı, sonra arkasında duran Evie'yi fark ettiğinde ince bir çizgi halinde sıkıştı, bir eliyle sabahlığı göğsünün üzerinde kapalı tutuyordu.

"Beni göreceksiniz ve siz beni kabul etmesi için ona yalvarırken ben koridorda öylece durmayacağım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Hugh, kardeşine ters ters baktı. "Şu haline bak, şimdiden ağırlığını ortaya koymakta ne kadar da ustasın. Babam, bir gün tahtının senin omuzlarına oturacak olmasından gurur duyuyor olmalı."

"Terbiyesizliğine katlanacak vaktim yok," diye tersledi Marcus. "Yalnız konuşmak istiyorum."

Bu son kelimeyi Evelyn'e sitem dolu bir bakış fırlatırken söyledi. Çenesini kaldırdı ve ne kadar korkutucu olursa olsun bu adama bakmayı ya da ondan korkmayı reddetti. Hugh'nun yatak odasında değil de stüdyosunda yakalanmaları iyiye işaretti, çünkü itibarını korumak için her zaman resmin gerçekliğine sığınabilirdi - gerçi uygunsuz kıyafeti ve refakatçisi olmadan burada bulunması kesinlikle bir şey sayılırdı. Kendi kendine bunların hiçbirinin önemli olmadığını, Marcus'un ilişkilerini asla dünyaya açıklamayacağını, çünkü Hugh'un yapacağı her şeyin, araları ne kadar açık olursa olsun, ailesinin üzerine kalacağını söyledi.

Hugh kardeşine küçümser bir tavırla baktı. "Bana söyleyeceğin her şeyi Evelyn'in önünde de söyleyebilirsin. Onun önünde beni kesmekte hiç zorlanmadın."

Marcus elini çenesinde gezdirdi ve başını salladı, Hugh'nun inatçılığı karşısında oldukça sinirlenmiş görünüyordu. Yine de sözlerine devam etti, kelimeleri kesik kesik ve keskin çıkıyordu. "Pekâlâ. Sizinle konuşmak istediğim konu genç bayan olduğu için sanırım bir zararı olmaz. Tanrı aşkına ne düşünüyor olabileceğinizi sormamı duymak için orada olması benim için fark etmez."

Marcus'un sözleri gözlerinin ortasına bir çekiç gibi inerken Evelyn kaskatı kesildi ve korkudan donakaldı. Marcus biliyor muydu? İlişkilerinin doğası hakkında bir söylenti yayılmış mıydı?

Hugh kendini yukarı çekti, ellerini yumruk yaptı, Marcus'a gözlerinde cinayetle bakarken göğsü şişti. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

bahsediyorum. Evelyn, portresini yaptıran değerli bir dostum, başka bir şey değil."

Ceketinin göğüs cebine uzanarak *The London Gossip*'in katlanmış bir nüshasını çıkardı. "Bunu açıklamak ister misiniz?"

Evelyn soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken, Hugh alaycı bir tavırla, sanki hayatında gördüğü en saçma şeymiş gibi gazeteye bakıyordu. "Vikont Radcliffe sümüklü bir kız gibi skandal sayfalarını okumaya başlamış. Ne kadar şaşırtıcı. O sayfalarda yazılan pisliklere gerçekten inanıyor olamazsınız."

"Belki de değil," diye atıldı Marcus. "Ama ikinizi bizzat gördüm ve Elinor ikinizin birkaç kez daha birlikte görüldüğünüzü duyduğunu söylüyor."

Hugh bir omzunu kayıtsızlığı ifade eden akıcı bir hareketle silkti. Bu sırada Evelyn bayılacakmış gibi hissediyordu, tüm hisleri el ve ayak parmaklarından sızıyordu. Bu tam da nefret ettiği türden bir ilgiydi, insanların fısıldamasına ve bakmasına neden olan türden.

"Beni aileden dışlamakta sakınca görmeyen bir adama göre benim ilişkilerimle oldukça ilgili görünüyorsun," diye tükürdü Hugh. "Zamanımı kiminle geçirdiğim seni ilgilendirmez, tıpkı senin hayatının ayrıntılarının beni ilgilendirmediğini açıkça belirttiğin gibi."

Marcus, Evelyn'e dönmeden önce, "Masum bir kadının itibarının tehlikede olması beni ilgilendirir," diye karşılık verdi. "Bayan Coburn, sizinle pek tanışmıyoruz ama duyduklarımdan edindiğim izlenim, sizin tertemiz bir itibara sahip, namuslu bir hanımefendi olduğunuz yönünde. Kardeşim sizin gibi biri için uygun bir arkadaş değil. Kendini bu aşağılık mesleğe alçaltmak bir yana, geçen hafta tiyatro locasını işgal ettiğiniz adam da dahil olmak üzere, Londra'nın en itibarsız çapkınlarıyla arkadaşlık kurduğu biliniyor, bu hareket ikinizin de dikkatini çekti."

Demek öyle. Marcus, farkında olmayan bir bakireyi kardeşinin pençesinden kurtaran bir kahraman olduğunu düşünüyordu. Bu ima

En çok da ona saygıdan başka bir şeyle davranmamış olan Hugh'ya karşı. Arkadaşları ona karşı sadece nazik davranmışlardı ve tüm anlaşmaları Hugh'un değil, onun arzularına dayanıyordu.

Omuzlarını dikleştirerek sesini buldu ve bir miktar da öfke duydu.

"Endişelerinizi anlıyorum lordum, ama kardeşinizin dediği gibi, biz arkadaşız ve onu bir portre yaptırması için tuttum."

Kadın durakladığında Marcus cevap vermek için ağzını açtı ama Evelyn onun sözünü kesti. Artık susturulamayacak kadar öfkelenmişti.

"*Dahası*, kendi kardeşin hakkında bu şekilde konuşmaktan utanmalısın. O böyle bir aşağılamayı hak edecek hiçbir şey yapmadı."

"Bayan Coburn," diye başladı, onu yatıştırmak için bir elini kaldırarak.

"Kendi kanından olanlara bu şekilde davrandığın için annen kulaklarını patlatmalı. Geleceğin kontu olarak, insanların Hugh'yu kabul etmesini sağlayacak güce sahipsin ve bunun yerine ona dışlanmış biri gibi davranarak onlara katılmaya karar verdin. Benim görüşüme göre, lordum, bu durumda aşağılık olan *sizsiniz*, kardeşinize şüpheden yarar sağlamayan ve bunun yerine onu bir tür kötü adam olarak göstermeye karar veren kişi. Şunu bilmenizi isterim ki ben şımartılmaya ya da ilgi gösterilmeye muhtaç bir hanımefendi değilim. Kendi işinize bakmanız ve benimkini aklınızdan çıkarmanız için size teşekkür edeceğim."

Sustuğunda öfkeden tir tir titriyordu. Daha *önce* bir yabancıyla hiç bu kadar çok konuşmamıştı ve bir *ton* lorduyla bu şekilde konuşmaya asla cesaret edemezdi. Yine de içinde pişmanlık duyacak bir şey bulamadı. Eğer Hugh için başka kimse ayağa kalkmayacaksa, o zaman o kalkacaktı.

Hugh sessizliğini korudu ama dudaklarında bir sırıtma belirdi, kendini beğenmiş ifade Marcus'u daha da sinirlendirmişe benziyordu. Yaşlı Radcliffe uzun bir süre sessizlik içinde dişlerini sıktı, bakışları bir ondan bir Hugh'dan geçip tekrar ona döndü.

Sonunda boğazını temizledi ve skandal sayfasını ceketinin cebine geri koydu. "Sözlerimin dikkate alınmayacağını görebiliyorum. Pekala o zaman. Yap

Kardeşimle aranızdaki şeyler tatmin edici olmayan bir sona ulaştığında tavsiyemi hatırlamaya çalışın Bayan Coburn."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve stüdyodan çıktı, kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki duvarlar sarsıldı. Evelyn ağır bir i çekişle gevşedi, gergin olan vücudu artık gevşemişti. Gözlerinde hayranlık ışığıyla onu inceleyen Hugh'a bakarken başı döndü.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Onunla bu şekilde konuştuğuma inanamıyorum."

Hugh birkaç hızlı adımıyla yanına geldi, kaldıkları yerden devam etti ve onu kollarının arasına aldı. "Muhteşemdin! Daha önce bu kadar güçlü konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum."

Ona tutunarak yavaşça başını salladı, hâlâ zihninde az önce olanlarla boğuşuyordu. "Ben hiç... Ben sadece... Evinize gelip sizinle bu şekilde konuşmaya cüret ettiği için ona o kadar *kızgındım* ki... Korkarım ağzım benimle birlikte kaçtı."

Sırıttı. "yleydi ama bir kez bile rkmedin ya da kekelemedin. Oldukça eğlenceliydi ama aynı zamanda gördüğüm en tahrik edici şey olduğunu da söylemeliyim."

Evelyn kaşlarını kaldırdı, patlamasına verdiği tepkiyle hem şok oldu hem de sakinleşti. Adam memnundu, bu da onu rahatlatmak için uzun bir yol kat etti.

"yle miydi?"

nce boğazını, sonra çenesini ve son olarak da ağzını öptü. "Ah evet. Seni hiç şu an istediğim kadar çok istediğimi sanmıyorum."

Glmsedi ve parmaklarını onun saçlarına doladı. "Uyarılmanızın boşa gitmesini istemeyiz. şimdi yatağa gidelim mi?"

Bir kaşını kaldırdı ve ayaklarının dibindeki halı parçasına baktı. "Bugün için zemine karar verdiğimizi sanıyordum."

Adamın kollarının arasından çekilerek sabahlığın kuşağını çözdü ve vücudundan düşmesine izin vererek onu neredeyse çırılçıplak bıraktı.

şeffaf gazlı bezin içinde. "Biz de

öyle yaptık, Bay Radcliffe."

Koyu renk gözleri onu tepeden tırnağa süzerken için için yanıyordu, kumaşın altından onun her bir santimini görebiliyordu. Adamın bakışlarındaki açlık kızın içinde cevap verme ihtiyacını körükledi, Marcus'la olan yüzleşmesi o an için unutuldu. Yerde dizlerinin üzerine çökerek ellerinin üzerinde durdu ve hınzır bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bunu bir kitapta görmüştüm. Oldukça ilkel görünüyordu ama-"

Hugh bir anda onun üzerindeydi, pantolonunu kapıp açtı ve onu kendisine geri itmeden ve onu bekleyen horozuna sokmadan önce elbisesini çekti. Evelyn ürkek bir çığlık attı ve bu çığlık, Hugh içinde yavaş ve derin bir ritim tuttururken bir zevk iç çekişine dönüştü. Zevk onu ele geçirirken gözlerini kapatıp başının geriye düşmesine izin veren Evelyn, Hugh dışında her şeyi unuttu.

SONRAKI İKİ HAFTA HUGH'UN MUTLULUKTAN UÇTUĞU BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇTİ. Evelyn ile. Kraliyet Akademisi'ndeki seanslarından sonra portresi üzerinde çalışmaya hazırlanmak için doğruca eve koşuyor, neredeyse hiç onunla birlikte olmuyordu. Evelyn her öğleden sonra saat dörtte gelip ona oturuyor ve mükemmel bir denek olduğunu kanıtlıyordu. Başka hiçbir resimde olmadığı kadar hızlı bir şekilde onun resmini yapıyor ve onun kendisine en iyi çalışmalarından bazılarını yapması için ilham verdiğini fark ediyordu. Bir nevi sihirbaza dönüşmüştü; bir şekilde pigmentlerini mükemmelleştirebiliyor, yüzünün ve formunun her bir kıvrımını ve çizgisini her kararını ikinci kez sorgulamadan kusursuz bir şekilde uygulayabiliyordu. Genç bir öğrenciyken ilk eserlerinin bir araya gelişini izlerken duyduğu heyecanı hissetti ve uyanık olduğu her saat üzerinde çalışmak istedi. Mavi ipeğin düşüşünü ve dökümünü mükemmelleştirmek ve arka planı doldurmak için önünde oturan o olmadan elinden geleni yaptı. Onu, mavi ipeğin düşüşünü ve örtüsünü mükemmelleştiren ve arka planı dolduran manzaranın ortasına koymak uygun görünmüştü.

Vauxhall Bahçeleri'nde ilk öpüşükleri harabeye, ayın ışığı üzerine vururken.

Onun resmini yapmadığı zamanlarda, sadece onun yanında olmanın verdiği mutluluğun tadını çıkarıyordu. Yürüyüşlere çıkarlar ve yeni buz çeşitlerini denemek için Gunter's'i ziyaret ederlerdi. Parktaki banklarda otururken ona çizim yapmayı öğretti, ağaçları ve yeşillikleri iğrenç bir şekilde çizmesine güldü. Kız çizimlerinin korkunç olduğu konusunda ısrar ediyordu ama o her birini saklıyor, eskiz defterinin arkasındaki bir yığın halinde topluyordu. Zaman zaman onlara bakıyor ve konsantre olurken dilinin ağzının köşesinde nasıl durduğunu ya da açıları doğru ayarlamak için gözlerini kısarak başını nasıl çevirdiğini hatırladıkça gülümsüyordu.

Tabii ki bunları yapmadıkları zamanlarda yataktaydılar. İlk baştan çıkardığı suskun kadın gitmiş, yerine onunla, ama daha da önemlisi kendisiyle barışık biri gelmişti. Kadının duruşundaki ve yürüyüşündeki farkı, birlikte geçirdikleri süre boyunca kazandığı özgüveni görmüştü. Başından beri bu onun doğasının bir parçasıydı, ama görünüşe göre kendisine değer verildiğini hissettirmek onda harikalar yaratmıştı.

Kendisi için de harikalar yaratıyordu; bunu itiraf etmekten utanmıyordu. Artık yaptığı işin yeterince iyi olmadığından ya da asla başarılı olamayacağı bir meslek için ailesinden uzaklaştığından yakınmıyordu. Kadın ona o kadar inanıyordu ki, o da kendine inanmaktan başka bir şey yapamıyor, Sergi için yarattığı esere olan güveni sarsılmıyordu. Üzerinde değişiklik yapmayı, tuvali cilalamayı ve bir kenara koymayı bile bırakmıştı. Zaman zaman ona bakıyor ve ortaya çıkan sonuçtan fazlasıyla memnun olduğunu, bu yılın onu her zaman arzuladığı türden bir şöhrete taşıyacağından her zamankinden daha emin olduğunu görüyordu. Gelecek yıl bu zamanlar müşterilerle dolup taşacak, atölyesi artık açlık çeken bir ressamın değil, gelişen bir portrecinin sığınağı olacaktı.

Her zaman olduğu gibi, bu düşünce onu Evelyn'e ve her zaman istediği tek şeyi elde ettiğinde birlikte geçirdikleri zamanın sona ermesinin kaçınılmazlığına geri getirdi. Bu daha önce düşünmekten kaçındığı bir şeydi, ama resmini Akademi'ye teslim etme zamanı yaklaştıkça, artık kaçınamayacağı bir şey haline geldi. Birkaç hafta içinde Evelyn ile aralarındaki her şey sonsuza dek bitecekti. Bu düşünce daha önce ona huzur ve memnuniyet hissi verirken, şimdi sadece boğazına ağır bir panik taşının yerleşmesine neden oluyordu. İkisine birden sahip olamazdı. Bir yandan *ton* lordlarının kızları ve eşleriyle yatarken bir yandan da onlarla portreler çizemezdi; patavatsızlıklarının duyulmasının itibarına vuracağı darbeyi de göze alamazdı. Bu da Centilmen Fahişeler ve Evelyn'le ilgili her şeyi geride bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

Bay Crosby'yi içeri almak için stüdyonun kapısını açtığında, Hugh kendi kendine duygularının bir karasevdadan ibaret olduğunu ve o artık hayatının bir parçası olmadığında sönüp gideceğini söyledi. Akıl hocasının ona söylediği gibi, Crosby'nin çalışmaları üzerindeki etkisinden keyif almış, aynı zamanda sözleşmesi gereği onun sevgilisi olmanın da tadını çıkarmıştı. Ama o hiçbir zaman uzun vadeli bir anlaşmayla hayatının bir parçası olmamıştı. Yıllar boyunca sahip olduğu tüm bakıcıları arasında en sevdiğiydi ve bu yüzden onu her zaman sevgiyle hatırlayacaktı.

Tamamlanmış *Erdem ve Ahlaksızlık* tablosunun bulunduğu şövalenin üzerindeki örtüyü çekerken, kendine *bunun* sonsuza dek süreceğini hatırlattı. Sanat onun tutkusuydu, tek gerçek aşkıydı. Hayatında her zaman sabit olan tek şeydi.

Crosby tabloyu incelerken sessizce geride durdu, kararını beklerken kalbi çarpıyordu. Sergi için başvurular önümüzdeki hafta sona erecekti ve tamamlanmış çalışmasını erken teslim etmekte sakınca görmese de Hugh, Crosby'den nihai bir görüş almadan bunu yapmak istememişti.

Crosby, tablonun tamamını daha iyi gözlemleyebilmek için bir adım geri çekilerek, "Söylemeliyim ki Hugh, bu eseri son gördüğümde bu yana ortaya çıkan fark beni oldukça şaşırttı," dedi. "Daha önce bu sahneyi sanki uzaklaştırılmış birinin gözünden izliyormuşum gibi hissederken, şimdi sanki bunun bir parçasıymışım gibi hissediyorum... sanki bu insanları tanıyor ve onlarda kendimi tanıyormuşum gibi. Fenerlerle harika bir iş çıkardınız. Sanki parlıyorlarmış gibi bir görünüm elde etmek için hangi pigmentleri kullandınız?"

Hugh gülümsedi. "Orpiment ve gamboge karışımı kullandım, kuruduktan sonra da sarı göl ile sırladım. Etkisinden çok memnun kaldım."

Çenesini ovuşturan Crosby başıyla onayladı. "Bunda hiçbir hata bulamıyorum. Renk kompozisyonu, hareket ve en önemlisi perspektif."

Tuvalin ortasını, sevgilisinin kollarındaki maskeli tanrıçayı işaret etti. "Bu kadın... onu tamamen başka birine dönüştürmüşsün."

Zihni Evelyn'in Vauxhall'daki anılarıyla doldu; fenerler beyaz elbisesini ve maskesini parlatıyor, tohum inciler saçlarını binlerce yıldızla yanıyormuş gibi gösteriyordu.

"Evet, şey... bana onu tanımak, sevmek ya da nefret etmek istediğini söylemiştin." "O zaman aşkı seçtin."

Crosby'nin sözleri onu bir an için şaşkına çevirdi. Bu resmin ana konusunu dönüştürürken aklında aşk yoktu. Şehvet ve arzu, evet; biraz büyü, kesinlikle. Ama aşk?

Crosby omuz silkerek, "Bu resme baktığımda ben de öyle hissediyorum," dedi. "O bir sefahat yuvasındaki masumiyetin timsali. Açıkça oraya ait değil ama bir şekilde oraya uyuyor. Etrafında olup bitenleri aşılıyor ve içimden sahneye girip onu kurtarmak, korumak geliyor. Aşk, Hugh... uyandırdığın duygu aşk."

Hugh uzun bir süre hiçbir şey söyleyemedi, Evelyn'in tuvaldeki görüntüsüne bakmaktan başka bir şey yapamadı. Elbette Evelyn'i

Aşkın ışığında... O onun sevgilisiydi. Ama ona böyle olması için para ödüyordu... yani bu duygularını daha az gerçek mi yapıyordu? Daha da kötüsü, bu duygular sonunda yollarını ayırmak zorunda kaldıklarında onu lanetleyecek miydi?

Hugh sessiz kalınca Crosby, "Sanırım bu kadının, bu ilham perinin senin üzerinde iyi bir etkisi olmuştur," diye devam etti. "Bu şimdiye kadarki en iyi çalışman."

O gittiğinde işim zarar görecektir mi? Peki ya kalbim?

Sesini bulduktan sonra yüksek sesle "Teşekkür ederim," dedi. "Fikirlerinizin benim için çok önemli olduğunu biliyorsunuz ve bu sefer doğru karar vermem çok önemliydi."

"Kesinlikle sahip olduğunuzu söyleyebilirim. Bunu Akademi'ye güvenle sunabilirsiniz. Sizi bir yıl daha reddederlerse aptallık etmiş olurlar."

Hugh cevap veremeden, Crosby'nin dikkati odanın ortasında, taburesinin önünde duran tuvale kaydı; dün Evelyn'le birlikte birkaç saat daha çalışmışlardı. Annesi ve kız kardeşiyle birlikte bir akşam yemeğine gittiği için bugün onun yerine oturmaya gelememişti ama yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için bu gece manzaraya eklemeler yapmayı planlıyordu. Evelyn yanında değilken ona bir şekilde yakın olma ihtiyacı duymak, bu sadece onun resmine bakmak anlamına gelse bile, gerçekten acınası bir durumdu.

"Nedir bu?" Crosby, geniş ve değerlendirci gözlerle tuvale yaklaşarak mırıldandı. "Yeni bir parça mı? Son ziyaretimde bunu görmemiştim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Hugh başını salladı. "O zaman başlamamıştım. Sadece boş zamanlarımda üzerinde çalıştığım küçük bir şey. Adını *Bir Hanımefendinin Portresi* koydum."

"Muhteşem," diye fısıldadı Crosby, sesi huşu içindeymiş gibi kısıktı. "Tanrı'nın dişleri, muhteşem."

Hugh kaşlarını çatı ve bir elini çenesini kaşıdıran kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim, ama bitmeye yakın bile değil. Hâlâ yapmam gerekenler var-"

Crosby elini sallayarak, "İlk resmin neye ihtiyacı olduğunu söylemem için bitmiş olması gerekmiyordu," diye araya girdi. "Ve bunun da size muhteşem olduğunu söylemem için tamamlanmasına gerek yok. Bu aynı kadın, değil mi? Senin ilham perin."

Hugh, Evelyn'in tuval üzerindeki neredeyse çıplak halini inceledi. Hâlâ bitirmesi gereken saçları ve vücudunun çeşitli kısımları vardı ama şimdiye kadar gövdesini ve bacaklarını, vücudunun mükemmelliğini göstermeye ve portreye bir tutam duygusallık katmaya yetecek kadar açıkta bırakan ipek kumaşı bitirmişti. Profilini bitirmişti ama yanaklarının pembe tonunu ve pembe dudaklarını tam olarak oturtana kadar tatmin olmayacaktı. Gözlerini ise ilk gün bitirmiş, çikolata rengi irislerini mükemmel bir şekilde yakalayan karışımı bulana kadar yorulmadan pigmentleri karıştırmıştı.

"Öyle," diye yanıtladı. "Oturmak konusunda isteksizdi ama bu deneyimden keyif alıyor gibi görünüyor. O mükemmel bir denek."

Crosby inanmaz bir kahkahayla ona döndü, gözleri neşeyle parlıyordu. "Hugh, görmüyor musun? Bu senin sergi için yaptığın resim değil."

Crosby, kör parmağını Evelyn'in portresine doğru çevirmeden önce *Erdem ve Ahlaksızlık*'ı işaret edince Hugh kaşlarını çattı.

"Bu."

Şimdi inançsızlıkla boğuşan oydu. *Erdem ve Ahlaksızlık*'ı bitirmek için canını dişine takmış ve sergiye layık olması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Şimdi Crosby ona, daha iki hafta önce başladığı bir çalışmayı sunması gerektiğini mi söylüyordu?

"Ciddi olamazsın."

"Sadece ciddi değil, ısrarcıyım da. Elinizde çok daha üstün bir eser olduğunu bile bile *Erdem ve Ahlaksızlık*'ı sunmanıza izin veremem. Bu resim her şeydir... ışık ve havadır, aşk ve güzelliştir ve evet, hatta seks ve duygusallıktır. Tüm bunların ötesinde, en çok bağlandığınız iş bu. Bu kadına bakıyorum ve yardım edemiyorum ama

Sanki onu seviyormuşum, sanki onu *taniyormuşum* gibi. Bu bir hediye Hugh, nadir bulunan bir şey. Sergi için gönderilen tüm resimlerin teknik açıdan yetkin olacağına dair size söz verebilirim. Ama çok azı bir tabloyu sanat eserine dönüştürecek duyguyu uyandıracak."

Hugh uzun bir süre sessizce tuvali inceledi ve Crosby'nin söylediklerini düşündü. Suskunluğunun eseri beğenip beğenmemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Eseri çok sevmiştii ve son iki haftadır her boş anını onun üzerinde çalışarak geçirmek istiyordu. Evelyn'in konu olması onun için her şeyi daha da güzelleştiriyordu. Ama bir de tüm umutlarını aylardır üzerinde çalıştığı *Ahlak ve Erdem tablosuna* bağlamış olması gerçeğı vardı. Bu tablonun kendisine sergide bir yer kazandıracağından emindi.

Şansını dener ve Evelyn'in portresini gönderirse, kendisini bir kez daha vitrinin dışında mı bulacaktı?

"İçinizdeki o his," dedi Crosby. "Korku olarak algılanan ve sizi hasta olacaktımsınız gibi hissettiren... Ben bunu iyi biliyorum, siz de biliyorsunuz. Bu, içgüdülerinizin sizi önemli bir yere götürdüğü hissidir. Eğer bunu görmezden gelir ve ilk resmi gönderirseniz, yine de büyük olasılıkla sergiye katılacaksınız. Dediğim gibi, bu eser en iyilerinizden biri. Ama bu... bu size gerçekten istediğiniz şeyi verme potansiyeline sahip ve bu da eserinizin sergilenmesinden daha fazlası."

Lanet olsun ona, adam her zamanki gibi haklıydı. Hugh sadece kabul edilmek ve sergilenmek istemiyordu. Yaptığı işin müşterileri kendisine çekmesini, onların akın akın kendisine oturmak için can atmasını istiyordu. Bu resim bunu yapabilecek güce sahipti. Ona bakan her erkek resmedilen kadını isteyecek, belki de ilk aşklarını ya da şimdi sevdikleri kadınları hatırlayacaktı. Her kadın onun gibi olmak, güzel ve arzulanır olarak tasvir edilmek isteyecekti.

Ama sadece zamanında bitirebilirse.

"Başvurular için son tarih bir hafta sonra," diye homurdandı ve elini yorgun yüzünde gezdirdi.

Bu akşam resim üzerinde bir ya da iki saat çalışmaya hazırlanırken, şimdi bütün gece çalışacakmış gibi görünüyordu.

Crosby ceketini çıkarmaya başladı ve Hugh'nun önlüklerini astığı palto ağacına doğru ilerledi. "Buradayım ve akşam için bir planım yok. İşini bitirmene yardımcı olmak için ne yapabilirsem yapacağım. Beni şimdilik çırağın olarak düşün."

Hugh akıl hocasına minnettar bir gülümseme verdi. "Saygıdeğer Hector Crosby benim gibi bir hiç için çıraklık mı yapıyor? Akademi'deki sınıf arkadaşlarım buna asla inanmazdı."

Crosby yeleğini çıkarırken "İşte tam da bu yüzden bunu yapmakta bir sorun görmüyorum" diye espri yaptı.

Birkaç dakika içinde bir önlük giymiş, Hugh'un paleti için hangi pigmentleri karıştırması gerektiğine dair direktiflerini takip ediyordu. Tuvalinin önüne yerleşen Hugh, işine koyulurken uzun zamandır hissetmediği bir heyecan yaşadı. Eğer Crosby bu resmin sergiye gönderilmesi gereken resim olduğuna bu kadar inanıyorsa, Hugh resmin zamanında bitirilmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

"Benim görüşüme göre erkek cinsi gezegendeki en kayıtsız yaratıklar olmalı. Kadınların bilgeliği onlara rehberlik etmese ne yaparlardı?"

-The London Gossip, 8 Nisan 1819

Hugh ağır bir iç çekişle fırçasını tuvalden uzaklaştırdı, omuzları çöktü ve bitmiş eserine bakmak için geri çekildi.

Altı gün boyunca yorulmak bilmeden *Bir Kadının Portresi*'ni tamamlamak için çalışmış, yorgunluğuna rağmen kendini zorlamış ve sadece açlığı göz ardı edilemeyecek kadar büyük olduğunda yetersiz öğünler almıştı. Korkunç görüldüğünün farkındaydı; saçları karmakarışık, gözleri kan çanağı ve koyu halkalarla çevriliydi.

Ama başarmıştı. Crosby'nin fırsat buldukça yardıma gelmesi ve Evelyn'in her gün bir saat ona eşlik etmesiyle resmi bitirmişti. Şimdi ona bakarken, şimdiye kadar yaptığı en iyi şey olduğu konusunda akıl hocasına katılmadan edemiyordu. Evelyn sütunun üzerine oturmuş, nazlı bir şekilde izleyiciden uzaklaşmış, pürüzsüz omuzlarının kıvrımından kaidenin kenarından sarkan bacaklarının düşüşüne kadar vücudunu sergiliyordu. Biri yanında asılı duran, diğeri ise belinin kıvrımında duran elleriyle gurur bile duyuyordu. Ellerini mükemmel bir şekilde şekillendirmek için saatlerini harcamış, ince parmaklarının şeklini almak istemişti.

tam olarak doğru. Samur saçlarının her bir telinden, teninin pürüzsüz porselenine ve uzaklara bakan kahverengi gözünün gizemine kadar, tuval üzerinde, tam karşısında otururken olduğu kadar bütün ve gerçek görünüyordu.

Şalının parlak mavi şeridi kollarından sarkarak ipeksi kıvrımlar halinde yere düşerken, tepesindeki ay tüm sahneyi ışıltılı bir parıltıyla yıkıyordu.

Fırçasını bir kenara bırakarak taburesine çöktü ve rahatlamanın üzerine çökmesine izin verdi. Geçen hafta, sergi için bu resmi bitirmeyi seçmenin doğru olup olmadığı konusunda kararsız kalmıştı. Şimdi bitirdiğine göre, bunun daha üstün bir çalışma olduğunu açıkça görebiliyordu. Hem sıkı çalışmasının hem de konusunun güzelliğinin bir kanıtı olarak tamamladığı *Erdem ve Ahlaksızlık*'ı, önünde duran *Bir Kadının Portresi*'yle birlikte vicdanen sunamazdı.

Sergi için orijinal eseri yerine onun portresini göndermeye karar verdiğini henüz bilmiyordu, bütün hafta boyunca onun için oturmuş ve sadece bitirmek için endişelendiğini düşünmüştü. Sabahleyin bitmiş eserle ona sürpriz yapmayı ve niyetini ona söylemeyi planlıyordu. İlk başta bu fikre biraz direnç göstermesini beklese de, resmin sergilenmesi gerektiğini anlaması için çaba gösterecekti. Kendisini tanımayanlar tarafından tanınmayacak olması, duyabileceği endişeleri yatıştıracak ve belki de bu konuda heyecan duymaya başlayacaktı. Her şeyden çok, görüntüsünün yaratacağı heyecana tanıklık etmesini istiyordu, böylece anlamasını sağlamaya çalıştığı şeyi nihayet kavrayabilecekti. Belki de sonunda kendini onun gördüğü gibi görecek.

Tavana baktı, zihni onu yukarıya, Evelyn'in üst kattaki yatak odasında uyuduğu yere götürdü. Son seans için onunla birlikte oturduktan sonra, onu üst kata ve doğruca yatağa fırlatmıştı. Acele etmemiş, onu yavaşça soyarken, bacaklarının arasına uzanıp bedenlerini birleştirmeden önce çıplak teninin her santimini öpmüştü. Kız ona sarılmıştı

Kendi coşkusu onun çaresizliğine denkti. Birlikte geçirdikleri zaman neredeyse sona ermişti. İkisi de bundan bahsetmiyordu ve onun kollarında olmanın tatlı mükemmelliğine karanlık bir gölge düşürmekten nefret ettiği için bu konuyu açmaktan kaçınıyordu. Aklı onu inkâr etmekle suçlarken, kalbi her şeyiyle bu son haftalara tutunmasını istiyordu. Evelyn'e hâlâ benim diyebiliyorken, bunun üzerinde durmak için hiçbir neden yoktu.

Lanet olası inatçı kalbi onu belki de daha fazlasının olabileceğine inandırmaya başlamıştı - eğer ona gerçek duygularını açarsa, sadece bir fahişe ve bakıcıdan daha fazlası olabilirlerdi. Bir metres olarak elde ettiği gelir olmadan, bir eşe bakmak için hiçbir imkânı yoktu ama Sergi tüm bunları değiştirebilirdi. Kendisine bir eş ve çocuklar için yer açacak türden bir yaşam kazanabilirdi ve böyle bir geleceği düşünmesine izin verdiğinde, Evelyn'i o eş, çocuklarının annesi olarak düşünmek onun için çok kolay geldi.

Ama ona bir koca aramaya gelmemişti. Ona bir sevgili aramaya gelmişti ve o da öyle olmuştu. Evlenme arzusunu hiç dile getirmemişti ve mirası sayesinde kendi geçimini sağlayabilecek durumdaydı. Hugh'nun ona zaten vermiş olduğu şeylerden başka sunabileceği hiçbir şey yoktu... ve o da bundan daha fazlasını istediğini hiç belirtmemişti. Herhangi bir gelecekle ilgili zihninde canlanan fantezi sadece bir fanteziydi.

Düşünceleri kapının çalınmasıyla bölündü ve bir süredir burada oturup hayal kurduğunu fark etti.

"Gel," diye seslendi, ayağa kalktı ve önlüğünü çıkardı.

Kapı açıldığında, Benedict ve Aubrey'nin ziyaret için geldiklerini haber veren bir uşakla karşılaştı. Saat geç olmuştu ama arkadaşları onun atölyesinde gece geç saatlere kadar uyanık kalmaya eğilimli olduğunu bilirlerdi. Onlar içeri buyur edilirken, fırçalarını yıkamak için bir tas su bularak arkasını temizlemeye koyuldu. Evelyn'e yatakta eşlik etmekten ve bütün bir hafta boyunca ilk kez iyi bir gece uykusu çekmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama günlerdir Evelyn ve Crosby'den başka kimseyi görmemişti ve yalnızlık onu başkalarının arkadaşlığına özlem duymaya itmişti. Aslında onları gördüğüne sevinmişti.

Aubrey kapalı kapıya yaslanırken Benedict bir koltuğa oturduğunda, "Tam zamanında geldiniz," diye mırıldandı. "Sergi için yaptığım resmi daha yeni tamamladım."

Benedict, "Bunu haftalar önce bitirdiğini sanıyordum," dedi.

"Planlarda bir değişiklik oldu," dedi bir avuç temiz fırçayı Evelyn'in portresine doğrultarak. "Göndermeye karar verdiğim eser bu."

Aubrey tuvalin etrafında döndü, eseri incelerken kaşları yukarı doğru kalktı. "Şey... şimdi neden günlerdir seni bir deri bir kemik görmediğimizi anlıyorum. Bir başyapıt yaratıyordun."

Benedict ayağa kalktı ve Aubrey'e katıldı, bir eli çenesinde tabloyu inceliyordu. "Haklı... bu çok güzel bir parça. Senin yetenekli olduğuna hep inanmışımdır ama bu... şimdiye kadarki en iyi çalışman, Hugh."

"Crosby de öyle dedi," diye cevap verdi, fırçalarını kuruması için masanın üzerine düzgünce yerleştirirken. "Beni *Fazilet ve Ahlak* yerine bunu bitirip sunmaya ikna eden oydu."

Benedict, "Bu yıl o yıl, bunu hissedebiliyorum," dedi. "Komite bunu es geçemeyecek. Tebriklerimi sunuyorum."

Hugh gerinip esnerken bir elini ağrıyan sırtının alt kısmına bastırdı. "Acele etmeyelim. *Henüz* içeri girmedim."

"Yapacaksın," diye ısrar etti Benedict. "Ve sanırım Gentleman Courtesans artık sana veda edebilir. Her zaman bir sanatçı olarak isim yapana kadar bu işi yapacağını söyledin."

"Doğru," diye cevap verdi ve paletini temizlemeye koyuldu. "Sanırım sizlerin bensiz nasıl idare edeceğinizi bulmanız gerekecek."

"Peki ya Evelyn?" Aubrey, değerlendiren bakışları hiç tereddüt etmeden Hugh'nun üzerinde durarak sordu.

Hugh kaskatı kesildi, en büyük arzusuna kavuştuğunda kaybedeceklerini hatırlayınca içine donmuş bir kayanın ağırlığı çöktü.

Boğazını temizledi ve dikkatini tekrar palete odakladı. "Bizim anlaşmamız da diğerleri gibi geçici. Sergi sona erdikten sonra bir fahişe olarak hareket etmeyi bırakma niyetimi anlıyor."

Aubrey'nin ifadesi, mikroskop altında bir numuneyi inceler gibi Hugh'ya bakmaya devam ederken bilmiş bir hal aldı. "Ve anlaşmanızın sonunu konuştunuz mu? İkiniz de yollarınızı ayırma konusunda uzlaştınız mı?"

Kızgınlık Hugh'nun hareketlerini sarsıntılı ve ani hale getirdi, dişleri artık diken dikendi. Lanet olsun, bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Olduğu gibi devam etmekten ve bilerek bu konuyu düşünmemekten ya da konuşmamaktan son derece mutluydu.

Benedict alaycı bir ifadeyle, "Tabii ki yapmadılar," dedi. "Yüzünün her yerinde yazıyor. Yapma Hugh... bunu düşünmeye başlaman gerekecek. Eğer Evelyn bu işin bitmesine hazır değilse ve sen hazırsan, o zaman onu mutlu edecek düzenlemeler yapılmalı."

Yeni bir 'anlaşmanın' nelere yol açabileceğini düşünürken Hugh'nun boğazının arkasındaki safra yükseldi. Artık Evelyn'in sevgilisi olarak hareket edemeyecekse ve Evelyn hala bir sevgili istiyorsa...

"Peki bu ne tür bir düzenleme olacak?" diye homurdandı, iki elini masanın yüzeyine dayayarak.

Benedict omuz silkti. "Emin değilim, ancak şu anda bakıcılar arasında olan birkaç beyefendi var. Şimdiye kadar onu yeterince iyi tanıdın, değil mi? Sizce onun için en iyi eş kim olur?"

Hugh ellerinden birini masanın üzerinde yumruk yaptı, öfkesi durduramayacağı kadar hızlı yükseliyordu. Benedict'in burnunu kırma dürtüsü geldi

şşırtıcı bir vahşilikle.

"Nick müsait değil mi?" Aubrey düşündü. "Utangaç olanlarla arası iyidir. Espri anlayışı onları rahatlatmakta asla başarısız olmaz."

"Evet, anlaşmasının kısa süre önce sona erdiğini unutmuşum. Sanırım Evelyn ondan hoşlanırdı."

"Nick ona hiç uygun değil," diye mırıldandı Hugh, duygularını kontrol altında tutma çabasıyla sol gözü seğirmeye başlamıştı. "Asla uymazlar."

Arkadaşları birbirlerine eğlenen bakışlar atıyor, konuşmadan iletişim kuruyor gibi görünüyordı. Bu sadece onu daha da sinirlendirmeye yarıyordu.

"Biliyor musun, bence haklı," dedi Benedict. "Peki ya James? Oldukça yeni ama bakır olanlarla arası iyi gibi görünüyor. Zamanla Hugh kadar iyi olabileceğini hep söylemişimdir."

Aubrey cevap vermeden önce Hugh, "O değil," diye araya girdi.

Aubrey, "Onunla ilişkini bitirmeye karar vermişken bunun neden önemli olduğunu anlayamıyorum," dedi. "Tabii... senin istediğin şey onunla işinin bitmemesi değilse."

Hugh yumruğunu masaya vurarak fırçalarını şingırdattı ve boya lekeli suyun kaseden akmasına neden oldu. "Onunla işim bitecek, ama bu onun herhangi birine teslim edilmesini istediğim anlamına gelmiyor. O hak ediyor-"

Neredeyse çok fazla şey açıkladığını bildiği için dilini ısırđı. Bu adamlar arkadaşı olabilirdi ama ikisine de gerçekten ne istediğini itiraf etmek korkunç bir hata olurdu. Bunu yüksek sesle söylemesine izin veremezdi... asla olamayacağını bildiği halde.

Aubrey, "Bana sanki onu hiç kimseye teslim etmek istemiyormuşsun gibi geliyor," diye mırıldandı, bakışlarını ağır bir acıma duygusu dolduruyordu. "Onu sevdiğini kendine bile itiraf etmeyecek misin? Seni onunla birlikte gördük Hugh, ona nasıl baktığını gördük. Sen her zaman romantik biri oldun ama bu kadın farklı."

Hayır, bunu itiraf edemezdi. İtiraf etmek onu mahvederdi ve zaten başını suyun üstünde zor tutuyordu. Evelyn'e değer veriyordu. Ama aşk? Aşk, kalıcı olan insanlar içindi. Geçici bir duygu değildi; kalıcı ve ebediydi. Ve Evelyn'le yaptığı anlaşmada kalıcı hiçbir şey yoktu.

"Aşk yanılsaması için bana *para ödüyor*," diye ısrar etti, söylediği sözleri gerçek olarak kabul etmeye kendini zorlayarak. "Yaptığım şey bu, her zaman yaptığım şey. Onlara ilgimi ve şefkatimi veriyorum; zamanımız dolana ve ben yoluma devam edene kadar onları bunun gerçek olduğuna inandırıyorum. Bunda çok iyiyim, hepimizin bildiği gibi... ama bu hiçbirini gerçek yapmıyor."

Benedict itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama odanın öbür ucundan gelen ayak sesleri dikkatlerini dağıttı. Hugh başını kaldırdı, bakışları gölgeli kapı aralığında duran zayıf figüre takıldı. Lamba ışığı Evelyn'in yüzünü aydınlatıyordu, geniş gözleri akmamış yaşlarla doluydu, dudakları şok olmuş gibi ayrılmıştı. Üzerinde, titreyen bir eliyle göğsünün üzerinde kapalı tuttuğu sabahlığı vardı.

Yüreği ağzına geldi, kanı dondu, çünkü kızın onun duymayı planladığından daha fazlasını duyacak kadar uzun süre orada durmuş olması gerektiğini fark etti.

Doğruldu, onu kovalamak, kaçınılmaz olarak arkasını döndüğünde peşinden gitmek, onu zihninden olduğu kadar hayatından da kovmak için kendini zorladı. Arkadaşları onları burada bırakmakla işleri yoluna koymak için kalmak arasında kalmış gibiydi. Erkeklerle dolu bir odada ağlayan bir kadın asla iyi bir şey değildi.

Uzun, gergin bir an boyunca orada durdu, suçlayıcı bakışları onun üzerindeydi, gözlerinde öfke ve üzüntünün çatışan duyguları savaşıyordu.

Benedict bir adım öne çıkarak sessizliği bozdu. "Bayan Coburn, ben-"

"Sizi tekrar görmek güzel Bay Sterling," dedi, sesi alçak ve gergin olmasına rağmen sakinliğini koruyordu. "Aslında burada olmanıza sevindim. Gördüğünüz gibi, Bay Sterling ile yaptığım anlaşmanın zamanının geldiğine karar verdim."

Radcliffe sona erecek. Sizi temin ederim ki daha fazla hizmete gerek yok. Ödediğimin karşılığını aldım ve üçünüzün de burada durup bir sonraki görevimin kime verileceğini tartışmanıza gerek yok."

Hugh masanın etrafında tökezledi, aniden bacaklarını hissedemez hale geldi. Kadının bakışlarından yayılan ve çenesini titreten acıyı fark ettiğinde şeytan gibi çarpan kalbi dışında tamamen hissizleşmişti.

"Evie, öyle bir şey değildi," demeyi başardı, kelimeler bulmaya çalışıyordu - onu bunun kulağa geldiği kadar çıkarıcı olmadığına ikna edecek herhangi bir kelime.

Çenesini bir çentik kaldırarak, ona kendini topraktan daha aşağı hissettiren bir bakışla onu kıstırdı. "Bunun pek önemi yok, değil mi? Sana bir hizmet için para ödedim ve sen de bunu yerine getirdin. Başka ne var ki?"

Her şey, diye haykırdı zihni. Sana aşık olduğum ama senin aynı şekilde hissetmediğinden korktuğum için bunu söylemeye çekindiğim gerçeği var.

Benedict tekrar, "Bayan Coburn, sizi gücendirmek istemedik," dedi. "Sadece her ihtimale karşı hazırlıklı olmak istedim-"

"Ben," diye tersledi Aubrey, arkadaşlarını susturmak için başını hızlıca salladı.

Benedict, Centilmen Fahişeler söz konusu olduğunda tamamen profesyonel olsa da, bu iş değildi. Bu, Hugh'nun hayatının etrafında yıkılması, kalbinin parçalara ayrılmasıydı.

"Sergide size bol şans dilerim Bay Radcliffe," dedi, soğukkanlılığı azalmaya başladıkça sesi çatlıyordu. "Umarım size istediğiniz her şeyi getirir."

Dönüp kaçtı ve hızlı adımlarla kapı aralığından kayboldu. Hugh öylece kalakaldı, dili tutuldu ve hareketsiz kaldı. Arkadaşları ona bakmaktan başka bir yere bakmamaya kararlı görünüyordu, Evelyn odadan çıktıktan sonra anın gerginliği daha da artmıştı. O sırada Aubrey

Bir eli omzuna inerek onu inançsızlığın sersemliğinden kurtardı.

"Onun peşinden gitsen iyi olur," diye mırıldandı arkadaşı. "Çok geç olmadan." Bu onu harekete geçirdi, çünkü her şeyi yanlış anladığını fark etti.

Başını kaldırıp onu dinlediğini ve sözlerinden dolayı incindiğini fark ettiği anda bunu onun gözlerinde görmüştü. Bunu daha önce fark etmemişti çünkü kendi güvensizliği ve aralarındaki bağın tamamen tek taraflı olduğuna dair endişesi onu kör etmişti. Ama onun dökülmeyen gözyaşlarına, zamansız sözlerinin neden olduğu acıya tanık olmuştu. Söylediklerini duymasını istediği son şeyler bunlar değildi. Onun gerçekten nasıl hissettiğini bilmeliydi.

Stüdyodan hızla çıkıp merdivenleri tırmanırken, davasını savunmak için en az onun giyinmesi kadar zamanı olduğunu biliyordu. Yatak odasının kapısını neredeyse menteşelerinden sökerek içeri girdiğinde onu gecelikle buldu.

"Evie," diye yalvardı, kapıyı kapatıp odaya girerken. "Açıklamama izin ver."

Kuru, esprisiz bir kahkaha attı ve bağcıklarını bitirirken ona ters ters baktı. "Neyi açıklayacağım? Söyleyeceğin bir şey yok... en azından ikimizin de doğru olduğunu bilmediği bir şey yok."

Adam ona doğru uzandı ama kadın ellerini savuşturarak elbisesini almak ve içine girmek için arkasını döndü. Ona gelirken sık sık yaptığı gibi kalmadan gitti, bu da bir leydi hizmetçisinin yardımı olmadan çalışmasını kolaylaştırdı.

"Bunları duymanı hiç istememiştim."

"Neden olmasın?" diye homurdanarak kollarını kolların içine soktu. "Gerçek bu, değil mi? Bunun bir şekilde farklı olduğunu, gerçekten önemsedini ve benim-"

Sessizleşti ve başını salladı, kapatmak için elbisesinin arkasını karıştırdı.

"Umursuyorum Evie," diye ısrar etti ve ona yardım etmek için öne çıktı.

Adam önlüğü kapatmak için acele ederken, kadın hareketsiz kalarak ve başını eğerek ona izin verdi. Ne kadar uzun sürerse, kendini açıklamak için o kadar çok zamanı olacaktı.

"Yapmamaya çalıştım," diye devam etti. "İstemedim ama sen... sen farklısın."

"Ah evet, sanırım beni çok özel buluyorsun," diye tükürdü. "Bana ne demiştiniz? Oh, evet, 'güzel' vardı ve hatta bir keresinde bana 'muhteşem' dediğine inanıyorum. Ve başkalarının olmak istedikleri tüm iyi şeylerden oluştuğumla ilgili tüm o çürükler... Tanrım, eğer sanatta bir kariyer senin için uygun değilse, bir şair olmayı düşünmelisin. Sen iyisin, Hugh... Benedict'in bana olacağını söylediği kadar iyisin."

Omuzlarından tutarak onu yüzüne doğru döndürdü. "Başından beri sana söylediğim her sözde ciddiydim. Ama bunun uzun sürebileceğine hiç inanmadım... Anlaşmamızın sadece geçici olması gerekiyordu-"

"Doğru, ve şimdi gerçek tutkunuza geçmeniz için tam zamanında sona erdi. Hizmetlerinizi bu kadar ustalıkla sunduğunuz için size teşekkür ederim. Bakire olarak ölmek istemedim ve artık ölmeyeceğim. Birinin beni arzulanır hissettirmesini istedim ve sen bunu da yaptın... neredeyse çok iyi. Ama gerçekte olmayan şeyleri görmem ya da senin ne olduğunu ve ne yaptığını unutmam senin suçun değil."

"Lanet olsun Evie, hiçbir kadınla seninle olduğum gibi olmadım," diye bağırdı, ona daha sıkı sarılarak. "Seninleyken asla bir iş gibi hissetmedim ve sen benim için asla sadece bir bekçi olmadın. Her bir parçası, söylediğim şeyler, yaptıklarımız, hissettiklerimiz-"

"Yalan!" diye bağırdı ve onu iterek uzaklaştırdı. "İllüzyon! Kendin söyledin Hugh, bu illüzyonu yaratman için sana para ödedim. Az önce sana anlaşmamızın sona erdiğini söyledim, bu yüzden artık durabilirsin. Artık bunun için para almıyorsunuz!"

"Bu şekilde olmadı ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz."

Başını sallayarak sonunda gözyaşlarının düşmesine izin verdi, iri bir damlacık yüzünden aşağıya ve çenesinin kenarına doğru hızla aktı. Ardından bir tane daha, sonra bir tane daha... Her biri sanki biri göğsünün derinliklerine bir hançer saplıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı hıçkırıklarını bastırarak. "Ve o odaya girip arkadaşlarıyla işin bittiğinde kimin devralacağı hakkında konuştuğunu duymak, sanki... sanki..."

Bir damla gözyaşını silip yanağını okşamak için uzandı. "Başka bir erkeğin sana baktığı düşüncesiyle tüm bu evi temellerine kadar yıkmak istedim. Senin hakkında hissettiklerim... aynı anda hem korkunç hem de harika. Ama gerçek, hepsi gerçek oldu."

Elini tutmak için uzandı, yanağından çekti ve yanında asılı kalması için bıraktı. Başını ona doğru sallayarak gözlerini kırıştırdı ve bir damla gözyaşı daha bıraktı.

"Ve şimdi, bitti."

Odadan çıkmadan önce terliklerini almak için döndü, spencer'ını ve ocağın yanındaki masanın üzerinde duran el yazmasını geride bıraktı. Stüdyodaki seanslar arasında birlikte *Deli Baron*'u okuyorlardı ve kitabın neredeyse yarısını bitirmişlerdi. Unuttuğu eşyalarının yanından hızla geçti, henüz pes etmemeye kararlıydı. Aralarındaki şey böyle bitemezdi. Kız gözyaşları içindeyken ve adam sanki biri boğazına uzanıp kalbini ağzından çekip çıkarmış gibi hissederken olmazdı.

Kovalarken sesi evin içinde yankılandı. "Evie! Evie, bekle... lütfen!"

Merdivenlerin dibinde durakladı ama adam son birkaç basamağı atlayarak inerken ona sırtını dönmedi.

"Eve gidiyorum," dedi, sırtı kaskatı kesilmiş ve bakışları ön kapıya sabitlenmişti. "Benimle bir daha asla iletişime geçmeyeceksin. Söyleyebilirsin

Benedict, hizmetleriniz için borçlu olduğunuz bakiyeyi yarın bekleyecek."

Her şeye rağmen ona bakmıyordu bile. Gerçek bir kaleye dönüşmüştü, duruşu ve tavrı ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Şimdi söyleyeceği her şey sağır kulaklara çarpacak ve tek kelimesine bile inanmayacaktı.

"En azından sana eve kadar eşlik etmeme izin ver," diye teklif etti, boyun eğerek. "Geç oldu ve güvende olmanı istiyorum."

Cevap verecekmiş gibi döndü ama Aubrey tam o sırada stüdyonun kapısında belirdi, yüz ifadesi sabitti.

"Onu evine bırakacağım. Tabii sizin için de uygunsa, Bayan Coburn. Yanınızda bir refakatçi olması sizin için gerçekten daha güvenli olur."

Evelyn içini çekti, bunu düşünürken çenesi gerilmiş gibiydi. "Pekâlâ. Çok uzak değil... Yürüyebiliriz."

Aubrey'le bakiştılar, o da başıyla onu rahatlattıktan sonra peşinden gitti. Arkalarından kapanan kapı bir ölüm çanı gibi antrede yankılandı, yankısı varlığının içinde şaşırtıcı bir kesinlikte dalgalandı.

Onu kaybetmişti. Kendini onunla yollarını ayırmaya çoktan hazırlamış olması önemli değildi. Böyle olmasını istememişti ve aslında hiç bitmesini de istememişti.

Ama bu bir son değildi. Kendi kendine, onu geri kazanmanın tüm yollarını tüketene kadar her şeyin bitmediğini söyledi. Şu anda kızgındı ama belki de zamanla kendisini kanıtlaması için ona bir şans vermesi konusunda onu ikna edebilirdi. Sözleşmeler ya da düzenlemeler olmayacaktı, sadece ısrarla onun güvenini ve sevgisini kazanacaktı.

Benedict girişte ona katıldı, hem özür dilemiş hem de üzgün görünüyordu. Ağır bir iç çekişle Hugh'nun omzuna bir el attı ve onu koridorun karşısındaki küçük salonun açık kapısına doğru yönlendirdi.

"Brendi," diye mırıldandı Benedict. "Çok fazla konyağa ihtiyacımız olacak."

EVELYN BAŞINI DİK TUTTU VE OMUZLARINI DİKLEŞTİRDİ, KARARLIYDI

kendini dünyadan soyutlayana kadar parçalara ayrılmamaya çalışıyordu. Aubrey, ona yönelttiğı iğneleyici bakışlarla bunu zorlaştırıyordu. Aubrey onun her an gözyaşlarına boğulmasına hazırlanıyor gibiydi, bu da onu içinden kopup gelen duygu seline teslim olmamaya daha da kararlı hale getiriyordu.

Öfke ve kederin yanı sıra, ağır dozda utanç da taşıyordu. Hugh'nun kendisini önemseydiğine inanmakla ne kadar aptallık etmişti. Haftalardır ona onu sevdiğini nasıl söyleyeceğı konusunda kendi kendisiyle boğuşuyordu, bunun sadece aralarındaki anlaşmanın aşkla hiçbir ilgisi olmadığını ona hatırlatmasına yol açacağından emindi. Az önce bu ona en şaşırtıcı ve acı verici şekilde hatırlatılmıştı.

Bizim anlaşmamız da diğerleri gibi geçici... Onu mutlu etmek için düzenlemeler yapılmalı...

Bana aşk yanılsaması için para ödüyor... bu hiçbirini gerçek yapmaz.

Her aşığılayıcı kelimeyi ve kandırıldığını anladığı anı hatırladıkça boğazı düğümleniyordu. Daha iyi biliyordu, değil mi? Kendine defalarca Hugh'ya aşık olmaması gerektiğini söylemişti; onun her tatlı sözünün ya da düşünceli davranışının, karşılığında para aldığı bir hizmetten başka bir şey olmadığını hatırladığında kalbi kırılacaktı.

Bunu en başından beri *biliyordu* ve şimdi kendisine hatırlatılmasına şaşırmamalıydı. Öyleyse neden kendini bu kadar sefil ve ihanete uğramış hissediyordu? Neden kalbi bu kadar şiddetli ağrırken ölecekmiş gibi hissediyordu?

"Al."

Aubrey'nin sesi onu düşüncelerinden uyandırdı ve başını kaldırdığında Aubrey'nin ona bir mendil uzattığını gördü. Hızlı adımlarla yürüyorlardı ama o zamandan beri yavaşlamışlardı ve Evelyn tekrar ağlamaya başladığını fark edince utandı.

Keten kareyi kabul etti ve onu kızarmış yanaklarını silmek için kullandı. Korkunç görünüyor olmalıydı, yüzü ağlamaktan kırmızının çirkin bir tonuna bürünmüştü.

Aubrey ona mendilini geri verirken, "Bunu duyduğunuz için çok üzgünüm," dedi. "Ama Hugh'un dediği gibi-"

"Lütfen," diye mırıldandı. "Yapma. Hugh'nun söyledikleri ya da yaptıkları hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Bir süre için ikimize de uyan bir anlaşmamız vardı ve artık bitti."

Onun sokağına döndüler ve Aubrey yürüyüşün geri kalanında sessiz kaldı, ona ayak uydurmak için uzun adımlarını kısaltırken iki elini arkasında kenetledi. Tüm vücudu sanki her taraftan darbe almış gibi ağrıyordu ve tek istediği yatağına girip yatak örtülerini başına çekmek ve böylece uyuyana kadar huzur içinde ağlamaktı. Belki de günlerinin geri kalanında, hiçbir şey kalmayana kadar uyuyacaktı. Sanki kimse onu özleyecekmiş gibi. Bu lanetli şehirdeki çoğu insan onun varlığından bile haberdar değildi.

Evinin önünde durdular ve Joseph ön kapıyı açarken Aubrey yüzünü ona döndü.

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bana karşı hep nazik oldunuz, bunun için de teşekkür ederim."

Aubrey onun elini tutup üzerine eğildi ve parmak eklemlerine hızlı, iffetli bir öpücük kondurdu. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Hugh'nun senin affını hak etmediğini biliyorum ama... arkadaşı olarak sana dürüstçe söyleyebilirim ki o bunu istiyor. Sana karşı beslediğini görebildiğim duyguları taklit edebilecek birini tanımıyorum. Hazır olduğunuzda, belki bunu biraz düşünebilirsiniz."

Bir yanıt beklemeden dönüp geldiği yöne gitti ve Evelyn'i içeriden gelen lamba ışığının parıltısında ayakta bıraktı. Her adımda biraz daha ağırlaşarak odasına doğru yol aldı. Evelyn her an yere yığılacakmış gibi hissediyordu ama Patience'ın ocağın yanında kucağında bir kitapla kıvrılmış beklediği yatak odasına ulaşmayı başardı.

Evelyn'i görünce ayağa kalktı ve elindeki kitabı yere bıraktı.

"Hanımefendi, sorun nedir? Sanki ağlıyormuş gibi görünüyorsunuz."

Evelyn bir hıçkırıkla odaya doğru tökezledi ve kollarını sıkıca beline doladı. "Oh, Patience, ben... bitti... yapamam..."

Patience göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçti ve Evelyn yere yığılmadan onu kaldırdı. Yıllar içinde en yakın arkadaşı haline gelen yol arkadaşına yaslandı. Şimdi ağlamasına izin verdi, içinden akan seli durduramadı, sert hıçkırıklarla vücudunu salladı.

"Çok üzgünüm, Bayan," diye mırıldandı Patience, Evelyn'in sırtını yatıştırıcı bir elle okşayarak. "İkinizin çok iyi anlaştığınızı sanıyordum."

Evelyn de öyle, ama yanılmıştı. Saf bir aptal. Hugh en başından beri kendini açıkça ifade etmişti ama Evelyn onun fahişesi olarak görevlerini yerine getirirken aksini düşünmesine izin vermişti. Ne kadar iyi ve doğru hissettirdiğinin bir önemi yoktu, Hugh'un kendi ağzından her şeyin bir saçmalık olduğunu söylediğini duyduğunda değil.

Elbette, yüzüne karşı her şeyin gerçek olduğu konusunda ısrar etmişti. Ama buna nasıl güvenebilirdi ki? Bunları arkadaşlarına, onun duymayacağını düşünerek söylemişti ve bu da onları büyük olasılıkla doğru yapıyordu. Elbette ona duymak istediklerini yüz yüze söyleyecekti.

Patience'ın onu yatağa hazırlamasına izin veren Evelyn, ağlamasını durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Gözyaşlarının yüzünü ve boynunu ıslatarak düşmesine izin verdi. Yan tarafına kıvrılıp bir yastığı göğsüne yaslayarak gözlerini kapattı ve

kendini kedere teslim etti. Bundan kaçış yoktu. Kalbi kırılmıştı ve hayatında yaşadığı diğer tüm acılar gibi bunun da acısını çekmek zorundaydı. Ancak bu, uzaktan hayranlık duyduğu bir adamla tanışılırken kekelemekten utanmak ya da defalarca görmezden gelinmek kadar basit bir şey değildi. Yıllar boyunca birilerinin onu fark etmesini beklemek, ancak yirmi beş yaşına geldiğinde tek bir aday bile bulamamak kadar önemsiz bir şey değildi.

Bu çok daha fazla acı veriyordu ve iyileşmesi daha uzun sürecekti ama iyileşecekti. Sonra kendini toparlayacak ve her zaman olduğu gibi yoluna devam edecekti. Zamanla Hugh o kadar geride kalacaktı ki, uzak bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

Ancak şimdilik onun böğrüne saplanmış bir hançerdi, yaranın içinde dönüp duruyor, keskin ve yankılanan bir acı yaratıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

"Kraliyet Akademisi'nin Yaz Sergisi günü yaklaşıyor! Söylentilere göre P Kontu'nun ayrı yaşadığı oğlu, değerlendirilmek üzere çok güzel bir tablo sunmuş. Bu yazar kesinlikle bu yıl başarılı olmasını umuyor. Bir bahis defterim olsaydı, sanırım ailesinden herhangi birinin etkinlikte yüzünü gösterip göstermeyeceği üzerine bahis oynayarak büyük bir meblağ kazanabilirdim."

-The London Gossip, 23 Nisan 1819

D Hugh, ona ulaşma çabalarına rağmen, araları açıldıktan sonra hatıralarca Evelyn'i görmedi ya da onunla konuşmadı. Gerçi bu çabalamadığı için değildi. Ertesi sabah doğruca Evelyn'in evine gitmiş, ancak Joseph tarafından geri çevrilmiş, Joseph de Evelyn'in arayanları kabul etmediğini söylemişti. Üç gün üst üste tekrar denemiş ve her seferinde geri çevrilmişti. Son ziyaretinde, Patience'ın kendisi kapıya gelmişti, Gözlerinde tiksinti ve sözlerinde zehir vardı.

"Buraya gelerek işleri daha da kötüleştiriyorsun. Yeterince şey yaptın ve şimdi tek istediği yalnız kalmak."

"Ona benim için bir mesaj iletir misin?" diye yalvardı, en azından nasıl hissettiğini bilmesini istiyordu. Kulak misafiri olduğu şeylerin kalbindeki gerçeği temsil ettiğine inanmasını istemiyordu. Sadece ona bir şey söylemeye çalışıyordu.

Arkadaşlarını ve kendisini, onu sevmediğine ikna etti... ve tüm bunların nedeni, gözünün önündeki şeyi göremeyecek kadar aptal olmasıydı.

"Peki," diye yumuşadı Patience. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

Tereddüt bile etmemiş, gerçekten önemli olan tek kelimeyi ağzından dökmüştü. "Ona onu sevdiğimi ve gözlerimin içine bakıp aynı şeyleri hissetmediğini söyleyene kadar gitmeyi reddettiğimi söyle."

Patience buna şaşırmış gibi görünse de hemen toparlandı ve içeri girmeden önce başını salladı. Mesajının nasıl karşılandığını asla öğrenemeyecekti, çünkü Evelyn onu görmeye gelmemişti. Ona bir not bile göndermemişti, cehenneme gitmesini söylemek için bile.

Yine de acımasız davranmış, çiçekler göndermiş ve cevapsız kalan notlar yazmıştı. Hatta onu gelirken ya da giderken bulma umuduyla evinin önünde beklemeyi bile denemişti. Ama bir kez olsun eşikte görünmemiş, bir kez olsun özür dileme ve işleri düzeltme girişimlerine yanıt vermemişti.

Şimdi, sergiden üç gece önce stüdyosunun loş ortamında oturmuş, üzüntülerini konyakla bastırıyordu. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu, özellikle de Evelyn'in artık kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediği ortaya çıktıktan sonra. Bazı geceler yanında birileri varken içiyor, en azından düzenli olarak yemek yediğinden ve banyo yaptığından emin olmak için fahişeleri uğruyordu. Ölmek için uzanmak, böyle bir acıyla yaşamak için uygun bir alternatif gibi geliyordu, ama kimse çekip gitmiyor ve buna izin vermiyordu. Hizmetkârları, arkadaşları, hepsi de onu yaşama sebebini tamamen kaybetmemiş gibi devam etmeye zorlamaya kararlı görünüyordu.

Sanatı bile onu eskisi gibi rahatlatmıyordu, Evelyn artık onun konusu olmadığı için denediği her şey karanlık ve ürkütücü çıkıyordu. Hüznün ve ölümün en kasvetli sahnelerini çizdi ve kendini her şeyden çok karbon siyahı pigmentle resim yaparken buldu. Crosby geçen hafta ziyaret etmiş ve *Bir Kadının Portresi'nin*

Yaz Sergisi için seçilmişti ve bunun için bir gram bile sevinç duyamamasını ironik buluyordu. Son birkaç yıldır en çok istediği şey buydu ve Evelyn'le paylaşmadığı sürece bunun onun için bir önemi kalmamıştı.

Dizinin üzerindeki sayfa yığınının bakarak brendisinden bir yudum daha aldı. Kelimeler en üstteki sayfada yüzüyordu ama artık onları neredeyse ezberlemişti. *Deli Baron*'u haftalar önce bitirmişti ve o zamandan beri üç kez daha okumuştı, sadece Evelyn'in sözlerini okuyarak ona bağlandığını hissediyordu. Her okuyuşta, ona hikâyenin ne kadar zekice olduğunu ve ne kadar yetenekli bir yazar olduğunu hiç söyleyemediğini hatırlıyordu. Kitabı eğlenceli bulacağını ummuştu ama Regina, Sör Antony ve Baron Redgrave'in hikâyesinin ne kadar sürükleyici olduğuna şaşırmıştı. Kitabı ona geri vermeliydi ama gizliden gizliye kitabı elinde tutmasının onu kapısına çekeceğini ummaktan da kendini alamıyordu. Onu bir kez karşısına aldığı anda, kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlayana kadar gitmesine izin vermeyecekti.

Yatak odasında hala onun spencer'ı vardı, kokusu hala kumaştan belli belirsiz yayılıyordu. O giysiye yapışmak, onu yüzüne bastırmak ve göğsü ağrıyarak ona en son sarıldığı zamanı hatırlamak zorunda kalmıştı, onun tatlı kokusu burun deliklerine kadar geliyordu. Çok geçmeden, spencer'ın kokusu kendi kokusuyla yer değiştirecek, onun son izi de hayatından silinecekti.

"Bay Radcliffe, bir ziyaretçiniz var."

Bir uşak iki yıldır görmediği bir kadını içeri sokarken başını kaldırıp baktı. Boş bardağı bir gümbürtüyle yere düştü ve ayağa fırlarken Evelyn'in el yazmasının sağa sola uçuşmasını güçlükle önleyebildi. Göğsü acıyla gerildi, bir şeyler görmediğinden emin olmak için gözlerini kırptırırken ağzı kurudu. Ama orada duruyordu, kız kardeşi Melanie, Radcliffe ailesinin en küçüğü ve babası onu evlatlıktan reddettiğinde buna karşı çıkan tek kişi.

Hugh ve diğer kardeşleriyle aynı siyah saçlara ve kahverengi gözlere sahipti, ancak yüzünün yuvarlaklığı eriyip gitmiş ve ortaya yetişkin bir kadının çarpıcı çehresi çıkmıştı. Artık sosyeteye takdim edilen bir genç kız değildi ve evliliğinin üzerinden bir yıl geçmişti.

"Mel," diye homurdandı, inanamayarak başını salladı. "Bu gerçekten sen misin?"

Havayı koklayarak irkildi ama eteklerini savurarak odaya doğru ilerledi. "Bu koku bana fincanlarınızda olduğunuzu söylüyor, ama kör olamayacağınızı biliyorum. Tabii ki benim. Orada öylece duracak mısın, yoksa gelip kardeşini karşılayacak mısın?"

Bir anda onun üzerine atladı, aralarındaki boşluğu hızla geçip onu kucağına aldı. Aramaya gelmesini umduğu kadın o değildi ama yine de onun varlığıyla rahatlamıştı. O kadar yalnız kalmıştı ki, kendi üzüntüsü içinde boğuluyordu. Uzun zaman sonra Melanie'yi tekrar görmek temiz bir nefes almak gibi geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu adam, ayrıldıklarında kızın gözyaşlarını geri kırıptığını fark etti.

"Babam ve Marcus'un artık hareketlerimi belirlemelerine izin vermemeye karar verdim," dedi burnunu çekerek. "Çok uzun zaman oldu ve beni senden uzak tutmalarına izin verdiğim için kendimi berbat hissediyorum. Bu artık sona eriyor."

Hugh duyduklarına şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Peki ya babam? O mutlu olmayacak-"

"Onun nasıl hissettiği umurumda değil ve Marcus şeytana uyabilir. Ben artık evli bir kadınam ve hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda artık ikisinin söz hakkı yok."

Bu tanıdığı ve sevdiği Melanie'ydi. Ailenin en küçüğü olarak her zaman yakın olmuşlar ve isyan etme olasılığı en yüksek olan iki kişi olmuşlardı. Melanie, bu özelliklerinden dolayı evde kalmış bir kız olarak öleceğini söyleyen Kont'u çok üzecek kadar açık sözlü ve bağımsızdı. Geçen yıl St. George's'da görkemli bir törenle bir markiyle evlenerek onun yanıldığını kanıtlamıştı. Onunki

Kız kardeşleri arasındaki en iyi ești ve uzaktan bile olsa babalarını haksız çıkardığını öğrenmekten gurur duymuştu.

"Peki ya kocan?" diye alay etti. "Buraya gelmene ne derdi acaba?"

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "Adam benim için çıldırıyor, ne istersem yapmama izin veriyor. Mutlu olduğum için mutlu olduğunu söyleyebilirim. Her neyse, muhteşem haberlerinizi duydum ve gelip sizi kendim tebrik etmek istedim."

Hangi sanatçıların seçildiğinin henüz çok yaygın olarak bilinmediğini bildiğinden kaşlarını çatı. "Nasıl öğrendiniz?"

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Anne. Biliyorsun, seni kovduğı için babamı asla affetmedi, ama kendisi elini uzatarak ona asla karşı gelmezdi. Ama onun da kendine göre yöntemleri var. Ev halkınızdan biri sizin nasıl olduğunuz hakkında ona bilgi vermek için para almıyorsa hiç şaşırmam. İkimiz de senin adına çok mutluyuz. Çalışmalarının sergilenmesi uzun zamandır hayalini kurduğun bir şeydi."

"Evet," diye kabul etti, hissetmesi gerekenden çok daha az coşkuyla. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çatarak onu eleştirel bir gözle inceledi. "Bu konuda pek memnun görünmüyorsun. Aslında berbat bir halde sin, Hugh. Sorun nedir?"

Başını salladı ve masasına gidip bir boya fırçasıyla oynamaya başladı. Evelyn yüzünden kendini parçalara ayırmamak için ellerini meşgul etmesi gerekiyordu.

"Önemli değil. Marki ile olan yeni hayatın hakkında her şeyi anlat bana. Salona geçebiliriz, ben de çay getirtirim."

Adamın yanından geçip gitmesine fırsat vermeden kolunu tuttu ve onu olduğu yerde durdurdu. "Şimdi, bir dakika bekle. Gerçekten bir sorun var, değil mi? Ferdinand'dan beri seni bu kadar üzgün görmemiştim."

Çocukluğunda beslediğı, bir gün malikâneneden çıkıp bir daha dönmeyen Ferdinand adlı kedisini düşününce inledi. Şimdi, o

her zamankinden daha çok acıtıyordu.

"Bıçağı yaraya nasıl saplayacağını her zaman biliyordun Mel. Kısacası, hayır iyi değilim ama iyi olacağım. Bir kadın vardı... şimdi yok. Şu anda konuşmaya hazır olduğum tek şey bu."

Ona acıyan bir bakış atarak kolunu onun koluna doladı ve kendisini stüdyodan çıkarmasına izin verdi. "Sanırım çayı unutup konyak getirmeliyiz, ama zaten içinde yarım şişe varmış gibi kokuyorsun."

"İstediğin kadar konyak içebilirsin, ama ben yeterince içtim," dedi, bir elini fokurdayan midesine bastırarak.

Hugh'nun gönderdiği içeceklerle salona yerleştiler, hayatlarının son birkaç yılı hakkında hikâyeler anlatırken aralarındaki dostluk her zamanki gibi güçlüydü. Evliliğinin bir aşk evliliği olduğunu ve markisiyle gerçekten mutlu olduğunu öğrendiğinde çok sevinmişti. Henüz kimseye söylememişti ama çocuğu olabileceğinden şüpheleniyordu. Mutlu haberlerini anlatırken adeta parlıyordu; bu da ona, daha önce elinin altında olan ama kendi aptallığı yüzünden kaybettiği mutluluğu hatırlattı.

Hayatında olup bitenler hakkında onu bilgilendirdikten sonra, ağır bir iç çekişle onun yanındaki kanepeye oturdu.

"Hugh, beni nasıl affedebilirsin? Biz her zaman yakındık ve babam seninle bir daha hiçbir şey yapmamamız gerektiğini açıkça belirttiğinde, arkamda durdum ve bunun olmasına izin verdim."

"Geride durup bunun olmasına izin vermediniz... Babama gereken cevabı verdiniz. O kısmı çok net hatırlıyorum."

"Bu yeterli değildi. Daha fazlasını yapmalıydım, belki de Marcus ve diğerlerini birlikte birleşik bir cephe oluşturabileceğimize ikna etmeliydim. Altı çocuğunu da evlatlıktan reddedemez."

Bir elini onunkinin üzerine koydu ve ona minnettar bir gülümseme verdi. "Bu geçmişte kaldı ve kardeşlerimden bu konuda suçladığım tek kişi Marcus.

Hepinizden çok o buna bir son vermeye çalışabilirdi. Ama babam kendi seçimini yaptı, ben de kendi seçimimi yaptım. Pişman değilim."

Melanie eğilip omzuyla onu dürttü ve "Bence değil," dedi. "Bu sergiden sonra ünlü, tanınmış bir sanatçı olacaksın. Babam ve Marcus mütevazı turtalarını paylaşabilirler, ben de kendim servis edeceğim!"

Onun elini sıktı, birden ciddileşti.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı. "Eğer bunu sana başka kimse söylemiyorsa, bil ki ben söylüyorum. Çok, çok gurur duyuyorum."

Bu açıklaması aklına Evelyn'i ve onun Sergi için orada olacağına dair verdiği ateşli yemini getirdi. Artık onun gelmesini beklememesi gerektiğini biliyordu. Neden gelsin ki? Söylediklerini duyduktan sonra onun için orada olmak istemesi için hiçbir nedeni yoktu.

"Gelecek misin?" diye sordu. "Sergiye mi? Orada olman benim için dünyalara bedel."

Böylece kalabalığın içine bakabilir ve sevdiği en az bir kişinin yüzünü görebilirdi. Melanie başını onun omzuna yaslamak için eğildi.

"Bunu hayatta kaçırmazdım."

EVELYN MAKYAJ AYNASININ ÖNÜNDEKİ TABUREYE OTURMUŞ, AŞAĞIYA BAKIYORDU Hugh'dan gelen not önünde duruyordu. Üç gün boyunca bu notu onlarca kez okumuş, Kraliyet Akademisi'ndeki Yaz Sergisi'ne katılıp katılmayacağını kendi kendine tartışmıştı. Bugün serginin ilk günüydü ve sergilenmek üzere seçilen tüm eserlerin açılışı yapılacaktı. Sosyetenin en önemli üyeleri, Hugh için şöhret ile bilinmezlik arasındaki farkı yaratabilecek insanlar katılacaktı.

O sabah kalkmış ve Patience'tan giyinmesine yardım etmesini istemeden önce hafif bir kahvaltı yapmıştı. En güzel günlük elbiselerinden birini giymişti.

Yumuşak pembe dallı muslin bir elbise ve ona uygun bir çift terlik. Saçları düzenlenmiş ve Patience'ın ısrarla gözlerinin zengin tonunu ortaya çıkardığını söylediği pembe bir bandeau ile süslenmişti. En sevdiği kulak topuzlarını bile takmıştı.

Sergi bir saat içinde açılacaktı ve en iyi kıyafetlerini giymiş olmasına ve karnında kelebeklerin deli gibi uçuşmasına rağmen hala katılıp katılmayacağını bilmiyordu.

Hugh'nun buruşuk notunu eline aldı, bir eliyle düzeltti ve bilmem kaçınıcı kez okudu.

Evie,

Bildiğinizden eminim, Yaz Sergisi üç gün içinde açılıyor. Benim resmim de diğerleri arasında sergilenmek üzere seçildi. Beni görmek ya da benimle konuşmak istemeyebileceğinizi biliyorum, ancak lütfen orada bulunmanızın son derece önemli olduğunu bilin. Bana yaklaşmanızı ya da sizinle konuşmak için bana bir dakika ayırmanızı bile beklemiyorum. Tek istediğim toplantıya bakıp yüzünüzü görebilmek ve bunu siz olmadan asla yapamayacağımı hatırlamak. Gelmemeye karar verirsiniz, size verdiğim mesajın hala geçerli olduğunu bilin.

Tüm

sevgimle,

Hugh

Mektubu bir kenara bırakırken gözlerinden yaşlar süzüldü ama onları geri kırıptı. Görünüşünü lekeli yanaklarla mahvetmemeye kararlıydı ve geçen hafta Hugh için hüngür hüngür ağlamayı bırakmaya karar vermişti. Hugh çiçekleri, notları ve onu görme girişimleriyle işini kolaylaştırmamıştı. Patience'ın notunda bahsettiği mesajı iletmesinden sonra saatlerce ağlamıştı.

Patience, Hugh'nun sözlerini gergin bir sesle ve çatık kaşlarla anlatmıştı. "Sizi sevdiğini söylüyor, Bayan... ve siz onun gözlerinin içine bakıp aynı şeyleri hissetmediğinizi söyleyene kadar da gitmeyecek. Gerçekten bunu kastettiğini düşünüyorum..."

Evelyn başını ellerinin arasına gömdü ve derin, yavaş bir nefes aldı. Onun bunu kastettiğine inanmak istiyordu. Hugh'nun ona olan aşkının gerçek olduğuna ve bir fahişenin baştan çıkarma becerisine dayanarak uydurduğu bir fantezi olmadığına inanmak istiyordu. Ama Hugh'un arkadaşlarına söylediği şeyler zihninde yankılanıyor, neyin doğru olduğu konusunda kararsız kalmasına neden oluyordu. Sergi'nin Hugh'ya kariyerine başlamak için ihtiyaç duyduğu şeyi vermemesi durumunda, bir bakıcının yatağında güvenlik arıyor olabilir miydi? Ve onu parmağında oynattığı, saf bir aptal gibi ona umutsuzca aşık olan sonuncusundan daha iyi kim destekleyebilirdi?

Bu düşünceyi aklından geçirirken bile, Hugh'nun o tür bir adam olmadığını düşünmeden edemiyordu. Fahişe olma nedenleri ya da işi bitirdikten sonraki hedefleri konusunda ona karşı hiçbir zaman dürüst olmamıştı. Tüm çabalarına rağmen onu sevmeye başlamış olabilir miydi? Eğer bu doğruysa, o zaman neden ona nasıl hissettiğini söylememişti? Neden stüdyosunda durup her şeyin bir yanılsama olduğunu ve diğerlerine yaptığını ona da yaptığını iddia ediyordu?

Sürekli kafa karışıklığı ve belirsizlik başını ağrıttıyor, yatağına geri dönüp sonsuza kadar uyumak istemesine neden oluyordu. Ama bunu yaparsa, ona orada olacağına dair söz verdikten sonra Sergisi'ni kaçıracaktı. Eğer ailesi onu desteklemek için gelmeyecekse, o zaman en azından bir kişinin onun parlak anına tanıklık etmesi gerekiyordu. Olanlar yüzünden çektiği ıstırap bir yana, bu onuru Hugh'dan daha fazla kimsenin hak etmediğini biliyordu. Yeteneğinin fark edilmesi için çok çalışmıştı. Onu bir daha görmeyi reddedebilirdi ama bunu ondan esirgemeyecekti. Başka hiçbir şey olmasa bile, ona verdiği sözü tuttuğunu söyleyebilecekti.

Buna karar verdikten sonra ayağa kalktı ve Patience'ı aramaya koyuldu. Sergiye zamanında yetişmek istiyorsa bir an önce yola çıkması gerekiyordu.

Anlaşıldığı üzere, Patience onun kararını önceden görmüş ve arabayı çoktan göndermişti. Evelyn'le kol kola merdivenlerden inerken kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen refakatçi, her şeyin ne kadar romantik olduğunu ve ikisinin de akıllarının başlarına gelip barışacaklarını nasıl bildiğini anlatıp durdu.

Bekleyen arabaya adım attıklarında, "Sadece sergiyi göreceğiz, Patience," diye azarlamıştı.

"Elbette hanımefendi," diye mırıldandı Patience, ama yüzündeki kendini beğenmiş ifade hiç kaybolmadı.

Özellikle Somerset House'a yaklaştıkça, tıkanmış sokaklarda gezinmek zorlaştıkça, varmaları uzun zaman alacak gibi görünüyordu. Tam da düşündüğü gibi, kim varsa bu büyük etkinlik için gelmişti. Etrafının bu kadar çok insanla çevrili olduğunu düşündükçe endişeleniyor ve Hugh'un bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Hugh kalabalıktan en az onun kadar hoşlanmıyordu ama yabancılarla konuşma konusunda kesinlikle daha iyiydi.

Sonunda şoför onları Somerset House'un önünde indirdi, bir sürü insan içeriye doğru ilerliyordu, sesleri heyecanlı konuşmalarla uğulduyordu. Patience ile kol kola girerek diğerlerinin arasına karıştılar ve büyük eve doğru ilerlemeye başladılar. Kalabalığı dairesel merdivenlerden yukarı, resimlerin ve heykellerin sergileneceği büyük odaya doğru takip ederken Evelyn'in kalbi küt küt atıyordu. Odadaki çeşitli parçaları ayrıntılı olarak anlatan katalog için gerekli şilini ödedi. O kadar büyük olmasına rağmen içeride çok fazla insan vardı, bu yüzden Patience ile birlikte odanın soldan sağa ve duvardan duvara akışını takip etmek zorunda kaldılar. Hareketin ilerleyişi, 'en iyi' olarak kabul edilen resimlerin göz hizasında asılı olduğu orta duvarda durmuş gibiydi. Tüm alan yerden tavana kadar çeşitli boyutlarda çerçeveli tablolarla doluydu - bazıları tuhaf suluboya manzaralar, diğerleri portre veya savaş sahneleri. Patience her birine 'oohed' ve 'aahed' derken

Evelyn gözlerini özellikle bir tabloda ayırmıyordu. *Erdem ve Ahlaksızlık*'ı katalogda ya da batı duvarında görememişti ama daha görecek çok şey vardı.

Kitabı karıştırırken, Yunan tanrı ve tanrıçalarının, iffetli kucaklaşmalar içindeki aşıkların ve hatta birkaç zevkli çıplak resmin önünden arkadaşıyla birlikte geçti. Her şey bir bulanıklık içinde gözünün önünden geçiyor gibiydi; sanatçılar eserleri hakkında izleyicilerle konuşmak için hazır beklerken sesler yükseliyor ve büyük salonda yankılanıyordu. Birkaç eğitmen de kalabalığın arasına karışmış, öğrencilerini müstakbel müşterilerle ve daha köklü diğer sanatçılarla tanıştıyordu.

Boynunu bükerek odada Hugh'yu görmeye çalıştı. Birkaç koyu saçlı adam gözüne çarptı ama yakından incelediğinde onun olmadığı anlaşıldı.

Sonunda en iyi ve en popüler tablolara daha yakından bakmaya çalışan seyirciler nedeniyle sıkışıklığın arttığı kuzey duvarına döndüklerinde neredeyse vazgeçmek üzereydi.

Orada Hugh'yu odanın tam ortasında dururken buldu, yüzü hareketliydi ve elleri bir grup adamla eseri hakkında konuşurken hareket halindeydi. Benedict'in sarışın başının yanı sıra Aubrey'nin heybetli varlığını da fark etti. Kataloğa bakarken kaşlarını çattı, neden Hugh'nun resminden bahsedilmediğinden hâlâ emin değildi.

Ama sonra Patience'ın nefesi kesildi ve kalabalık doğru yöne kayar gibi oldu ve o da gördü. Hugh'un sergi için hazırladığı tablo, *Erdem ve Ahlaksızlık* değildi. Lacivertin parlak sıçraması, ince elbiseye bürünmüş çıplak teninin fonunda tuvalden ona sesleniyordu. Ayın parıltısı ve karanlık gece gökyüzü sahneye ruhani bir ışıltı katarken, arka plan bir Yunan harabesi tarzında boyanmıştı.

"Oh, Bayan... bu ..."

"Ben," diye fısıldadı kalabalığın hareketi onları daha da yaklaştırdı.

Ayakları kendi isteğiyle hareket etti, boğazı daraldı ve elleri titreyerek kayıt defterine baktı ve sonunda Hugh'un adını buldu. Yanında eserin adı yazılıydı: *Bir Kadının Portresi*.

Portre harikaydı, şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi. Aslında o kadar güzeldi ki, resmedilen kadının gerçekten kendisi olduğuna inanmakta çok zorlanıyordu - portre için kendisi oturmuş olmasına rağmen. Hugh'un çalışmasının başarısını daha da vurgulamak için, resim kuzey duvarının tam ortasında, odadaki herkesin göz hizasında, belirgin bir şekilde sergilenmişti.

Vücudu onu iradesi dışında resme yaklaştıırken, Hugh ile gurur duymak ve görüntüsünün tüm toplumun görmesi için sergilenmesinden dehşete düşmek arasında gidip geldi. Sadece yüzü değil, neredeyse çıplak olduğu oldukça skandal bir görüntü. Bunun zevkli ve sanatsal bir şekilde yapıldığı iddia edilebilirdi ama Evelyn vücudunun her kıvrımının sergilendiğini fark etmeden resme bakamıyordu.

Tablonun hemen altında durduklarında nefesi boğazında düğümlendi. Etrafında birkaç eser daha vardı ama bakışlarını *bir Kadının Portresi*'nden ayıramıyordu, tüm benliği o kadar çok duyguyla dolup taşıyordu ki hepsini zorlukla sıralayabiliyordu.

Gözleri tekrar yanmaya başladı ve bu kadar zayıf olduğu için kendine lanet etti. Ağlamayı bitirdiğini düşünmüştü ama burada ağlayan bir su birikintisine dönüşmeye hazır bir şekilde duruyordu.

Etrafında sesler yükseliyor, insanlar sanatçıyla konuşmak istiyor ve kendi aralarında eser hakkında mırıldanıyorlardı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en ilahi şey!"

"Sanatçı nasıl oldu da bu kadar uzun süre bizim ondan haberimiz olmadan yaşadı? Oldukça yetenekli."

"Perth Kontu'nun en küçük oğlu olduğunu biliyor muydunuz?" "Kadının kim olduğunu merak ediyorum."

"Her kimse, adı ortaya çıktığında tüm Londra'da en çok konuşulan kişi olacak!"

Patience her an bayılacakmış gibi ona bakarken, Evelyn bir elini boğazına bastırdı ve nefes almak için mücadele etti. Gözlerini kapadı ve yönünü bulmaya çalıştı; gözlerini açtığında etrafındaki kalabalık yeni bir kişiyi kabul etmek üzere yer değiştirmişti. Bu kişi Hugh'du. Ellerini önünde kavuşturmuş, bakışlarını resme dikmiş, onun yanında duruyordu. İnsanlar etrafına üşüşürken, kız ona doğru bir bakış atmaya cesaret etti ve gördüğü manzara karşısında nabızı hızlandı. Ona bakmanın canını ne kadar acıtacağını tahmin edememişti; bu etki, adam başını çevirip bakışlarıyla buluştuğunda daha da arttı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Beğendin mi?"

Onun bakışlarını üzerinde tutarsa ağlayacaktı, bu yüzden bakışlarını tekrar portreye sabitledi. "Ben... bu çok güzel."

Alçak sesini duyabileceği kadar yakına eğildi. "*Erdem ve Ahlak* yerine bunu sergilemek istediğimi sana söyleme fırsatım olmadı."

Başını sallayarak boğazındaki yumruyu yuttu, cevap verirken sesi boğuk çıkıyordu. "Neden?"

Hareket etti ve eli hafifçe onunkine dokundu. Bu dokunuş bir saniyeden kısa sürdü ama kadın bunu ruhunun derinliklerinde hissetti.

"Çünkü bu kadar güzel bir şeyi tuvale döküp sonra da onu dünyaya göstermeyi başaramazdım. Ve şimdi... bu resme bakan herkes seni benim gördüğüm gibi görebilir. Seni benim gözlerimden görebilirler... seni seven adamın gözlerinden."

"Hugh," diye fısıldadı, kimse ne kadar bunaldığını görmesin diye başını eğdi.

"Hazırlıksız yakalandıysan özür dilerim," diye mırıldandı. "Ama bunu sensiz yapamayacağımı söyledim ve bunda ciddiydim."

Cevap vermek için dudaklarını araladığında, adam eline kalın bir zarf sıkıştırdı ve ardından resmini tartışmak isteyen bir başka kişiyle konuşmak üzere uzaklaştı.

Zarfin üzerinde Cantrell Markisi'nin mührü vardı. Zarfı açtığında içinde, o akşam marki ve markizin evinde serginin açılışını kutlamak için verilecek balo için bir davetiye buldu. En küçük kız kardeşinin bir markıyla yeni evlendiğinden bahsettiğini fark edince bakışları Hugh'ya döndü. Bu balo onun onuruna düzenlenmiş olmalıydı. Bu, Hugh'nun ailesinin onu tekrar aralarına aldıkları anlamına mı geliyordu?

"Söylesene Radcliffe, bizi daha ne kadar merakta bırakmayı düşünüyorsun?" diye sordu yaşlı bir lord. "Herkesin bilmek istediği tek şey resimdeki kadının kimliği."

"Onu daha önce bir yerde gördüğüme eminim," diye ekledi yanındaki kadın. "Ama nerede olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum."

Hugh, bakışları bir kez daha kalabalığın içinde onu bulmadan önce onlara güler yüzlü bir gülümseme sundu. "Bu akşam kız kardeşimin balosunda ortaya çıkacak. Görüyorsunuz, resimdeki kadın benim için çok özel."

Genç bir sosyete kızı eldivenli elini göğsüne bastırarak içini çekti. "Oh, ne kadar romantik."

Hugh'nun gülümsemesi genişledi. "Gerçekten de öyle. Bu kadın hayatımın aşkı... ve onunla evlenmek niyetindeyim."

Evelyn bacakları sudan yapılmış gibi hissediyordu ve kalbi o kadar sert ve hızlı atıyordu ki göğsünden fırlayacağından korkuyordu.

"Yani, bu gece nişanınızın ilan edilmesini mi beklemeliyiz?" diye sordu yaşlı kadın, gözleri kocaman açılmıştı. "Heyecan verici bir Sezonu bitirmek için ne harika bir yol!"

"Evet," diye yanıtladı Hugh. "Dans başladığında onun kim olduğunu anlayacaksın. İlk vals için piste yönlendireceğim kişi o olacak."

Sözcükler ağzından çıkmayı bitirdiğinde, sosyete kızı haberi vermek için arkadaşına dönmüştü. Saniyeler içinde

Büyük odayı süpürüyordu ve bu gece balo başladığında tüm *ton* bunu öğrenmiş olacaktı. Vücudunun kontrolünü kaybetti ve eğer kolundan tutup onu ayağa kaldıran Patience olmasaydı olduğu yere yığılıp kalacaktı.

Ne yaptığını sanıyordu? Onun ilgiden nefret ettiğini ve duyduğu şeyler yüzünden hâlâ ona kızgın olduğunu biliyordu.

Davetiyeye bakıp sonra tekrar ona döndüğünde, adamın kendini ilan ettiğini çarpıcı bir güçle fark etti. Bunu herkesin önünde ve böylesine bir yetenekle yaparak, kızın dikkatini çekmekten ve belki de onu gerçekten sevdiğini kabul etmekten başka çaresi kalmamasını sağlamıştı. Kapalı kapılar ardında, şüpheleri ve birlikte geçirdikleri her anın nüansları içinde boğulabilirdi. Burada ve şimdi, sadece gerçek vardı ve bu geceki baloda onun kim olduğunu öğrenmek için bekleyen insanlarla dolu bir odaya ilan ettiği gerçek vardı.

"Yüce Tanrım, Bayan," diye fısıldadı Patience, kalabalık onu gözden kaybolana kadar yutarken. "Sizi gerçekten seviyor."

Gülümserken dudakları titredi, sıcaklık baş döndürücü bir hızla içine doldu. "Evet, Patience... evet, öyle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

"Saygıdeğer Bay R. dün öğleden sonra Kraliyet Akademisi Yaz Sergisi'ndeki eseriyle büyük heyecan yarattı. Akşam yemeğine kadar tüm Londra spekülasyonlarla çalkalanırken, herkes Bir Hanımefendinin Portresi'nin gizemli öznesinin kim olduğunu merak ediyordu. Büyük bir memnuniyetle, C Markisi ve Markizesi'nin evindeki balo sırasında büyük bir açıklama yapıldı ve hanımefendinin kimliği benim için bile sürpriz oldu..."
-The London Gossip, 26 Nisan 1819

TKız kardeşinin balosunda beklenen izdiham beklenenden çok daha büyük oldu ve Grosvenor Square'deki konağının balo salonunu doldurdu duvardan duvara. Melanie onun yanında durup boyalı yelpazesini yüzüne doğru tutarken, Hugh titreyen, terleyen avuçlarıyla kalabalığı inceledi.

Melanie, "Daha önce bir davete bu kadar çok kişinin zamanında geldiğini hiç görmemiştim," dedi. "Görünüşe göre epey heyecan yaratmışsınız."

Bunu yapmıştı. Fikir ona aitti, ama Melanie ona maksimum etki için bunu nasıl gerçekleştirmesi gerektiğini söylemişti. Böylesine cesur bir aşk ilanına hiçbir kadının karşı koyamayacağı konusunda ısrar etmişti. Evelyn'e nasıl aşık olduğuna dair tüm gerçeği ona anlatmamıştı ama Evelyn'in ona kızgın olduğunu ve onu geri kazanması gerektiğini söylemişti. Kız kardeşi, ki

hiçbir zaman meydan okumaktan kaçınmamış, Hugh'un olası nişanı için balo salonunu teklif etmekten çok mutlu olmuştu.

Eğer olursa tabii. Evelyn'in gelmemeye karar verip onu tüm akranlarının önünde rezil etme ihtimali her zaman vardı.

"Ya gelmezse?"

Melanie yelpazesıyla ona vurdu. "Saçmalama. Tabii ki gösterecek!"

"Kalabalıktan nefret eder ve ilgi odağı olmaktan daha da nefret eder," diye inledi. "Tanrım, ben ne yaptım?"

Melanie bir elini onun koluna koyarak, "Çok harika, romantik bir jest," dedi. "Endişelenmeyi bırak. O burada olacak. Eğer orkestraya o gelene kadar dansa başlamamalarını söylemem gerekirse söylerim."

Derin bir nefes aldı ve serginin açılışı sırasında sahip olduğu güven duygusunun daha fazlasını aradı. Gerçeküstü bir olaydı, en büyük hayallerinin tezahürüydü. Evelyn'in orada olması ve tabloya verdiği tepkiyi görmek, aralarında ne olursa olsun onun yanında olmak istediğini bilmek ona her şeyin kaybolmadığına dair umut vermişti.

Ama burada durup Evelyn'in ortaya çıkmasını beklediği süre uzadıkça bu umudu da sönmeye başladı.

Melanie onun eline bir şampanya kadehi tutuşturdu. "Bunu iç ve nefes al. O burada olacak, bunu biliyorum. Karşılamanı gereken misafirlerim var. Tek başına iyi olacak mısın?"

"O iyi olacak. Artık buradayız."

Hugh üçüncü bir sesin duyulmasıyla başını kaldırdı ve kendisini, bu olay için görkemli kıyafetler giymiş olan diğer fahişelerle çevrili buldu. Hepsi de kendisi gibi siyah gece takımları ve beyaz keten giymişlerdi, ancak Dominick kravatının köpüğü içinde devasa bir yakut kravat iğnesi taşıırken, David kraliyet mavisi şam yeleği giymişti.

"Seni tüm *tonun* önünde küçük düşmeye terk edeceğimizi düşünmedin değil mi?"

yalnız, değil mi?" David bir elini onun omzuna koyarak takıldı.

Hugh şampanyasının yarısını bir dikişte içmeden önce, "Keşke içseydin," diye homurdandı.

Benedict alaycı bir sırıtışla Hugh'ya dönmeden önce, "Onu tedirgin etme," diye tersledi. "Ancak, bir hayal kırıklığı yaşamanız durumunda sizi bekleyen bir arabamız olduğunu bildirmeliyim. Hızlı bir çıkış yapma ihtiyacı duymanız halinde sizi kurtarmak için buradayız."

Aubrey, Benedict ve David'e ters ters bakarak, "Yaklaşan nişanınızı *kutlamak* için buradayız," dedi. "Bu aptalların aksine, planınıza inancım tam."

Hugh şampanyasını bitirmeden önce, "İyi, çünkü ben bilmiyorum," diye mırıldandı. "Şampanya kadehlerini bu kadar küçük yapmaya kim karar vermiş? Birkaç yudum ve hepsi bitiyor."

"Sana bir tane daha getireyim," dedi Dominick, flütü onun elinden alarak. "İhtiyacın olacağını görebiliyorum."

"Eğer bunu başarırsan çok etkileneceğim," dedi David, odayı tembel gözlerle tarayarak. "Fahişeler arasında ilk evlenen sen olacaksın."

"Ed'i unuttun mu?" Aubrey sordu. "Biz Ed'den söz etmeyiz," diye homurdandı Benedict. "Asla."

"Nasıl olur da Hugh'a değil de Edward'a kızarsın?" David işaret etti. "İkisi de bakıcılarına aşık oldu ve onlarla evlenmeye karar verdi."

Benedict kollarını göğsünde kavuşturarak, "Hugh sanatçı olmaya başladıktan sonra bizi terk edeceği konusunda her zaman çok netti," dedi. "O gün geldiğinde onu kaybedeceğimizi zaten biliyordum ama Edward görev sırasında aklını kaybetmiş bir aptal."

"Hugh'un da aklını yitirdiği söylenebilir, zira şu anda hepimiz bir sosyete balosunda durmuş bir kadının gelmesini bekliyoruz."

Vals," dedi Dominick, Hugh'nun şampanyası ve kendisi için bir kadehle dönerken.

"Bu iş bittiğinde, özellikle sefahat dolu bir şeyler yapmamız gerekecek," dedi David. "Kartlar ve içkiler?"

"Fahişeler ve daha fazla fahişe," diye mırıldandı Dominick bardağının içine.

Aubrey, Nick'e ters ters bakarak, "Bazılarımız çiçek hastalığını bakıcılarımıza bulaştırmak istemiyor," dedi.

Dominick, "Bazılarımız kısa süre önce serbest bırakıldı ve Haymarket'in yarısını ezip geçmesini engelleyecek bir kalecimiz yok," diye karşılık verdi. "Ayrıca, bir dükün sol ayağı kadar temiz olduğumu bilmenizi isterim."

Nedense bu Hugh'nun dikkatini çekmiş ve şimdiye kadar duyduğu en saçma şey olarak ona çarpmıştı. "Neden sadece sol ayak?"

Dominick'in cevap verme şansı olmadı çünkü tam o sırada müzik başladı ve dansçı çiftler gecenin ilk dörtlüsü için pisti doldurdu. Sırada vals olduğunu ve partnerinin hâlâ gelmediğini fark ettiğinde içinde bir panik oluştu.

"Sakin ol," dedi Aubrey arkasından. "Kuadril son derece uzun. Hâlâ çeyrek saatiniz var."

Bununla teselli bulmak istiyordu ama gece şimdiden baş döndürücü bir hızla geçip gitmiş gibiydi. Hayatının geri kalanıyla kıyaslandığında on beş dakika neydi ki? Hiçbir şeydi. Olayların büyük sahnesinde bir göz kırpması... Evelyn'i sonsuza dek kaybetmesi için yeterli bir süre.

İkinci şampanya kadehini de bitirdi ama Evelyn'in gelmesi halinde kurnazlık yapmak istemediği için bir kadeh daha içmeyi reddetti.

Gelecekti. Buna inanmak zorundaydı, çünkü inanmazsa burada durmaya, asla gelmeyecek bir kadını izlemeye ve beklemeye devam edemeyebilirdi.

Arkadaşları açıklanamaz bir şekilde sessizliğe gömüldü, sanki gerilim onların bile katlanamayacağı kadar artmıştı. Beş dakika geçti, sonra yedi, sonra on. Quadrille neredeyse sona ermişti ve Hugh, Benedict'in teklifini kabul etmeye hazırды.

David onu dürttü ve başını girişe doğru eğdi.

"Bu Evelyn değil mi?"

Kalp atışları tekleyen Hugh boynunu büktü, hızlı adımlarla balo salonuna koşan ve etekleri havada duran görüntüyü yakaladığında bardağı neredeyse elinden düşüyordu. Benedict, Hugh'nun elini kaybetmesine fırsat vermeden boş bardağı aldı ve Hugh'nun bir adım ne çıkmasını sağladı. Benedict'in portredeki kuşağını boyamak için kullandığı laciverte çok benzeyen canlı mavi balo elbisesi içinde onu hiç görmediği kadar ışıltılı gören Hugh'nun kalbi göğsünde sıkışmıştı.

Elbisenin ne olduğunu gördüğünde yüzüne geniş bir sırtıma yayıldı - kendi beyanı. Onunki kadar yüksek sesle ya da cesurca değil ama tam da onun yapacağı türden bir şeydi, sadece onun okuyabileceği bir mesaj gönderiyordu. Sanki portreden çıkıp bu balo salonuna adım atmış gibi görünüyordu, elbisesi omuzlarını açıkta bırakıyordu, saçları başının üstünde tuhaf bir şekilde toplanmıştı ve birkaç dağınık bukle çenesini ve boynunu öpüyordu.

Kuadril sona erdiğinde, kararlılıkla adımlarını hızlandırarak ona doğru ilerlemeye başladı. Ona ulaşmalı, onun bir tür illüzyon olmadığından emin olmalıydı. Onu görünce durakladı, kendisine ulaşmasını beklerken dudakları aralandı. Onu kollarının arasına alıp affetmesi için yalvarmaktan başka bir şey istemiyordu, gerekirse hayatının sonuna kadar her gün onun kalbini kazanacağına söz verdi. Ama şimdi de kız kardeşinin misafirlerinin dikkatini çekmişti; geldikleri günden beri bu anı izliyor ve bekliyorlardı.

Orkestra valsini ilk tınlarına başladığında, ona ulaştı. Karanlık derinliklerde boğuluyormuş gibi hissedene kadar, onun derin gözleri onu içine çekti. Ve Tanrı yardımcısı olsun, hiç havalanmak istemedi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi, kelimeleri hızlı nefeslerle nefes nefese çıkıyordu. "Biraz trafik vardı ve Patience'a çok daha erken yola çıkmamız gerektiğini söyledim ve-"

"Bunların hiçbirisi önemli değil," diyerek ona elini uzattı. "Sen buradasın. Sen geldin."

Dudağını ısırarak elini onun elinin içine koydu. El titriyordu ama onu sabitledi ve sıkıca avucuna koydu.

"Nasıl yapamazdım? Bana başka seçenek bırakmadın."

Kesinlikle bir seçeneği vardı. Gelmeyi reddedebilir ve adamın aklında onunla işinin bittiğine dair hiçbir şüphe bırakmayabilirdi. Ama gelmemişti ve adam hayatında hiç bu kadar sevinmemiş ya da rahatlamamıştı.

Hiç vakit kaybetmeden onu boş dans pistinin ortasına götürdü, diğerleri de şaşkınlık içinde izlemek üzere pistin çevresinde toplanmıştı. Salondaki onca kadın arasından, hiçbirinin beklemediği birini seçmişti. Daha şimdiden dedikodular yayılmaya başlamıştı ve kadınlar hayranlarının arkasından, Perth Kontu'nun oğlunun, Marriage Mart'tan ayrıldığından beri unutulmaya yüz tutmuş bir kız kurusu için kendini tüm dünyaya ilan ettiğini fısıldıyorlardı.

Evelyn'in iri gözleri bir oraya bir buraya kayıyor, seyircileri süzüyor, tüm vücudu titriyordu. "Hugh... herkes izliyor. Hepsi bize bakıyor."

Kesik kesik bir nefes aldı, elini adamın koluna koyup elini daha sıkı tutarken titremeleri duruldu.

"Bana bak," diye ısrar etti, onun gözlerini arıyordu.

Bakışları onunkilerle buluştu, korkusunun her zerresi bir anda yok oldu. Adam ona gülümsedi.

"Sadece biz varız, Evie. Sadece sen ve ben."

Kız onun kollarında rahatladı ve kız kardeşinin balo salonunun ortasında, yüzlerce *sosyetik* erkeğin bakışları arasında, valsini geniş hareketlerinde ona önderlik etti. Gözlerini ondan hiç ayırmadı, sanki gerçekten sadece onlar içinmiş gibi o ana daldı. Evet, tüm bunları onu kazanmak için sahnelemişti,

Ama sonuçta ona bakan insanların hiçbirinin önemi yoktu. En önemli şey tam burada, kollarının arasındaydı.

"Beni affet," diye mırıldandı. "Söylediğim şeyler... onları kastetmemiştim."

Gerçeği bulmaya çalışır gibi gözlerini adamın gözlerine dikerken kaşları çatıldı. "O zaman neden onları söyledin?"

"Çünkü ben bir aptalım. Bir süre önce seni sevdiğimi fark ettim, Evie. Seni o kadar çok ve o kadar derinden sevdim ki canım acıdı... çünkü senin de aynı şekilde hissedeceğini hiç düşünmemiştim."

"Tek yapman gereken sormaktı. Tanrım, Patience bile bunun yüzümün her yerinde yazılı olduğunu söyledi."

"Ve Aubrey bunun benimkinin her yerinde yazılı olduğunu söyledi ve sen yine de bundan şüphe ettin. İkimiz de inkâr etmekten suçluyuz, Evelyn. Kendimi seni sevmenin beni mahvedeceğine inandırdım, çünkü beni geçici bir anlaşma için satın almıştın. Anlaşmamızda böyle bir şeye asla yer yokken aşık olmama izin veren bendim."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Ben de kendimi, işi kadınlara kendilerini özel ve değerli hissettirmek olan bir adamı sevdiğim için aptal olduğuma ikna etmiştim. Kendime, senin için sadece bir araç olduğumu, bana karşı tüm şefkatinin işin bir parçası olduğunu söyledim."

Başını ona doğru salladı ve ona daha sıkı sarıldı. "Sen benim için hiçbir zaman sadece bir iş olmadın, Evie. Evet, paraları karşılığında kadınlar için aşk illüzyonları yaratarak yıllarımı harcadım. Evet, bunda çok ama çok iyiydim. Ama seninleyken hiçbir şey yaratmaya çalışmama gerek kalmadı, her şey o kadar doğaldı ki. Ve fark ettim ki bunun nedeni her şeyin gerçek olmasıydı, ilk öpücükten bu ana kadar her şeyin."

"İşte buradayız," dedi nazlı bir gülümsemeyle.

"Evet, işte buradayız. Seni seviyorum, Evie. Sen benim ışığımsın, neşemsin ve hatta ilham perim oldun. Hayatım, sanatım... hepsi seninle en iyi halini alıyor."

Evlen benimle, sevgilim. Benimle evlen ve günlerinin geri kalanında seni mutlu etmeme izin ver. Sana sunacak fazla bir şeyim yok-"

"Her şeye sahipsin," diye ilan etti. "İstedğim her şeye, Hugh. Para, aile bağları ya da bunların hiçbiri umurumda değil. Ve eğer unuttuysan söyleyeyim, ben bir mirasçıyım. Evlenmeyi erteleyerek ailemi parayı vermeleri için kandırdım. Şimdi hepsine sahip olabiliriz."

Başını arkaya atıp bir kahkaha attı ve Hugh Radcliffe'in nişanlısının oldukça esprili olduğu söylentisi balo salonunda daha da fazla konuşulmaya başlandı.

"Sadece bugün üç portre siparişi aldım," diye sır verdi. "Bizi geçindirecek paraya sahip olmam uzun sürmeyecek."

Geniş gülümsemesi onu komisyonlardan daha fazla memnun etti, parlak ve neşeliydi. "Seni seviyorum Hugh... ve çok gurur duyuyorum. Bunu başardın. Kendine bir isim yapmak için yola çıktın ve şimdi yaptın."

Onu son bir kez döndürdükten sonra dans pistinin tam ortasında durdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bundan da öte, her şeyi daha tatlı kılacak tek bir şeye sahibim... sana."

Bununla birlikte, başını eğdi ve *tonun* tam görüntüsünde dudaklarını öptü. Kız, adamın kollarında uysallaşmadan önce bir an için sertleşerek adamın ağzına doğru soludu. Abartılı solumalar ve daha fazla mırıltı odayı doldurdu, ama o bunlara aldırmadı. Bu kadın onundu ve artık tüm dünya bunu biliyordu.

Ayrıldıklarında bir sonraki dans başlamıştı, çiftler dans pistini doldururken şaşkın ifadelerle onlara bakıyorlardı.

Kız kardeşi, Benedict ve Aubrey'i de peşine takarak yanlarında belirdi. Melanie geniş bir gülümseme ve gözlerinde parlak bir ışıltıyla, "Tanrım," dedi. "Küçük şenliğimi oldukça sansasyonel hale getirdiniz. İnsanlar hâlâ senden bahsediyor olacak.

gelecek sezon başladığında bunu konuşacağız!"

Hugh eğlenen bir sırıtışla Melanie'ye doğru işaret etti. "Sizi aşırı hevesli kız kardeşim Melanie ile tanıştıırabilir miyim? Mel, nişanlım Evelyn."

Evelyn kızardı ve Melanie'nin uzattığı eli tuttu. "Sizinle tanıştığım memnun oldum. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim... Hugh'nun beni buraya getirmek için sizden yardım aldığına eminim."

Melanie gururla gülümsedi. "O yaptı ve ben de yardım etmekten mutluluk duydum."

Benedict boğazını temizledi. "Her ne kadar skandal yaratmayı sevsem de, Evelyn'i kalabalık bir balo salonunun ortasında mahvettiğinizi belirtmek isterim."

Onun elini tutan Hugh güldü. "Hepsi onunla evleneceğimi biliyorken bunların hiçbir önemi yok."

"Bundan sonra ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye önerdi Aubrey.

Hugh'nun gülümsemesi nişanlısına döndüğünde genişledi ve günün son sırrını açıklamaya hazırlandı. "Evie uygun görürse bu gece yapılacak."

"Bu gece mi?" Evelyn ona şaşkın bir bakış atarak yineledi.

"Şey, halka açık bir gösterinin bir tür gösteriye neden olacağını bildiğimden, bazı hazırlıklar yapmayı düşündüm," diyerek ceketinin cebine uzandı ve orada sakladığı özel ruhsatı çıkardı. Belge bütün gece göğsünde sıcak bir kömür gibi durmuştu. "Davamı kabul edeceğinize dair o kadar büyük umutlarım vardı ki, bunu tedarik etme cüretini gösterdim. Ayrıca evimin salonunda bizi beklemesi için çok sabırsız bir din adamına para ödedim. İsterseniz bir saat içinde evlenebiliriz."

Gözleri heyecanla parladı ve sanki adam gökten bir avuç yıldız indirip avucuna koymuş gibi ona sıırttı. "Elbette benim de dileğim bu," dedi. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi, tıpkı Aubrey söyledi."

Varlığının her zerresi, ertesi gün güneş doğmadan önce onu kendisinin yapma düşüncesiyle seviniyordu. Ama bir an durakladı, elini kızın yanağına götürdü ve yüzünde herhangi bir suskunluk belirtisi aradı.

"Emin misin? Bu kadar hızlı olmak zorunda değil."

"Koridorda yürürken bir kilise dolusu yabancınn bana baktığı büyük bir tören istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Benedict, "O araba hâlâ dışarıda bekliyor," diye önerdi. "Ve şahitlere ihtiyacınız olacak. Aubrey?"

Aubrey başıyla onayladı ve Evelyn'e göz kırptı. "Çok memnun olurum."

"Ah, keman çubukları!" Melanie yakındı. "Ev sahipliği yapmam gereken bir parti var, yoksa asla kaçırmazdım."

Hugh Evelyn'i bıraktı ve kız kardeşini kollarının arasına aldı. "Teşekkür ederim... her şey için."

Geri çekilerek onun yanağını okşadı ve gülümsedi. "En sevdiğim kardeşim bir gün içinde ünlü bir sanatçı oldu ve evlendi. Senin adına çok mutluyum, Hugh."

Onu serbest bırakarak, Sezonun en unutulmaz partisini düzenleyen kadın olarak yeni keşfettiği statüsünün tadını çıkarmak için acele etmeden önce gitmeleri için onları teşvik etti.

Evelyn'in elini tutarak, Benedict ve Aubrey'nin onları tebrik etmek ya da daha yakından bakmak için gelenleri engellemelerine yardım ederek onu balo salonundan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardı. Ön merdivenlere fırlayıp Benedict'in arabasına doğru indiklerinde Hugh Evelyn'e baktı ve onu bir kulaktan diğerine sırtırken buldu. O anın ciddiyeti kasvetli bir dokunaklılıkla üzerine çöktü. Bu balo salonuna bir umutla girmişti ve bu umut şimdi gerçekleşmişti, çünkü artık hayatının geri kalanını bir elinde tutuyordu.

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE EVELYN, HUGH'NUN YATAK ODASINDAKİ YATAĞIN ÜZERİNDE OTURUYORDU,

Sadece onun için giydiğı kıyafeti gizleyen bir sabahlığa sarınmıştı. Hayır, Hugh'un yatak odası değil... *onların* yatak odası. O kadar hızlı yayılan gülümsemesine engel olamadı ki, yüzünün ikiye ayrılmaması bir mucizeydi. Balodan ayrıldıktan sonraki saatler bir kasırğa gibi geçmişti.

Hugh'nun misafir odasında Aubrey ve Benedict'in şahitlik ettiği acele ve özel bir tören, ardından da kutlama için bir akşam yemeği ve şampanya.

Kimseye haber verecek vakti olmamıştı ve bir valiz hazırlayıp kocasına katılmak için evine uğradığında çalışanları tam anlamıyla şok olmuştu. Patience'a evlendiğine göre artık bir refakatçiye ihtiyacı olmadığını, ancak düzgün bir şekilde eğitilmiş bir kahya olana kadar leydi hizmetçiliği pozisyonunun kendisine ait olduğunu bildirmişti. Evelyn konağı bir an önce kiraya vermeye karar verdiği için kâhyası, aşçısı ve ikinci uşağı önceki evinde kalırken, o ve Joseph yarın Hugh'nun evine katılarak onlara katılacaklardı. Bu hizmetkârlar da mülkle birlikte geleceklerdi. Ertesi gün yapılacak bir diğer iş de annesini ve kız kardeşini ziyaret etmek ve onlara kendisi ve Hugh hakkında başından beri haklı olduklarını söylemektir. Onlar olmadan evlendiğini öğrendiklerinde çok kızacaklardı ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. Hugh'yu fahişesi olarak işe alması kendisi için yaptığı bir şeydi, kendi mutluluğu için yaptığı bir seçimdi. Onunla evlenmeyi seçerek bu yolda ilerlemeye devam etmişti. Annesi ve kız kardeşi zaten istedikleri hayata sahiptiler... Bu onun hayatıydı, onun seçimiydi.

Böylesine hareketli ve duygusal bir günün ardından yorgun düşmüş olmalıydı.

Ancak, bu tür duyguları kaydedemeyecek kadar sersemlemişti, tüm vücudu heyecandan titriyordu.

Artık Saygıdeğer Bay Hugh Radcliffe'in karısıydı ve bu düşünce ne zaman aklına gelse kontrolsüzce kıkırdamasına neden oluyordu. İnançsız bir kahkaha atarak yatağa uzandı, gözlerini kapadı ve baloda üzerine çöken ve henüz kalkmayan sıcaklığın tadını çıkardı. Hugh'yla olan ilişkisine yalnızlığını geçici olarak unutturacağını düşünerek başlamıştı ama çok daha kalıcı bir şey kazanmıştı. Bir daha asla yalnız kalmayacak, sevilmeyecek ya da takdir edilmeyecekti.

Gözlerini açtığında kaşlarını çattı ve Hugh'yu neyin tuttuğunu merak etti. Yatak odasından çıkmadan önce onu yatağa hazırlanmaya çağırmış ve ona bir tür düğün hediyesi olduğunu söylemişti. Yarım saat geçmişti ve kadın epeydir hazırdı ama Hugh henüz ortaya çıkmamıştı. Onu tekrar yanında görmek için sabırsızlanıyordu, vücudu çok uzun zamandır dokunamadığı bir dokunuşa hasretti. Arkalarında uzanan haftalar şimdi geriye dönüp baktığında sonsuz gibi görünüyor ve ona onu ne kadar özlediğini hatırlatıyordu.

O artık sonsuza dek senin. Bir daha asla bu kadar uzun süre onsuz kalmak zorunda kalmayacaksınız.

Yatakta doğrulup kocasının peşinden gitmeye ve onu bu odaya geri getirmeye karar verdiğinde neşeli bir kahkaha daha attı. Aklına kocasının stüdyosunda dikkatinin dağılmış olabileceği geldi ama kendine saçmalamamasını söyledi. Bu onların düğün gecesiydi ve kocası aşağıda çizim ya da resim yapmak için oyalanırken onu asla burada yalnız bırakmazdı.

Bir an sonra kapı açıldı ve elinde iki eşya tutan Hugh göründü.

"Sizi beklettiğim için üzgünüm ama hazırlanmam beklediğimden uzun sürdü."

"Neye hazırlanmak için?" diye sordu, yatağın başucundaki komodinin üzerine boya kutusuna benzeyen bir şey koyarken bir yandan da elindeki kitabı tutuyordu.

"O konuya birazdan geleceğiz. Önce... hediyen."

Adam yaklaşırken yatağın kenarına tünedi, adamın ona düğün hediyesi olarak ne tür bir kitap aldığını merak ediyordu. Adam onun önünde durakladı ve konuşmadan önce aşağı uzanarak bağlanmamış saçlarını okşadı.

"Öncelikle söylemeliyim ki günün bu şekilde bitmesini umuyordum ama yine de bu gece yatağa *karımla* gireceğim için kendimi hayretler içinde buluyorum. Benimle evlendiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Radcliffe."

Gülümsemesi geri gelmişti, sırtıtmayı asla bırakamayacakmış gibi hissettiğinden yanakları ağrıyordu. "Kulağa hoş geliyor... Bay Radcliffe."

"Şimdi sıra hediyenizde," dedi ve kitabı ona uzattı. "Biraz küstahça davrandım ama bunu başarabileceğimi fark edince dayanamadım."

Bordo deriden ciltlenmiş ve ince, el oyması yaldızla süslenmiş kitabı aldı. Kitabı kucağına koyarak kapağını kaldırdı ve her ikisi de nefesini kesip tutmasına neden olan başlık sayfası ve önsözü ortaya çıkardı. Başlık sayfasında "*Deli Baron*" yazıyordu, karşısındaki önsözde ise Regina ay ışığının aydınlattığı kırlarda koşarken, etekleri bir elinde, pelerini arkasında uçuşurken, omzunun üzerinden geniş gözlerle görünmeyen Baron Redgrave'e bakarken nefes kesici bir şekilde resmedilmişti. En altta, Hugh'un belirgin baş harfleri, onun eseri olduğunu belirten bir süslemeyle imzalanmıştı.

Hugh'ya bakarken nefesi ürkek bir çığlıkla kesildi. "Sen... sen..."

"Taslak haftalar önce buraya bırakılmıştı ve o zamandan bu yana geçen süre içinde onu dört kez okudum. Harika bir çalışma Evie, o kadar iyi ki başkalarının bu kadar iyi olduğunu bilmemesine dayanamazdım. Bu yüzden, bir yayıncıya götürmek için tüm işaretleriniz ve düzeltmeleriniz olmadan adil bir kopyasını çıkarmak için günlerimi harcadım. Tüm baskı masraflarını karşılamak için birikimlerimden yararlandım ve birkaç hafta içinde Londra'daki tüm kitapçılarda ve kütüphanelerde satışa sunulacak. Eminim şimdiye kadar tahmin etmişsinizdir, önsöz benim eserim. Sadece sizin kişisel kopyanızda renkli olarak işlendi - ki bunu da sizin için kendim yaptım. Diğerleri siyah mürekkeple kopyalanacak."

Başlık sayfasına hayretle baktı, parmaklarını tanımadığı bir ismin yazıldığı karalama yazı karakterinin üzerinde gezdirdi.

"E. Whiswich," diye yüksek sesle okudu.

"Kimliğinizi korumak için bir takma ad," dedi biraz omuz silkerek. "Sizi başka bir skandala ya da istenmeyen bir ilgiye maruz bırakmak istemedim. Ama bu kitabın da diğerleriyle birlikte çekmecede çürüyüp gitmesini istemedim. Bu yüzden, parkta ve kütüphanede burnuyla kitap okuyan bayanlar gördüğünüzde

Çılgın Baron'un kopyalarını gömdüğünde bileceksin ki... sen başından beri buna layıktın Evie. Sadece birinin sana inanmasına ve kendine inanman gerektiğini göstermesine ihtiyacın vardı."

Ayağa kalkıp kendini onun kollarına bıraktığında kitap örtünün üzerine düştü. Adam onu kendine yaklaştırdı ve yüzünü göğsüne gömerken başını onunkinin üzerine koydu.

"Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en harika hediye. Teşekkür ederim, Hugh."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve tacını öptü. "Yayıncı, bastığımız kopyalar yeterince iyi satarsa, bir sonraki kitabın masraflarını karşılayacağını söyledi. Bu yüzden, sanırım *The Vicious Viscount*'u hazırlamak için çalışmaya başlasan iyi olur."

Evelyn parmak uçlarına kalktı, parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Seni seviyorum, hem de çok."

"Ve seni seviyorum. Şimdi... bu akşam görüşmemiz gereken bir konu daha var."

Ayağını yere vurup kendisini hemen yatağa götürmesini isteme dürtüsüyle savaştı ve bunun yerine sabahlığının kemeriyle oynadı. "Ne önemi var ki?"

Yatağının başucundaki masaya doğru yürüdü ve boya kutusunun kapağını kaldırdı; her biri pastel renkler içeren sulu maddelerle dolu, küçük kuyulara yerleştirilmiş birkaç sıra saksı ortaya çıktı.

"Resim mi yapıyorsun, Hugh?" diye inledi. "Bu gecenin ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Bir kıkırdamayla kızın elini tuttu ve kemerindeki düğümü çözerek onu kendine doğru çekti. "Bu gecenin ne olduğunu çok iyi biliyorum, teşekkür ederim. Ve bence resim ve düğün geceleri daha sık birleştirilmeli. İşim bittiğinde eminim sen de bana katılacaksın."

Kız cevap vermeden önce, adam onun bornozunu açtı ve yere düşmesine izin vererek altında ne giydiğini ortaya çıkardı. Adam, k ı z ı n kendisine poz verirken giydiği tül parçasını görünce keskin bir nefes çekti.

portre. Kumaş hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor, meme uçlarının pembe halkalarını ve kalçalarının arasındaki koyu renkli bukleler üçgenini sergiliyordu. Ona dokunmak için uzandığında ağzı açık kaldı, ellerini göğüslerini kavrayana kadar yanlarından geçirdi, başparmaklarıyla meme uçlarını tıngırdattı.

Kız daha fazlası için sessiz bir yalvarışla sırtını kamburlaştırıp inlediğinde gülümsedi.

"Bu gece, benim güzel ilham perim, *sen* tuval olacaksın."

Cüppeyi omuzlarından sıyırdı, ellerini kollarında gezdirerek vücudundan çıkardı. Cildi bu kadar hafif bir dokunuşla bile karıncalanmıştı, vücudu uzun haftalar boyunca görmediği temasa hasret kalmıştı.

"Ve sen ne kadar güzel bir tuvalsın," diye mırıldandı, parmak uçlarını göğüslerinin arasındaki vadide, sonra da karnında gezdirerek. "Yatağa, karıcığım."

Merak ve beklenti onu harekete geçirdi ve adamın istediğini yaptı, yatağa tırmanmadan önce kitabını bir kenara bıraktı. Yatağın ortasına uzandı, kolları iki yanında, adam yaklaştıkça nefesi hızlanıyordu. Adam onun yanında durdu, boya kutusundan bir fırça çıkardı ve gözlerinde hınzır bir parıltıyla ona baktı.

"Bunu bilip bilmediğinizden emin değilim ama yağlı boya çalışmalarımda kullandığım pigmentlerin çoğu oldukça zehirli."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu konuşmanın sanatsal bir baştan çıkarma biçimi olması mı gerekiyor? Çünkü işe yaramadığını söylemeliyim."

Güldü ve ince fırçayı tencerelerden birine daldırdı. "Bunu sadece şunu söylemek için söyledim... Sizi tehlikeye atmadan bunu yapmanın bir yolunu bulmak için beynimi yordum ve çok hoş bir çözüme rastladım. Görüyorsunuz, sulu boyalar işe yaramaz, çünkü onlar da kendi toksisite risklerini taşırlar... ama bazı pastel boya kalemleri - doğru renkler, görüyorsunuz, çok az risk taşıdığı ya da hiç taşımadığı bilinenler... öğütülüp su ve bir bağlayıcı ile karıştırıldığında yeterince yeterli bir boya yaparlar. İşte elimizde... mükemmel tuval için mükemmel boya."

"Rahatladım," diye espri yaptı. "Yine de beni zehirlersen, sana musallat olmak zorunda kalacağım."

"En azından her zaman benimle olursun," dedi yatağa tırmanıp onun kalçalarına oturarak. "Şimdi, çok ama çok hareketsiz yatmanı istiyorum..."

Fırçanın bir bileğinin iç kısmına ilk dokunuşunda nefesi kesildi, kaba kıllar hassas cildini titretti. Soğuk boya bu hissi daha da şiddetlendirdi ve cildinin yüzeyi boyunca tüylerini diken diken etti. Adamın kolunun iç kısmında bir sarmaşık gibi dönen yeşil bir desen oluşturmasını izlemek için aşağıya baktı. Daha fazla boya almak için geri döndü, sonra devam etti, fırçayı teninde gezdirirken konsantrasyonla çatılmış kaşları, ardında en tahrik edici hissi bıraktı.

Özellikle hassas bir nokta bulduğunda Evelyn kaskatı kesildi, elektriklenme hissine tepki olarak kıvrınmamak ve kıvrınmamak için savaştı. Acele etmedi, özenle büyük olandan büyüyen daha küçük sarmaşıklar yarattı, onları omzunun üzerinden, köprücük kemikleri boyunca ve sonra diğer kolundan aşağı doğru yaydı. Daha fazlası vücudunun yanlarından aşağıya doğru boyandı, göğüslerini sıyırdı, karnının üzerinden dolandı ve sonra bacaklarından aşağıya indi. Bacaklarını ayırarak aralarına uzandı ve fırçayı iç uyluklarından aşağıya, gözlerini başının içine doğru döndüren ve ayak parmaklarını kıvrıran desenlerde döndürdü. Bu sırada nefesi açıkta kalan amcığını okşuyor, kadının ağzını oraya götürmesini arzulamasına neden oluyordu. Ama adam işini bitirmeye kararlı görünerek bundan kaçındı. Sarmaşıklardan sonra çiçekler geldi, sarmaşıklar boyunca parlak mavi, lavanta ve yumuşak sarı tonlarında boyadığı küçük tomurcuklar.

Fırça meme ucunun üzerinde dönerek onu mora boyadığında gülümseyerek ona baktı. Eylemi tekrarlayarak, meme ucunun fırçaya karşı çakıl taşlarını izledi, neredeyse acı verici sınırlara kadar sertleşti. Evelyn duyularının kontrolünü tamamen kaybederken, sıkıca kıvrılmış tomurcuğun etrafında çiçeği yaratmaya devam etti. Gözlerini kapatarak, hareketsiz yatma direktifini unuttu, fırçalarla onu kızdırırken dudaklarından yumuşak inlemeler döküldü, buldu

Çiçeklerini boyamak için en lezzetli ve hassas yerleri seçiyor ve kadının her dokunuşa verdiği tepkiden memnuniyet duyuyor gibi görünüyordu.

Adam göbeğinin etrafına bir çiçek çizdiğinde, fırçayı çukura daldırıp döndürdüğünde kadın adamın altında titredi, sırtı kamburlaştı. Tanrım, resim yapmanın bu kadar tahrik edici olabileceğini kim bilebilirdi? Her an alev alacakmış gibi hissediyordu ve adam ona sadece fırçayla dokunmuştu.

Tuvallerinde kullandığı yağlı boyaların aksine, boya onun ardından çabucak kurudu ve tenindeki gerginliği sadece heyecanını, ihtiyacını artırdı. Ve bunun için Tanrı'ya şükretti, çünkü işi bittiği anda onu yatağa atmadan ve üzerine çıkmadan bir an daha bekleyebileceğini düşünmüyordu.

Sol ayak bileğinde bitirdi, orada son bir çiçek yarattı ve yanına parıltıyla imzasını attı.

Adam fırçasını boya kutusuna geri koyup elleri ve dizleri üzerinde tekrar kadının üzerine tırmandığında, kadın nefes nefese kalmış, kıvranıyor ve onu içine almak için yanıp tutuşuyordu.

"Benim şaheserim," diye fısıldadı, parmağını çenesinin çizgisi boyunca okşayarak. "Ne kadar muhteşem görüldüğünü görmek ister misin?"

Tek istediği onunla sevişmesiydi ama merakı bir kez daha onu alt etti. Kadın başıyla onaylayınca adam ayağa kalktı ve elini uzatarak yataktan kalkmasına yardım etti. Onu köşede duran aynaya götürdü, daha önce stüdyosunda ona durduğuna çok benziyordu.

Baktığına memnun olduğunu fark etti, çünkü Hugh'nun becerisi karşısında bir kez daha şaşkına dönmüştü. Bir tür orman perisi gibi görünüyordu, sanki gerçek hayattaki sarmaşıklar bacaklarına tırmanmış, vücudunun her yerinde çiçekler açmıştı.

"Sanatçıya saygılarımı sunarım," dedi ve omzunun üzerinden bakarak onun gömleğini çıkardığını gördü.

"Bu sanatçı siz ne zaman etrafınızda olsanız ilhamla dolup taşıyor."

Pantolonunu ve çoraplarını çıkardı, Şimdi bir sandalyeyi ona doğru iterken onun kadar çıplaktı. Adam koltuğa gömülüp bacaklarını açarak sikinin sert kökünü eline aldığında kadının Şaşkın ifadesi yerini bilmiş bir ifadeye bıraktı. Adamın onu okŐayıŐını görünce ağzı sulandı, adam ona doğru uzanırken gözleri ağırlaştı.

"Buraya gel."

Kadın itaat etti, adamın onu aynaya bakacak Şekilde konumlandırmasına izin verdi, sonra da kucağına çekti. Kalçalarını tutmak için uzandı, aniden bacaklarını onunkilerin üzerine sarkacak Şekilde açtı, baldırları aynaya bakıyordu. Destek için ona yaslandı ama aynadaki görüntü dikkatini çekmişti.

Ne zaman bu ahlaksız yaratığa dönüşmüştü? Utangaç, bakir bir Evelyn aynada bir erkeğin üzerine yayılmış ve örtülmüş çıplak vücuduna asla bu kadar cesurca bakmazdı. Ama bu Evelyn... adamın uzanıp ereksiyonunun başını kadının açıklığına dayamasıyla cinsel arzuları uyanan Evelyn, her Şeyi çok heyecan verici buluyordu.

Adamın zerine doğru eğildi, dudakları adamın içindeki dolgunluktan asla çıkmayan bir çığlıkla ayrıldı. Çok uzun zaman olmuştu ama vücudu onu kolaylıkla kabul etti, ıslak kanalı bir yumruğun sıkı sıkıya sıkılması gibi sardı. Çenesini onun omzuna yaslayarak belini tuttu ve onu hareket etmeye, onu tatmin edecek Şekilde sürmeye teşvik etti.

Adamın bu aıdaki sürtünmesi, göbeğinde bir sıcaklık ve zevk patlaması yaratarak vücudunun en ücra köŐelerine kadar yayıldı. Ritmi buldu, kalçalarını hipnotik bir hareketle dalgalandırırken adamın sikini aşağı yukarı indirip kaldırdı. Hugh'nun bakışları aynada kilitli kaldı, her hareketine karşılık kalçalarını hareket ettirirken nefesleri sert çıkıyordu. Gözleri kapanmaya başlamıştı ama Hugh'un kalın aletinin içine girip çıktığını, uyarılmışlığının ıslaklığıyla kayganlaŐtıęını görünce onları açmaya zorladı.

Adamın ellerinden biri kadının bacaklarının arasına girdi ve parmaklarını klitorisine bastırarak hızlı daireler çizdi. Boynunu öptü ve kemirdi, omzundaki boyadan kaçındı ve onu kaçınılmaz sona daha da yaklaştırdı. Kadın titreyerek tiz bir çığlık attı ve doruk noktası onu bir anda bastırdı, kanalı adamın etrafında titreşiyor, parmakları erotik saldırılarını hiç kesmiyordu. Ona karşı gevşek düştü, her hareketinin dalgalarını sürmekten başka bir şey yapamadı, kendi bitişini kovalarken pelvisi kalçalarına çarptı. Titriyordu, monsunu kavrayan eli onu kendine doğru tutarken sıkılaşıyor, kendinden geçmeden hemen önce gidebildiği kadar derine dalıyordu. Başsı sandalyenin arkasına düştü, dişleri bir salıverme kükremesinin etrafında sıkıldı, horozu onun içindeki tohumunun sıcak akışlarını serbest bıraktı.

Kadın adama yaslandı, başını adamın omuzlarına yasladı ve odanın sessizliğinde hırıltılı nefesleri birbirine karıştı. Kollarını ona doladı, elleri boyalı tenine dokunduğu yerlerden hafifçe lekelenmişti. Omzunun arkasına yumuşak öpücükler kondurarak, memnuniyetten başka bir şeyle karıştırılamayacak bir sesle iç çekti.

Onu sikinden uzaklaştırarak, kucağına kıvrılması için çevirdi ve sıkıca tuttu.

"Siz bir harikasınız Bayan Radcliffe," diye mırıldandı şakağına doğru, sesi uyuşukluktan ağırlaşmıştı. "Ve şimdiye kadar birlikte çalıştığım en iyi tuval olduğunuzu söylemeliyim."

Ona sahte bir bakış atmak için başını kaldırdı, gülümsememeye çalışırken dudakları titriyordu. "Umarım şimdiye kadar resmettiğin tek *insan* tuvali ben olmuşumdur."

Kendi burnuyla kızın burnunu okşadı ve güldü. "Sen ilksin ve ben yaşadığım sürece de tek olacaksın."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Hiçbir zaman kıskanç bir kadın olmadım, ama artık benimsin."

Onun çenesini tuttu ve dudaklarına kısa, tatlı bir öpücük kondurdu. "Ve sen de benimsin. Şimdi... Kendi işimi mahvetmekten nefret ediyorum ama sanırım o yatağa girmeden önce bir banyo yapmamız gerekiyor."

"Yatak mı?" diye alay etti. "Hiç uyku olacak mı?"

Adam alay etti. "Pek olası değil."

Adamın kucağından inerek halının üzerine uzandı ve bacaklarını kışkırtıcı bir şekilde açarak gerindi.

"O zaman yer de olur."

Hugh sandalyeden kalktı, kadının yayılmış, istekli ve tamamen kendisine ait görüntüsü karşısında siki yeniden canlanmaya başlamıştı.

"Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim Evie?" diye homurdandı, kızın açılmış bacakları arasında dizlerinin üzerine kerek.

"Evet," diye fısıldadı, onu üzerine çekmek için uzandı. "Şimdi gel ve bana göster."

Gecenin geri kalanında da tam olarak bunu yapmaya devam etti.

OceanofPDF.com

EPİLOG

Benedict, bu küçük toplantıya davet edilen üçüncü adam odaya girdiğinde çalışma odasındaki masanın üzerinde duran mektuptan başını kaldırdı, parmak uçları şakağındaki yara izinin üzerinde alışlagelmiş bir hareketle oynuyordu. Mektup, mimar Noel Russell'ın yanında sanatçı adayı olarak çalışırken Devon'da geçici olarak ikamet eden Hugh'dan gelmişti. Arkadaşının aceleyle evlenmesinin üzerinden dört ay geçmişti ve bu süre zarfında Hugh, bir yandan Russell gibi iki boyutlu diyagramlarını alıp bunları ayrıntılı çevre düzenlemeleriyle birlikte nihai ürünlerinin tam renderlarına dönüştürecek beceriye sahip birine ihtiyaç duyan mimarlar için komisyonlar alırken, bir yandan da portre sanatçısı olarak oldukça rağbet görmeye başlamıştı. Evelyn onunla birlikte seyahat ediyordu ve Hugh, sadece bir avuç arkadaşlarının onun tarafından yazıldığını bildiği ilk romanının o kadar iyi sattığını ve yayıncının masrafları karşılayarak ikinci bir baskıya girdiğini bildirdi

bir sonraki çalışmasını yayınlamak için.

İkili delicesine mutlu görünüyordu, o kadar ki Benedict onların yanında olmaya bile zor dayanıyordu. Arkadaşının mutluluğunu küçümsediğinden değil, bunu hak eden biri varsa o da Hugh'ydu. Benedict ailesi tarafından dışlanmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu ve Hugh'un artık kendi ailesini kurmuş ve kız kardeşiyle barışmış olmasını uygun buluyordu. Kont ve sülalesinin geri kalanı Hugh'u gördüklerinde hâlâ burun kıvrıyorlardı ama

artık arkadaşını o kadar incitmiyor gibiydi. Artık seveceği bir karısı ve dört gözle bekleyeceği bir çocuğu vardı. Henüz bir doğum haberi gelmemiştir ama Benedict, yeni bir evliliğin başlamasından kısa bir süre sonra alışlageldiği üzere, yakında olacağına bahse girmeye hazırdı.

Hugh bugün onun sorunu değildi. Hayır, Centilmen Kibarlar'ın elinde çok daha kötü bir sorun vardı, bu yüzden bugün kendisine en yakın olanları buraya çağırmıştı. Diğerlerinin henüz endişelenmesine gerek yoktu, sırdaşlarıyla konuşup bu işi nasıl halledeceklerine karar verene kadar.

Dominick'in David ve Aubrey'nin arasındaki bir sandalyeye oturmasını izledi. Üç adam ona meraklı bakışlarla bakıyor, onları neden buraya çağırdığını merak ediyor gibiydiler. Bu da masasının üzerine koyup onlara doğru ittiği kâğıdı henüz ellerine almadıkları anlamına geliyordu.

"Elimizde çok ciddi bir sorun var," dedi ve Dominick'e onu almasını işaret etti.

Diğer ikisi Nick'in omuzları üzerinden Benedict'in şimdiye kadar defalarca okuyup ezberlediği kelimeleri okudular:

Londra'da skandal bir şeyler dönüyor ve bunlar le bon ton'un gözü önünde oluyor, kimsenin ruhu duymuyor! Bu yazar, fısıldama konusunda pek de iyi olmayan iki bayan arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri oldu, aksi takdirde tek bir kelime bile fark edemezdim. Kulak misafiri olmamın korkunç bir şey olduğunu biliyorum, ancak konuşmalarının yönünü anladığımda zorlukla geri dönebildim.

Dostlarım, şimdiye kadar yazdığım en sansasyonel hikayenin eşiğindeyim ve gerçeği ortaya çıkarıp hepinize açıklamam sadece bir zaman meselesi.

Bu işe kimin karıştığını kesin olarak belirleyene kadar isimlerini vermeyeceğim bazı kadınların, kendilerine hizmet etmeleri için erkek fahişeler kiralayacak kadar alçaldıklarına dair iyi bir bilgiye sahibim!

Eğer bu ihtimal karşısında inanamayacağınız bir skandala uğradıysanız, iyi bir arkadaşınız var demektir; zira böylesine çirkin bir davranışı öğrendiğimde büyük bir şok yaşadım. Sizler için skandal üstüne skandal ortaya çıkardığım bu köşede, bu adamların maskeleri düşene kadar durmayacağımı ilan ediyorum.

Benedict, üç başın havaya kalkmasıyla yüzünü buruşturdu ve farklı derecelerde şok ve öfke sergileyen üç yüzle karşı karşıya kaldı.

Nick bir elini saçlarında gezdirerek, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Ben de aynı fikirdeyim," diye fısıldadı David, gözlerini odanın diğer ucuna dikerek.

görmeyen gözler.

Aubrey bu sabahki *The London Gossip*'in nüshasını kaldırdı ve sanki çizmesinin dibinden kazıyıp çıkardığı bir dışkı gibi sayfayı küçümse di .

Benedict ellerini masanın üzerinde kavuşturarak, "Dediğim gibi," dedi. "Çok ciddi bir sorunumuz var."

OceanofPDF.com

BEDAVA BONUS KİTAP!

Yayın haftasında *Bir Kadının Portresi'nin* ön siparişini verdiğiniz veya e-kopyasını satın aldığınız için teşekkür ederim. Teşekkür olarak, size bir ön roman olan *Tempting the Bluestocking*'in bir kopyasını ÜCRETSİZ olarak hediye etmek istiyorum! Bu ön hikâye Edward Norton'ı takip ediyor.

bakıcısına aşık olarak Benedict'in küçümsediğı bir nesne haline gelir. Onun eğlenceli, ateşli hikayesini okuyun... [İndirmek için buraya tıklayın!](#)

Clare Dunnaby, cinsel ilişkiyle yaşadığı ilk sönük deneyimden sonra romantik birlikteliklere bir daha dönmek üzere tövbe eder. Yirmi bir yaşında bekâr ve halinden memnun bir şekilde botanik ve jeoloji çalışmalarına odaklanır. Karşı cinsin aşk dolu ilgisine ihtiyacı olmadığından emindir... en azından yatak odasına girip yatağında bekleyen çıplak bir adam bulana kadar. Çaresizlik, Edward Norton'ı Clare'in fahişesi olarak bir anlaşmayı kabul etmeye itmiştir. Doğum günü için bir sürpriz olarak satın alınan Clare'in görevi çok basit görünmektedir: Açık sözlü mavi çoraplı kızı baştan çıkarıp yatağa atmak ve bir aylık kontratları süresince onu mutlu etmek. Bunu başarabilirse, batmakta olan nakliye şirketini yeniden ayağa kaldırmaya yetecek kadar para kazanacaktır.

Ancak güçlü bir fiziksel çekim daha fazlasına dönüştüğünde, otuz günün asla yeterli olmayacağı anlaşılır. Zamanları dolduğunda, bir sözleşmeden doğan içgüdüsel bağı geliştirmeyi mi seçecekler, yoksa gurur ve inatçılık onları ayrı mı tutacak?

OceanofPDF.com

CENTİLMEN FAHİŞELER SERİSİ
OKUMA SIRASI

Artık mevcut:

[Mavi Geyiğin Baştan Çıkarılması](#) (ön roman) [Bir Kadının Portresi](#) _

Çok yakında:

Bir Fahişe Ne İster Bir
Skandalın Yaratılışı
Hovardanın Evcilleştirilmesi
Benedict'in Peşinde

OceanofPDF.com

VICTORIA VALE TARAFINDAN DAHA FAZLASI

BU KARANLIK ROMANTIZM SERISININ TADINI ÇIKARIN, KÖTÜ ADAM

Kötü Adam

Güvercin

Kelebek

Genç Kız

SKANDAL BALO SALONU KARŞILAŞMALARI SERİSİ

Maskeli Balo

Çok Skandalı Bir Evlilik Çıkarıcı

Baştan İki

Marki'ye Boyun Eğmek

'Bay Darlinge Hükmetmek

Onun Güzel Piçi

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 2

YAZAR HAKKINDA

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır.

Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

